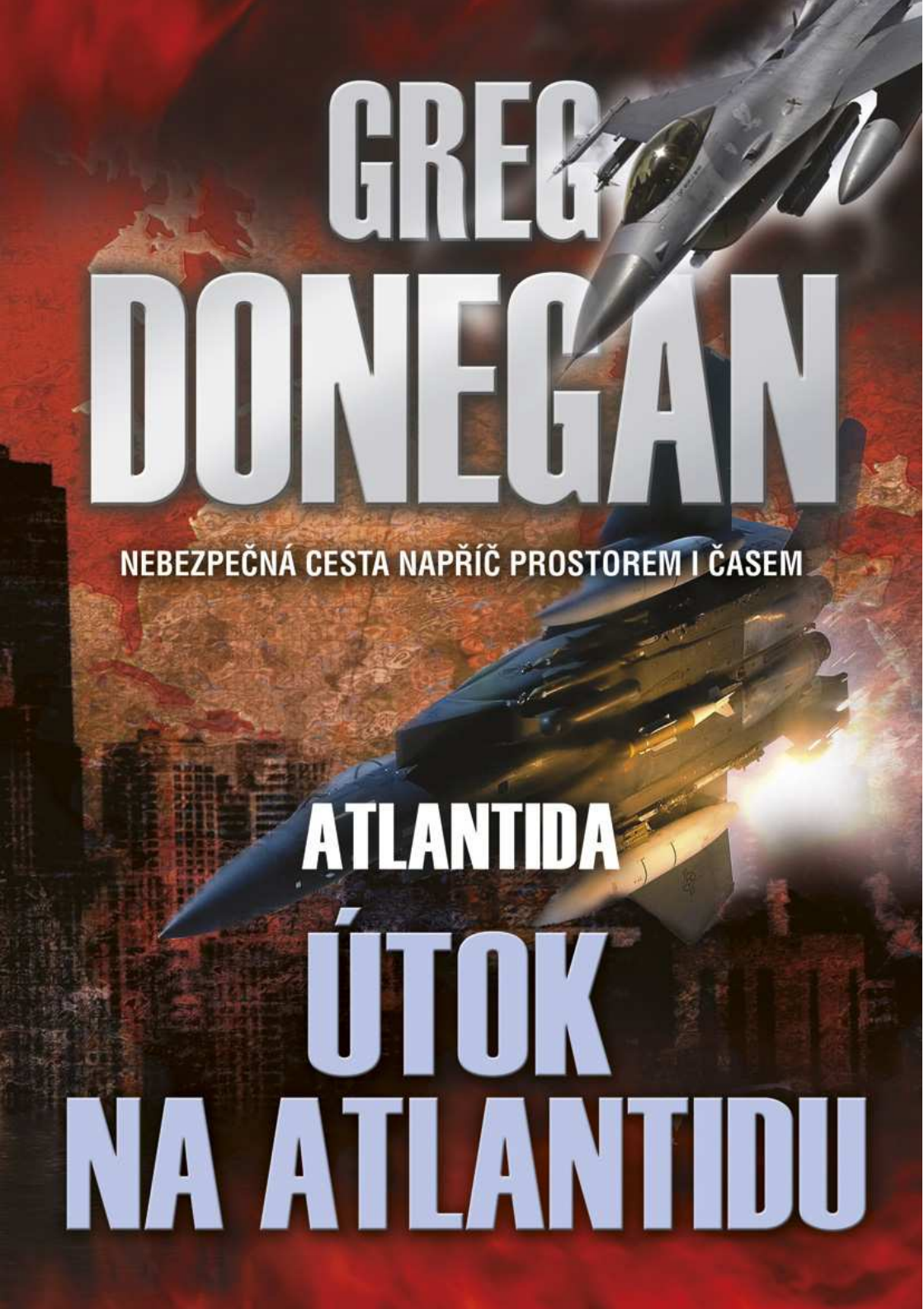

GREG DONEGAN

NEBEZPEČNÁ CESTA NAPŘÍČ PROSTOREM I ČASEM

ATLANTIDA ÚTOK NA ATLANTIDU

**GREG
DONEGAN**

ATLANTIDA

**ÚTOK NA
ATLANTIDU**

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2003 by Robert Mayer

All rights reserved.

Z anglického originálu ***Assault on Atlantis***

(Published by A Jove Book, New York)

přeložil © 2009 Zdík Dušek

Redakce textu: Jiří Nussberger

Jazyková korektura: Ludmila Bohmová

Grafická úprava obálky: © 2009 Robin Brichta

Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-429-8

Vzdálená minulost

10 000 př. n. l.

Na hradbách pevnosti čekalo statečně na smrt tisíc mužů, přesně jak nařídila a předpověděla Nejvyšší obrádkyně Atlantidy. Jednalo se o elitu atlantské armády, vybranou pro tento závěrečný úkol, a o vojáky, kteří přežili posledních deset let války proti nepříteli, jenž zůstával velkou neznámou, protože nikdo z těch, kteří mu čelili, se nevrátil, aby ho mohl popsat. Vyzbrojeni byli oštěpy, meči a luky, ale věděli, že jim proti přicházející temnotě tyto zbraně nepomohou. Přesto hrdě stáli na ochranných valech a vyhlíželi na moře, od něhož přijde jejich záhuba.

Pevnost byla zbudována na nejmenším ze třinácti sopečných ostrůvků uprostřed Atlantského oceánu. I když šlo o nejmenší ostrov, nacházel se uprostřed ostatních a byl z nich nejdůležitější, protože představoval sídlo moci Atlantské říše. Pevnost obklopovalo nádherné město: více než sto čtverečních kilometrů domů, chrámů, vládních budov a obchodů postavených z hladkého bílého mramoru, který zářil v odpoledním slunci. Přímo uprostřed města byla spěšně navržena obrovská pyramida, více než sto metrů vysoká a se sedm metrů širokým vrcholem. Na rozdíl od města byla postavena z černých kamenů.

Na její vrcholové plošině stála Nejvyšší obrádkyně Pri Tor. Jednalo se o vysokou ženu s krátkými rusými vlasy a bledou pletí. Oblečena byla do bílého roucha s červenou obrubou a kolem krku jí visel křišťálový amulet coby symbol její zvláštní role.

Měla chladně modré oči, které se teď rozhlížely do všech směrů. Oceán kolem Atlantidy pokrývala temnota – černá stěna bezmála dva kilometry vysoká a s neurčitelnou tloušťkou: panství

Stínu. Černý kruh se pomalu stahoval kolem ústředního ostrova Atlantidy, hlavního města království, které kdysi vládlo i ostatním dvanácti ostrovům v Atlantiku a koloniím po obou stranách oceánu. Pokud Pri Tor věděla, oněch dvanáct ostrovů nyní nikdo neobýval – padly za oběť útočící temnotě Stínu.

Mnozí unikli na základě varování obránek před nadcházející zkázou a rozptýlili se po okolních pevninách, ještě než je tma zcela obklíčila. Dvanáct kmenů Atlantů si hledalo bezpečné domovy a rozvaželo s sebou legendu o Atlantidě a vědomosti, jež Ti Dřívější svěřili prostřednictvím vidění obránek. Před čtyřmi dny se na obzoru objevila černota, která zcela obklopila všech třináct ostrovů. Od té doby se přelila přes ostatní ostrovy a blížila se k poslední atlantské výspě.

Na každém z ostrovů zůstalo několik válečníků, kteří odmítli bez boje opustit své domovy. Obránek cítily jejich úmrtí v kruhu postupujícího Stínu. Odpor válečníků nijak neodvrátil ani nezpomalil nevyhnutelné.

Před necelými deseti lety se Stín objevil poprvé, ve formě trojúhelníkovité mlhy nad hladinou oceánu daleko na jihozápadě. Loď, kterou do mlhy vyslali na průzkum, se nevrátila, stejně jako žádné další plavidlo. Během dvou let se mlha změnila v temnotu, která vzápětí pohltila kolonii na nedalekém ostrově, kde uchvátila všechny lidi. V následujících letech pozřela mnoho dalších osad na obou březích Atlantiku.

Poté několik Atlantů, především žen, začalo mít vidění a slyšet hlasy jakési neviditelné entity, jež sama sebe nazývala Ti Dřívější. Ti Dřívější pojmenovali sílu stojící za temnotou – Stín – a ukázali Atlantům způsoby, jak proti hrozbě bojovat. Zprvu je válečníci ignorovali a snažili se vést válku se Stínem tradičními metodami, ale když všechny tyto metody bídně selhaly, museli se lidé obrátit na svá orákula.

Tak vznikly obránek. Temnotu na jihozápadě zničila pyramida a sebeobětování obránek spolu s několika válečníky, přesně podle pokynů Těch Dřívějších. Následovalo několik let klidu, kdy se Stín neobjevoval – až do minulého týdne. Před nadcházející hrozbou varovala vybrané Atlantany strašlivá

vidění, a nyní byla tu. Vidění a šeptající hlasy sdělily obránkyním, že tentokrát lze Stín zastavit jediným zoufalým způsobem.

Pri Tor pohlédla na skupinu lidí stojících na širokých schodech pyramidy, dvanáct kněžek jako ona, Nejvyšších obránek z každého ostrova, speciálně vybraných pro tuto úlohu. O schod výše stálo mladé děvče, rovněž s červenými vlasy a modrýma očima. Kromě nich tu byli i dva válečníci, z nichž ten vyšší držel hůl s nabroušeným ostřím na jednom konci a na druhém se ztvárněním sedmihlavého hada – Nagy. Za Pri Tor se nacházela velká kamenná deska s naznačeným obrysem lidské postavy.

Pri Tor pokynula své dceři a děvče k ní přistoupilo. Nejvyšší obránkyně si klekla, aby se dívaly z očí do očí. „Musíš být statečná.“

Její dcera Pri Ker mohla jen přikývnout. Pri Ker byla prvním děvčetem, které se před devíti lety narodilo obránkyni a válečníkovi, jenž byl také obdařen viděními. Nyní děvče zosobňovalo budoucnost všech.

Pri Tor si sňala z krku amulet a přetáhla ho přes hlavu své dceři. „Musíš nést dál vědomosti Nejvyšší obránkyně.“ Pohlédla přes dívčino rameno na blížící se temnotu. „Stín se vrátí a ty, stejně jako tvé následovnice, s ním budete bojovat.“

Pri Ker konečně promluvila. „Porazíme ho někdy úplně?“

Pri Tor se zamračila. „To mi nebylo ukázáno ani sděleno. Vím jen, co je třeba udělat nyní. Je čas, abys odešla. Nevím, kam tě zavedou tvé kroky.“ Sáhla si pod šaty a vyndala tenkou kovovou trubičku s čepičkami na obou koncích, pokrytou jemně vyrytými runami. „Tohle si vezmi taky. Jednoho dne tím možná pomůžeš dalším. A někdo také třeba přečte podivné nápisy, které se nám nepodařilo rozluštit.“

Pri Ker polkla a zadržela slzy, které se jí draly do očí. Věděla, že taková známka slabosti by urážela všechny vybrané kolem ní. Převzala pouzdro, natáhla paže a objala svou matku. Poté se otočila a vydala se po schodech dolů ke skupině válečníků, kteří na ni čekali, aby ji odvedli k podivné lodi zakotvené u mola.

Pri Tor si stoupla. „Nastal čas.“

Dvanáct kněžek na chvíli sklonilo hlavy v modlitbě.

„Jděte,“ přikázala Pri Tor a kněžky vyrazily ze schodů na dvanáct míst hradeb, které určila Pri Tor na základě seslaných vidění. Pri Tor mezitím vytáhla z kapsy temně rudý šátek a přehodila si ho přes ramena. Látka byla popsána runovými znaky a jednalo se o dárek od Těch Dřívějších, o jednu z vrcholně důležitých věcí přijatých bránou, jak Ti Dřívější nazývali temnotu. Pokud Pri Tor věděla, brány využívali Ti Dřívější i Stín, ačkoliv se do ní dosud nepodařilo vkročit žádnému člověku, který by se pak vrátil, a ačkoliv z brány nevyšel žádný představitel ani jedné z oněch dvou sil.

Pri Tor přikročila ke kamenné desce a vystoupila na ni. Odsud viděla celou rozlohu hlavního města Atlantidy včetně vybrané tisícovky bojovníků na hradbách. *Budou stačit?* napadlo ji, ale hned pochybnosti zaplašila. Jednalo se o jedno z mnoha rozhodnutí, jež musela během uplynulého týdne přijmout, když se blížil nevyhnutelný konec. Musí stačit. Plán, který „uslyšela“ od Těch Dřívějších, udával, že by tisícovka měla postačit, a ona jim musela důvěřovat.

Oči se jí stočily k dlouhé, úzké lodi přivázané u nedalekého mola. Na délku měřila sto metrů a na šířku pouhých pět. Její trup tvořil černý kov a nekryla ji žádná paluba. K nebi z ní do výšky téměř dvaceti metrů čněl jediný tenký stěžeň ze stejného černého kovu. Na zádi se nacházela vyvýšená plošina, na níž spočívala černá dvoumetrová krychle. Lod' byla vybavena lavicemi s vesly a na přídi zářila zlatá koule téměř metrového průměru. Její povrch tepal, pohyboval se a každá stužka, z nichž se koule zdánlivě skládala, se svíjela jako živá.

Plavidlo bylo darem od Těch Dřívějších. Před dvěma dny se vynořilo bez posádky z temnoty a atlantští námořníci z nedaleké válečné lodi ho přivlekli k pobřeží. Válečná lod' čekala na přesně stanoveném místě, protože Pri Tor ve vidění spatřila, co se stane. Také viděla, co mají udělat s plavidlem i s tím, co bylo v něm. V darované lodi se rovněž nacházelo kovové pouzdro a Pri Tor věděla, že s ní má zůstat.

Sledovala, jak její dcera přechází molo a nastupuje po prkně na loď, která se okamžitě dala do pohybu, i když nebyla vybavena žádným viditelným pohonem. Jakmile vyplula z přístavu, na okamžik se zastavila. Pri Ker položila podle matčiných instrukcí dlaně na zlatou kouli. Před plavidlem se objevil černý otvor a příd' vplula do brány.

Mám tě ráda. Pri Tor vyslala svou mysl k lodi poslední vzkaz a cítila, jak jí její dcera na oplátku posílá stejné vyznání. Spatřila, jak se kolem lodi vynořilo několik delfíních ploutví, a pocítila určité ulehčení z toho, že plavidlo mizející v bráně doprovázejí tito mořští bratři. Hned za zádí lodi se brána náhle ztratila. Pri Tor netušila, kde je její dcera teď. Vidění na tomto místě končilo. Musela ale věřit, že se Ti Dřívější o Pri Ker dokážou postarat.

Pri Tor zvedla pohled o něco dál. Stín byl zase o kus blíž. Rozhlédla se po hradbách pevnosti. Tisíc válečníků stálo připraveno k boji. Na dvanácti určených místech čekaly její kněžky.

Pri Tor cítila chvění, které vycházelo ze země pod jejíma nohama. Sama země podléhala moci Stínu. Při zemětřeseních se v několika minulých letech potopila řada obydlených ostrovů na jihu.

Dala signál a dva válečníci vystoupali po schodech, aby se k ní připojili.

„Připravte se,“ přikázala jim Pri Tor. Jeden z mužů zasunul ostří hole do štěrbinu nedaleko kamenné desky a pevnou ruku položil na sedm hadích hlav.

Pri Tor si lehla do naznačeného důlku. Vnímala další chvění. Vysoko nad sebou viděla modrou oblohu, po které přeletěl osamělý mořský racek. Vzedmula se v ní obrovská vlna smutku, protože věděla, že to je její poslední den. Už nespatří žádná další nádherná svítání ani překrásné západy slunce. Už si nebude nikdy hrát v teplém příboji se svou dcerou. Všechny prosté radosti i strasti života měly brzy skončit a ona ani nechápala proč. Proč to Stín dělá? Nevěděla dokonce ani, kdo nebo co ten Stín je, či kdo jsou Ti Dřívější, kteří jim pomáhali. Jediné spojení s nimi představovaly brány. Mezi obránkyněmi probíhaly vzrušené

debaty o tom, proč byly vybrány a kdo onen výběr provedl. Jsou Ti Dřívější bohové? Představuje Stín demony? Jsou lidé jen pěšáci v bitvě mezi nebem a peklem?

„Jak je daleko?“ zavolala.

„Těsně před hradbami,“ oznámil jí válečník.

Cítila čiré zlo, jež vyzařovalo z valící se temnoty. O tom se nedalo pochybovat. Bez ohledu na teologické diskuse a rozumové zdůvodnění tu byla realita v podobě hrozby, která v uplynulém desetiletí opakovaně ukazovala svou sílu.

„U hradeb,“ hlásil válečník. Byl to otec Pri Ker, statečný muž a jeden z těch, kteří slyšeli našeptávání Těch Dřívějších. Ani zdaleka tak hlasitě jako obránkyně, ale dost na to, aby Pri Tor dokázal, že má něco z jejího daru, a přiměl ji k rozhodnutí stát se jeho družkou. Hlavou jí proletěla myšlenka, jak silně asi hlasy Těch Dřívějších vnímá jejich dcera.

Pri Tor slyšela křik válečníků, přes které se přelila temnota se všemi hrůzami, jež v ní číhaly. Zavřela oči. „Cítila“ od bojujících mužů vlnu chabrosti v kombinaci se zoufalstvím. Jednalo se o proud mocné energie, který jí vstupoval do pravé poloviny mozku.

S nadlidským úsilím zvedla hlavu a podívala se k hradbám. Temnota zavalila nejprve jihozápadní stranu, ale Pri Tor v černotě viděla dva tmavomodré obrysy kněžek jakožto majáků pozitivní síly. Jejich lebky vstřebávaly totéž, co vnímala Pri Tor – syrovou energii emocí válečníků, která prostřednictvím kněžek vstupovala do pyramidy.

Stín zavalil třetí a čtvrtou obránkyni. Z jejich čtveřice vystřelovaly modré blesky směrem k ostatním po obvodu hradeb, ale především k pyramidě.

Pri Tor cítila, jak se v její hlavě soustředí téměř nesnesitelná síla. „Ted’,“ přikázala. Válečník otočil holí.

Pyramida se začala chvět. Kamennou desku i s tělem Pri Tor zahalila modravá záře. Její energii posilovaly i ostatní obránkyně. Pri Tor otevřela ústa v bezhlesém výkřiku. Kůže na obličeji jí začala praskat, jako kdyby se pod ní probouzelo cosi živého.

Vzápětí se z ní odlupovala a její oči se změnily ve dvě modře zářící koule.

Temnota se blížila ze všech stran. Pohltila již sedm z dvanácti obránkyň, které soustředily energii z myslí válečníků odsouzených k záhubě. V okamžiku prozření Pri Tor pochopila, co se děje – naprosté zoufalství bojujících mužů spolu se statečností, s níž čelí svému osudu, vyzařovalo jakousi základní a velice mocnou sílu, kterou k ní okolní obránkyně dokázaly odesílat.

Stín se přesto dále blížil.

Pri Tor hluboko ve svém nitru vnímala, jak se temnota přelila přes vrchol pyramidy a její tělo. Byla pořád naživu a její hlava představovala ohnisko dvanácti lebek – lebek dvanácti kněží, dvanácti obránkyň, které už ze sebe v bitvě se Stínem vydaly vše.

Své tělo cítila jen slabě a jakoby z velké dálky. Zaslechla, jak její druh cosi volá a poté křičí bolestí. Proud energie se zesílil. Všechny obránkyně nyní fungovaly jako usměřovače.

Z hlavy Pri Tor vyšlehly proti houstnoucí temnotě modré blesky.

Znovu a znovu vylétaly z vrcholu pyramidy modré blesky, které mizely ve Stínu. Tuhost temnoty se měnila a objevovaly se v ní víry, kde se s černou barvou mísila modrá a které se otáčely kolem pyramidy.

Z hlavy Pri Tor nyní zbýval čirý křišťál, zaplavený modrým světlem. Do pyramidy nadále proudila energie od dvanácti obránkyň, jejichž lebky se proměnily stejně jako lebka Pri Tor a které nadále usměřovaly a soustředily syrové emoce umírajících válečníků.

Ani Stín, ani obránkyně nepovolovaly.

A tak nakonec povolila země.

Epicentrum exploze se nacházelo v pyramidě. Planeta takový výbuch nepamatovala od dob, kdy její povrch bombardovaly meteority dávno před tím, než se zrodil život. Ze středu Atlantidy se rozeběhly přílivové vlny vysoké více než kilometr a několikrát oběhly celou Zemi, než se jejich energie konečně vyčerpala. Třináct ostrovů Atlantidy zmizelo tak dokonale, že nezůstalo nic,

co by následným kulturám připomínalo existenci souše uprostřed rozlehlého oceánu či dávné civilizace, jež na ní kdysi vzkvétala.

1. kapitola

1844

Od zasněžených vrcholků Skalistých hor vál po prérii mrazivý vítr. V údolí, kterým protékala řeka Greasy Grass, známá bělochům jako Little Big Horn, stály dva tucty siouxských příbytků. Okolní útesy je částečně chránily před vichrem, ale přesto se kolem nich proháněly drobné větrné víry. Nastal čas Měsíce mrazu v obydlích, leden, a lidé vycházeli ze svých příbytků před východem slunce jen za naprosto nezbytných okolností.

Nahimana, manželka šamana Splašeného koně, odhrnula zmrzlou kůži přehozenou přes vchod do obydlí, a vyhlédla do tmy. Před vykročením se na okamžik zarazila – nejen kvůli zimě, ale také kvůli neblahé předtuše. Věděla však, že musí jít. Ohlédla se přes rameno na svého spícího muže a tiše opustila stan. Jednou rukou si držela těžké břicho a v druhé svírala malý kožený váček s orlím perem vsítým do obruhy. Přes rameno měla přehozenou malou kůži z bizona, ale jinak byla oblečená jen do jednoduchých šatů z jelení kůže. Už teď jí cvakaly zuby chladem. Vítr snadno profukoval její tenký oděv a šlehal ji do holých nohou.

Mířila mezi obydlími k topolům u řeky. Sledovali ji uvázaní poníci, kteří se choulili k sobě, aby se trochu chránili před zimou. I psi, chovaní ve vesnici jako hlídači, zůstali zcela potichu. Poznali její pach a spokojili se s tím, že ji němě pozorovali ze svých zasněžených pelechů pod křovinami.

Nahimana vyšla z vesnice a zamířila mezi topoly. Hvězdy a měsíc vyzařovaly sotva tolik světla, aby nenarazila do nějakého stromu. Prudce se zastavila, když jí náhle klesla půda pod nohama. Dospěla ke břehu řeky. S potížemi sjela po příkrém

srázu na úzkou písečnou a kamínkovou pláž. Oba břehy řeky lemovaly zhruba půlmetrové pásy ledu, mezi nimiž proudila voda. Řeka nebyla hluboká – uprostřed jen něco přes metr.

Nahimana vzhlédla k bezpočtu hvězd nad hlavou, které blikaly na pruhu nebe mezi větvemi stromů. Připadala si velice malá a osamělá. Všechna vidění jí nyní připadala pošetilá. Jak by mohlo ve světle tak obrovského prostoru záležet na ní a na jejím dítěti, které už se pomalu dere na svět? Proč by měli být vyvoleni právě oni, jak se také stalo? A k jakému osudu byli předurčeni?

Její dítě – při tom pomyšlení se na okamžik zarazila. Mezi kmenové tradice patřilo, aby žena porodila mimo vesnici, byť se tento zvyk nedodržoval nijak pečlivě, zejména při nepřízní počasí. Ona ale měla ještě jiný důvod, proč hodlala porodit v nepřítomnosti ostatních. Ačkoliv nespala s jiným mužem než s manželem, dělala si starosti ohledně toho, co v ní vyrostlo. Přibližně před osmi úplňky, v Měsíci shánění koní, když byl Splašený kůň na lovu, se probudila se silnými bolestmi. Psi štěkali tak zuřivě, jako kdyby do tábora zavítal medvěd. Uplynulo teprve několik týdnů od noci, kdy věděla, že se svým mužem počali dítě. Ve vlasech jí praskaly jiskřičky, jako kdyby se nad nimi hnala letní bouře, ale do takových bouřek zbývalo ještě několik měsíců. Břichem jí projížděla mučivá bolest a Nahimana se obávala, že o své dítě přijde. Když se ale prohledala, našla si na břicho malou, čerstvou ranku.

Zatímco válečníci obhlíželi tábor, ošetřila si zranění léčivým obkladem. Odjakživa měla dar vědět různé věci, a nyní právě tak věděla, že se s ní právě něco stalo. Netušila co, ale bála se o své dítě.

Následující noci měla sen. „Viděla“ svého syna, jak vede její lid k slavnému vítězství nad bělochy, jak jejich bojovníci přepadají tábor a její syn zabíjí mnoho nepřátel. Z nějakého důvodu, kterému však nedokázala přijít na kloub, ji ale toto vidění nenaplňovalo radostí. Od té noci se jí totéž zdálo ještě mnohokrát: o vojácích napadajících tábor a o tom, jak je její syn poráží, ale nikomu o svém vidění neřekla. Zdávalo se jí totiž ještě o tmavovlasém muži s modrýma očima, který byl s bílými vojáky

a který ji silně rozrušoval, protože věděla, že je s ní nějak propojen a že zná svůj osud, ale přesto se vrhá do ztracené bitvy.

Také se jí zdávalo o lebkách. Ne o vybělených lebkách mrtvých, ponechávaných na pohřebních plošinách, ale o lebkách, které byly pevné a průzračné. Ten muž s modrýma očima jich měl ve vaku u sedla svého koně hned několik. Lebky v sobě skrývaly značnou moc, ale jejich účel jí unikal.

Další vlna křečovitých bolestí ji vytrhla ze zadumání a obrátila její pozornost k vlastnímu tělu. Klekla si a položila váček napravo od sebe. Jejím tělem projel další stah a Nahimana zamrkala bolestí. Přes mrazivý vzduch jí po čele i ostře řezaných rysech tváře stékal pot. Byla taková zima, že cítila, jak se jí pod bradou vytvářejí drobkounké krystalky ledu.

Pěstí prorazila otvor v ledu, nabrala si trochu vody a postříkala si obličej ve snaze nějak rozptýlit bolest ve své děloze. Začala si pro sebe broukat melodii, kterou ji naučila její matka a která jí měla pomáhat v soustředění na jiné věci a udržení bolesti na uzdě. Rozvázala váček a vytáhla malý pazourkový nůž, který původně patřil její matce, před tím matce její matky a předával se v její rodině po ženské linii už mnoho generací. Vyhrnula si šaty k pasu, roztáhla nohy a čekala. Zády se opírala o příkrý svah břehu a cítila napětí ve stehnech. Šlo o její první dítě, a i když viděla několik porodů a radila se se staršími ženami, jednalo se o zcela novou zkušenost.

Dítě z ní vyšlo překvapivě snadno. Pazourkovým nožem přeřízla pupeční šňůru a sklonila se, aby novorozence opláchla v říční vodě, když tu jí břichem projela další bolest. Znovu se zhroutila proti břehu. Dítě k ní vzhlíželo z bizoní kožešiny velkým, hnědým očima, a nevydávalo žádný zvuk, zatímco Nahimana zůstávala opřená o studený svah.

Další dítě? Tohle ve svých snech neviděla. Ani necítila. Zachvěla se zimou, ale především strachem. Vzpomněla si na jizvu, která se tak pomalu hojila. Na bolest, kterou prožila před osmi měsíci. Na válečníky, kteří se vrátili z obhlídky a hlásili, že nezjistili, na co všichni psi tak štěkali, a dokonce ani nenašli

stopy žádného člověka či zvířete. Ona ale věděla, že psi takhle neštěkají jen tak pro nic za nic. Někdo ji navštívil.

Vykřikla s novým návalem bolesti, který tentokrát odezněl až po několika okamžicích. Druhé dítě z ní stále nevycházelo. Natáhla se dolů a přehodila přes první dítě cíp bizoní kůže, aby ho chránila před chladem.

Usilovně tlačila a pokoušela se vypudit druhé dítě ze svého lůna, ale k ničemu to nevedlo. Po půlhodině se bolest měnila v nesnesitelná muka a oblázky pod ní zrudly krví. Zkusila to ještě jednou a poté se zhroutila na bok. Dívala se přímo do očí svého prvorozeného. Cítila vlhkost mezi nohama, a když si tam sáhla, ruku měla celou od krve.

Zemře tady. Ta myšlenka ji rozzlobila. Vždycky měla vidění z budoucnosti, ale tohle nepředvíдалa. Viděla svého syna – a syn jí nyní pohled oplácel –, a to od dětství až k jeho slavnému vítězství. Jak by mohla zemřít teď a tady?

Neměla žádné vidění s dalším dítětem. V jejích snech se nikdy neobjevil žádný sourozenec jejího prvorozeného.

Slyšela tiché dunění, které jí připomínalo vzdálený hrom. Zvuk však zněl zblízka. Po kůži jí přeběhlo podivné mrazení, stejné, jaké zažila během noci, kdy měla onu podivnou návštěvu, jež po sobě nenechala žádné stopy.

Pokusila se narovnat, aby jí při porodu pomáhala gravitace, ale nedokázala se zvednout na nohy, dokonce ani na kolena. Jestli zemře, najdou ostatní jejího syna? Naplní svůj osud, který viděla? Nebo zmrzne tady na březích řeky Greasy Grass?

S bolestivým syknutím zvedla krvavou ruku a chytila se kořenu, který trčel ze svahu. Snažila se postavit a skoro se jí to podařilo, ale kořen na poslední chvíli povolil, a ona znovu padla na ohlazené oblázky břehu.

Přes veškerou bolest vnímala, že se k ní někdo blíží podrostem na protějším břehu řeky. Podívala se tím směrem a přepadl ji strach, který na chvíli zastínil její muka. Spatřila postavu s hladkou bílou kůží, jakou ještě nikdy neviděla. Vznášela se patnáct centimetrů nad vodou a plachtila bez jakékoliv zjevné námahy.

Oči postavy Nahimanu vyděsily víc než její podivný pohyb – mírně zářily, byly červené a vystupovaly nad povrch obličej. Tohle není žádný člověk, tím si byla jistá. Bytost k ní musela přijít ze zásvětí, kde sídlí Velký duch. Postava se zastavila těsně před Nahimanou, která si všimla, že stvoření má přes rameno přehozený vak.

Mladá indiánka popadla svoje první dítě, když si všimla, jak se od konců prstů toho stvoření odráží světlo. Je to démon, který přichází zabít ji i jejího syna. Bolestí zalapala po dechu, ale zvedla dítě v bizoní kůži a přitiskla si ho k hrudi.

Zamrkala, když se přední polovina postavy oddělila od zadní. Bílá kůže se otevřela a odhalila uvnitř jakousi ženu. Ženu s bledou pletí, jakou měly bělošky, které Nahimana viděla v pevnosti na východ odtud, s vlnitými hnědými vlasy a oblečenou do jednoduchého oděvu, který ji zahaloval od krku až k botám. Vykročila k Nahimaně a sundala vak z ramene bílého obleku.

„Jsem tu, abych ti pomohla,“ pravila žena s podivným přízvukem. Lakotsky mluvila jen s velkými potížemi.

Nahimana zavřela oči a klesla na oblázky. Žena ji uchopila za ramena a pomohla jí zpátky do přikrčené polohy se zády opřenými o břeh. Ve vzduchu se vznášel podivný pach, jaký Nahimana cítila jen jednou – během oné bolestné noci před osmi měsíci. Pochopila, že ji tenkrát navštívila právě tato žena. Ale proč? A proč je tu nyní? Co s ní ta žena udělala?

Nahimana vykřikla bolestí, když se jí útroby sevřely v dalším marném stahu. Žena pustila její ramena a sáhla jí mezi nohy. Nahimana cítila, jak proniká do jejího nitra, ale vítala úlevu, která nastala, jakmile ženiny drobné ruce narovnalý vzpříčené dítě, jež ve chvílce vyšlo z jejího těla. Nahimana se po něm snažila natáhnout, ale ten pohyb na ni byl příliš namáhavý a jen si sedla.

Její zachránkyně zvedla obřadní nůž a přeřízla pupeční šňůru. Poté podala novorozence Nahimaně, která rozevřela svůj šat a přiložila si obě děti k prsům. Další chlapec. *To je velké požehnání*, pomyslela si. „Děkuji,“ zašeptala.

Žena chvílku nereagovala. Nahimana hleděla do tmy. Na východě se objevovaly první paprsky svítání, takže už viděla o

něco víc. Uvědomila si, že druhou osobou je skutečně žena, což ji nijak nepřekvapilo, protože žádný muž by si při porodu nevěděl rady. Žena měla tvář zbrázděnou více vráskami, než by odpovídalo jejímu věku.

Dva synové. Nahimana nic takového nepředvídala. Všechna vidění se soustředila na jediného potomka. To jí dělalo starosti a tlumilo její štěstí z dvojitého porodu a úniku před jistou smrtí.

Pozorněji se podívala na druhorozené dítě a s úžasem spatřila, jak se první sluneční paprsky odrážejí od jasně modrých očí. I pleť tohoto dítěte byla podstatně světlejší než u prvorozeného. Jako pleť té ženy. To není možné. Oba synové se narodili z její dělohy a oba byli počati semenem jejího manžela. Nebo snad ne? Co se odehrálo té noci?

Vtom jí došlo, že i druhého syna viděla ve svých snech. Byl to ten muž, který jel s bělochy a vedl je do velké bitvy proti jejímu prvorozenému. To on měl u sebe ty podivné lebky.

Cizí žena si klekla před Nahimanu. Ukázala na prvního syna, poté na Nahimanu a přikývla. Pak ale ukázala na modrooké dítě a na sebe. Nahimana se zamračila a pokoušela se porozumět. Obsah sdělení pochopila, jakmile se žena natáhla a uchopila jejího druhorozeného syna. Snažila se ho vytáhnout Nahimaně z náručí. Nahimana se bránila a žena přestala. Přiložila obě dlaně Nahimaně k hlavě a zatlačila.

Nahimana prudce vydechla, když se jí v hlavě ozvala ostrá bolest. Pak všechno na okamžik zčernalo.

„Na tvého syna čeká velká budoucnost.“ Žena nyní mluvila Nahimaniným jazykem podstatně lépe, jako kdyby jeho znalosti nějak čerpala přímo z indiánčiny mysli. „Přesně jak víš ze svých vidění.“

„A co ten druhý?“ zeptala se Nahimana.

„I on má svůj osud a je tvůj na základě uplynulých devíti měsíců,“ odpověděla žena. „Ale patří i mně.“

„Jak to?“

„Jsou propojeni,“ řekla žena. „Jsou propojeni tvou dělohou, tvou krví i časem, který strávili spolu. Toto spojení budou sdílet po celý zbytek svých životů. A až se znovu setkají, splní to, co je

od nich třeba. Na konci se opět střetnou, ale tentokrát budou stát proti sobě, aby dosáhli toho, co ti nemohu ukázat a co bys nepochopila. Osud celého světa i všech, kteří po něm krácejí, závisí na jejich posledním setkání.“

Žena spustila ruce z Nahimaniny hlavy a znovu se natáhla po dítěti. Nahimana ho nepouštěla.

Žena se zarazila a zahleděla se upřeně do indiánčiných očí. „Znáš pravdu. Na tvé děti nečeká nic než záhuba. Na celý tvůj kmen. Na tvůj lid.“

„Ne.“

„Je to tak. Lidé s bílou kůží, jakou mám i já, se přivalí z východu jako velká řeka, kterou nelze zastavit.“

„Proč tu tedy jsi?“

„Ze záhuby vzchází velká moc.“

„Jak to myslíš?“

Žena si poklepala na spánek. „Naše mozky jsou velice mocné, daleko mocnější, než si uvědomujeme.“ Sáhla do svého vaku a vyndala z něj křišťálovou lebku, stejnou jako ty, jež Nahimana viděla ve svých snech. Byla nádherná a svůdná. Přes svůj strach i přetrpěnou bolest k ní Nahimana mimoděk vztáhla ruku. Žena jí dovolila, aby se lebky dotkla. Její povrch byl dokonale hladký a vyzařoval teplo. V křišťálu se blyštěla a blikala světélka hvězd. Zdálo se, že se z ní hne i slabá modrá záře, ale Nahimana neviděla její zdroj.

„Existuje něco důležitějšího než tvůj kmen, tvoje děti i tvůj lid. Důležitějšího než můj lid.“

„Pro mne není nic důležitějšího než můj lid.“

„Existuje panství Velkého ducha, které leží za hranicemi území vašeho lidu, mého lidu a dokonce i za hranicemi toho, co víš o řece času a o tomto světě.“

Nahimana se zamračila. „O čem to mluvíš?“

Žena rozpřáhla ruce. „O světě. O budoucnosti všech dětí. O bitvách, minulých i budoucích, při nichž mnozí zahynuli, aby zachránili svět.“

„Nerozumím.“

„Já také úplně ne,“ řekla žena. „Je tu zlá síla. Stín. Snaží se zničit naši planetu. K boji proti němu potřebujeme energii.“ Znovu pozvedla kříšťálovou lebku. „Tato bude jeho...“ Ukázala na modrookého chlapce. „S ní přetaví porážku v sílu pro budoucí vítězství.“ Žena uložila lebku zpátky do vaku a opět si poklepala na spánek. „V mysli se skrývá velká moc. O tom už víš, ale netušíš, jak mocná dokáže naše mysl být za správných okolností. Ti dva...“ ukázala na obě děti, „zapříčiní vznik takových okolností.“

„Veškerý můj lid? Říkáš, že je určen k záhubě?“

Žena se odmlčela. „Je mi to líto. Nejsem odpovědná za to, co se stane tvému lidu. Tady a teď je jejich osud nevyhnutelný. Jejich sebeobětováním a sebeobětováním dalších však bude zachráněno mnoho lidí. Jako když na podzim musí mnohé zahynout, aby umožnilo nové zrození života na jaře. Tvůj syn musí pomoci při boji se zimou, která hrozí zahubit všechny.“

Nahimana věděla, že žena mluví pravdu. K prokletím těch, kteří jsou obdarováni vnitřním zrakem, patřila schopnost poznat, kdy druzí říkají pravdu, byť třeba hroznou. Nahimana viděla modrookého chlapce v dospělosti a viděla tu lebku. A viděla také svého pravého syna, jak vede její lid do boje.

Žena položila indiánce dlaň na rameno. „Tvůj syn dosáhne velkého vítězství, o kterém se bude mluvit ještě po mnoho generací.“

„Ale nakonec jeho lid prohraje.“

Žena mlčela.

„Odkud jsi?“ zeptala se Nahimana nakonec. Žena se podívala za ni a její pohled se na okamžik rozostřil. „Z Prostoru mezi světy.“

„Mezi světy?“

„Mezi světem, z něhož jsem přišla, a tímto světem. Mezi časem, z něhož pocházím, a tvým časem.“

Nahimaně to nedávalo smysl. Podívala se na obě děti, schoulené u svých prsou. K rozhodnutí ji přiměly spíše modré oči jednoho ze synů, než všechna vyřčená slova. Věděla, že by si Splašený kuň okamžitě všiml jejich barvy a uvažoval by, jaká

kouzla jsou ve hře. Dokonce by mohl prohlásit její dítě za posedlé zlým duchem. Nahimana rozbila bizoní kůži a kývla na tajemnou ženu, která vzala chlapce do náručí.

Nahimana pozvedla zakrvavenou ruku, když se žena otočila zpátky k podivnému bílému obleku, který se vznášel ve vzduchu. „Já jsem Nahimana, která slyší hlasy a vidí obrazy z budoucnosti. Toto dítě,“ ukázala na prvorozeného syna, „přijme otcovo jméno, Splašený kůň.“

Žena přikývla. „To je jméno, které mu právem náleží.“

„Jak se jmenuješ ty? A jak nazveš dítě, které si bereš?“

„Jméno dítěte ti nemohu prozradit, protože mu je dá teprve ten, komu je předám,“ odpověděla žena. „Moje jméno pro tebe nebude mít žádný význam.“

„Výměna jmen je známka vzájemné důvěry.“

Žena se smutně usmála. „Jmenuji se Amelia. Amelia Earhartová. I já slyším hlasy a vidím výjevy z budoucnosti. Právě ty mě sem přivedly.“

„Už jsi mě jednou navštívila.“ Nahimana svou větu nevyšlovala jako otázku.

„Ano.“

„Vezmeš mé dítě do toho Prostoru mezi světy?“

„Ne. Vezmu ho k bělochům, aby ho vychovali.“ Earhartová se odmlčela. „Tady se opět setkají.“ Opsala rukou oblouk, který zahrnoval řeku Little Big Horn i okolní útesy. „Bude to velká bitva. Hrozná vítězství i porážka. Ale pomůže lidem na jiném místě a v jiném čase.“

Nahimana se chtěla ptát dál, aby pochopila, co jí ta žena říkala, ale Earhartová už se vracela k obleku. Zabalila dítě do vaku a zavěsila ho přes rameno bílého oděvu. Vstoupila do obleku, který se kolem ní uzavřel, jako kdyby ji pohltit. Nahimana sledovala, jak se postava vzdaluje přes řeku a jak stoupá nad protějším břehem. Za minutu jí zmizela z očí. Znovu se ozvalo tlumené zahřmění a Nahimana cítila, jak se jí chvíli ježí chloupky na kůži. Pak se vše vrátilo k normálu.

Podívala se na dítě ve své náruči a opět se zachvěla. Nikoliv kvůli krutému chladu, ale kvůli kruté pravdě. Znat budoucnost je opravdu strašné.

2. kapitola

Současnost

„Někteří tvrdí, že svět pohltí oheň, podle některých zase led.“ Slova tlumila silná šála omotaná kolem tváře mluvčího. Jako na zdůraznění svého tvrzení smetl z oděvu tenkou ledovou vrstvu, která se na něm vytvořila, a ukázal rukou. „Nikdy jsem si však nemyslel, že uvidím oba konce.“

Jižního obzoru se dotkl hořící srpek světla, který oddálil uklidňující temnotu dlouhé arktické noci a ozářil hlouček mužů v teplém oblečení, kteří stáli na malém můstku jaderné ponorky amerického námořnictva, jež se prodrala povrchovou vrstvou ledu. Na kovových plátech se skvělo její jméno: NAUTILUS. Zbytek plavidla se ukrýval pod téměř dvoumetrovou ledovou krustou.

Světlo bylo zbarveno doruda, jako kdyby na jihu plály požáry. Slunce vypudilo ponorku během uplynulých dnů daleko na sever, a přes den ji zahánělo hluboko pod vodu. Nyní se posádka rozhodla hledat útočiště pod ochranou polární noci. Slunce doputovalo až těsně pod obzor, ale nevystoupilo nad něj. Muži si přesto nasadili ochranné brýle a sledovali jeho postup. Dlouhá arktická zima se chýlila ke konci a všichni věděli, že slunce bude pomalu stoupat stále výš a výš, až se jednoho dne vynoří nad obzor celé, přesně podle neúprosných přírodních zákonů. Stejně zákony také určovaly, na jak dlouho se mohou potopit bez přísunu čerstvého kyslíku a zásob.

Jeden z mužů, který měl na bundě připnutého stříbrného orla na znamení, že jde o kapitána lodi, si přiložil k očím dalekohled a několik okamžiků se rozhlížel po pustém ledu. „Jsme u cíle. Severní pól.“

„Dál už neutečeme,“ pravil básník. „Nezbývá už žádné místo, kam bychom se mohli uchýlit.“

Kapitán Anderson prsty upravil zaostření dalekohledu. „Někteří z mužů...,“ začal.

Básník si pomalu odmotal z obličeje šálu a odhalil kůži plnou puchýřů. Jeho tmavé modré oči kontrastovaly s popálenou pletí obličeje. Na hlavě mu vyrůstala kštice řídnoucích šedivých vlasů. „Chtějí to rychle ukončit,“ dokončil kapitánovu větu. Od úst se mu zvedl obláček teplé páry.

Kapitán přikývl. „Ano, pane Froste.“

Robert Frost, básník z bývalých Spojených států, si nepřítomně přešel rukou v rukavici po líci. Zdálo se, že si vůbec nevšímá, jak se mu tímto pohybem odloupnul kus kůže, zpod níž začala prýštit krev, která však během pár vteřin na mrazivém vzduchu ztuhla. „Ještě není čas.“

„Čas na co?“

„Na naši smrt,“ odpověděl Frost. „Slyšeli jsme poslední vysílání severních měst. Tři dny už je v éteru ticho. Všichni jsou mrtví nebo umírají. Zbýváme jenom my.“ Na okamžik se zamyslel. „Zde stojí poslední člověk,“ dodal změněným hlasem.

„Není naděje?“ zeptal se Anderson.

„Pro nás ne,“ řekl Frost. „Nestihli jsme to. Já jsem neuspěl. Nepodařilo se mi včas porozumět mým viděním a slovům, která jsem slyšel.“

„Proč jste tedy jel s námi?“ otázal se kapitán.

Frost se rozhlédl po větrné, ledové pustině. „Nestihli jsme zachránit sami sebe. My už nemáme naději. Ale možná mají dosud naději jiní, což je ten důvod, proč ještě musíme počkat.“

„Jiní? Jací jiní?“ kapitána Andersona Frostova slova zmátla. „Sám jste právě říkal, že všichni ostatní na celé planetě jsou mrtví nebo umírají.“

„Jsou tu ještě jiní,“ odvětil Frost. „Ne teď a tady, ale jindy a jinde. Musíme být připraveni odebrat to, čeho se potřebují zbavit.“

Kapitán otevřel ústa, jako kdyby se chystal položit další otázku, ale zase je zavřel, protože si uvědomil, že ve světle

Frostových odpovědí ani netuší, nač by se měl vlastně ptát. Básník během plavby na sever příliš nemluvil. A když už hovořil, jeho slova nedávala valný smysl.

„Slychám hlasy,“ pokračoval Frost. „Právě ty řídily mé kroky až sem. Musíme počkat, abychom viděli, co nám bude odhaleno. Něco se přihodí. Pak nastane čas, abychom se obětovali pro druhé.“ Frost si přiložil k očím dalekohled a opsal s ním kruh po okolním ledovém krunýři.

„Co hledáte?“ zeptal se Anderson.

„Bránu.“

Eric Dane ležel nehybně a nechával zavřené oči. Pokoušel se spatřit pokračování toho vidění a zaslechnout další Frostova slova, ale vidění bledlo s tím, jak si čím dál jasněji uvědomoval okolí. Cítil jemné pohupování, které naznačovalo, že se nachází na palubě lodi – věděl, že se jedná o FLIP, zvláštní výzkumné plavidlo amerického námořnictva. Ležel na zádech a hrud' mu zakrývala tenká deka. Slyšel tiché kňučení a vnímal, jak se mu o rameno opírá studený psí nos, který ho vzbudil.

„Klid, holka,“ zašeptal a otevřel oči. Nad hlavou měl šedou ocelovou přepážku. Otočil hlavu doleva a necelých deset centimetrů od sebe spatřil čenich Chelsea, fenky zlatého retrívra. Cítil na sobě její horký dech, natáhl ruku a přejel jí prsty po srsti. Její přítomnost ho vždycky uklidňovala.

Nestihli to.

Ta slova mu stále zněla v hlavě. Spustil nohy na zem a posadil se. Na stolku vedle kavalce ležela kniha básní Roberta Frosta. *Odhodlání k oběti.*

Dane se neobtěžoval knihu zvedat. Věděl, že jeho vidění s největší pravděpodobností pocházelo ze Země na jiné časové ose, kde Robert Frost skončil na palubě *Nautilu*. Předchozí vidění Frostovy schůzky s prezidentem Kennedym těsně předtím, než kubánská krize přerostla v ničivý jaderný konflikt, zase přesně odpovídalo událostem na ještě další časové ose, jejíž existenci si Dane ověřil, když prošel bránou do Prostoru mezi světy a odtud právě do tohoto zničeného světa.

Nyní už věděl, že existuje mnoho paralelních Zemí, propojených navzájem portály/bránami přes Prostor mezi světy. Portál představoval vlastní spojku mezi dvěma místy, zatímco brány byly jen vedlejším efektem, kdy se část jednoho světa „přelila“ do světa jiného, obvykle v podobě tmavé mlhy. A v pozadí stála jakási zlá síla, Stín, která rabovala z různých Zemí vodu, vzduch, energii a dokonce i unášela lidi. Země na Daneově časové ose právě jen tak tak přežila poslední nápor Stínu, který poprvé zaútočil před více než deseti tisíci lety, kdy zničil Atlantidu.

Dane se otočil k počítači vedle knihy, pohnul myší a klikl na ni. Objevilo se nejčerstvější shrnutí posledních událostí vypracované zpravodajskou službou.

Rift Valley se rozpoltilo a většina z území Afriky na východ od něj nyní byla pod vodou. Zahynuly miliony lidí.

Novomadridská prasklina uprostřed Spojených států se probudila k životu, zničila zemi po obou stranách Mississippi od New Madridu k St. Louis a zahubila statisíce lidí.

V obou případech se jednalo o následky pokusů Stínu o získávání energie z jádra planety prostřednictvím jedné z bran.

Mnozí zemřeli při změnách, které postihly celý povrch planety. Nyní se ale Země uklidnila. Dane se podíval na svou dlaň a zpola očekával, že spatří jizvy od toho, jak přerušil portál Stínu, který způsoboval všichni tu zkázu. Jiní lidé, z jiných časových os, se obětovali, aby získali mapu portálů, kterou bylo zároveň možno portály i ovládat, a aby ji dopravili k němu. Dane potom přeťal spojení mezi svou časovou osou a světem Stínu těsně předtím, než by jádro planety vybuchlo.

Zjevně šlo o Pyrrhovo vítězství, pomyslel si, když si prohlížel další údaje z počítače.

Mezitím totiž stroj Stínu odsál z jižní polokoule většinu ozonu, a pak s ním zmizel do brány. Shrnutí naznačovalo, že toto odčerpání vyvolalo nezvratnou řetězovou reakci, která povede během dvou let k zániku ochranné ozonové vrstvy kolem Země. Dane pokyvoval hlavou, zatímco četl tuto informaci – vidění, které právě měl, jistě pocházelo z časové osy, kde se stalo totéž,

jen o něco dřív, když byl Frost ještě naživu a oceány dosud brázdil *Nautilus*, první jaderná ponorka na světě.

Pro onu časovou osu bylo příliš pozdě. Neplatí to ale i pro naši? uvažoval Dane.

Zpravodajský souhrn obsahoval další údaje, většinou špatné zprávy. Stín zničil všechny čtyři reaktory v Černobylu a uvolnil do atmosféry obrovská množství smrtícího plynu. Radioaktivní oblak se šířil a bezprostředně ohrožoval severní polokouli, především Rusko a Evropu. Smrt tak přicházela z oblohy na severu i na jihu.

Dane věděl, že Frost na něco čekal. Jenže na co? Odebrat to, čeho se ostatní potřebují zbavit. Daneovi bylo jasné, že se jeho svět potřebuje zbavit radioaktivního mraku, a také potřeboval získat zpátky ozon. Jednalo se o dva úkoly, které vypadaly nesplnitelně, ale zároveň je bezpodmínečně museli splnit, chtěli-li zachránit svět.

Dane zavřel oči, pročistil si mysl, jak ho to naučili, a soustředil se na svůj vnitřní zrak. „Viděl“ Washington v časové linii Frosta a kubánských raket, zničený jadernými zbraněmi, když Stín způsobil zmizení jedné ze sovětských nákladních lodí cestou na Kubu v bráně Bermudského trojúhelníku. Rusové za ně činili odpovědným Američany a v odvetu proti nim vypustili střely s jadernými hlavicemi. Kennedy nedbal na Frostovo varování a Američané útok oplatili. Výsledkem byl mrtvý svět, mrtvá časová osa. Nedaleko Kapitolu, na druhém břehu Potomaku, ale ležela jedna z koulí Stínu, po havárii opuštěná. Dane věděl, že mu byla ukázána z nějakého důvodu.

Frost čekal na jiné časové ose. Platilo to i o dalších časových osách, kde třeba byli připraveni lidé pomoci Daneovu světu?

Ti Dřívější. Dane věděl, že ovlivňují běh věcí a snaží se ho vést správným směrem. Proč nejednají přímo? Proč se nechávají pokaždé zastupovat?

Uvědomil si, že mu hlavou víří příliš mnoho otázek. Musel věřit, že je ve hře daleko víc, než o čem věděl nebo co spatřil ve svých viděních, jak tomu bylo i v minulosti.

Znovu zavřel oči a snažil se soustředit, aby k němu přišlo další vidění, nebo alespoň aby uslyšel „hlasy bohů“, ale nic se nedělo.

3. kapitola

Prostor mezi světy

Amelia Earhartová nedokázala pohnout rukama, bez ohledu na to, jak usilovně se o to snažila. Okénky kokpitu viděla, jak se z Tichého oceánu vynořuje vršek slunce, jako kdyby se z vody rodil oheň. Pohled na přístroje jí napověděl, že se její letadlo nachází ve výšce čtyř kilometrů. Proč může hýbat očima, ale ne rukama? přemítala. Střelila pohledem doprava, kde na místě navigátora seděl Fred Noonan a díval se přímo před sebe.

Na oceánu před nimi se rozkládala jakási šmouha a Earhartová pocítila rostoucí předtuchu něčeho neblahého. Chtěla letadlo otočit, ale její ruce se nehýbaly, a stroj mířil přímo do rozšiřující se temnoty.

Noonan si k očím přiložil dalekohled. „Myslím, že to není kouř z lodi.“ Měli se u pobřeží Howard Islandu setkat s plavidlem Pobřežní hlídky Itasca, aby si doplnili zásoby paliva.

Proč se může pohybovat a já ne? uvažovala Earhartová. Proč nemůžu promluvit a sdělit mu, co vím?

„Je to jako mlha,“ řekl Noonan.

Earhartová věděla, že nejde ani o mlhu, ani o kouř z lodi.

„Zvětšuje se to,“ hlásil Noonan.

Mlha měla nažloutlý odstín a vzdouvala se nepřirozenou rychlostí vzhůru i do všech stran.

„Něco slyším,“ ozval se Noonan, rukama si tiskl sluchátka k uším a soustředěně poslouchal.

Amelia střídavě hleděla na kompas a na rostoucí mrak na horizontu. Čekala. Podívala se na svoje ruce, přimražené k řízení. Zoufale se chtěla otočit, ale tento povel nedokázal překonat vzdálenost mezi jejím mozkiem a rukama.

„Nevím, co to je,“ řekl nakonec Noonan. „Samé šumění statické elektřiny a v něm něco jako morseovka, ale nemůžu...“ zmlkl a opět se soustředil na poslech. Tentokrát přitom zavřel oči. „Signál už je jasnější.“ Otevřel oči, zvedl tužku a začal si zapisovat jednotlivá písmena do letové knihy. Převáděl je z řeči teček a čárek a odřikával je nahlas. „V-Y-P-N-E-T-E-R-A-D-I-O-N-E-B-O-Z-E-M-R-E-T-E. Vypněte rádio, nebo zemřete.“

Mlha už od nich nebyla vzdálená ani osm kilometrů a blokovala jim cestu i ve čtyřkilometrové výšce. Neustále přitom stoupala výš. Earhartová ještě nikdy nic podobného neviděla. Byla si jistá, že by do té mlhy neměla vstupovat, ale nedokázala pohnout řízením.

„Myslím, že bychom měli vypnout rádio,“ navrhl Noonan. „Nelíbí se mi to.“

Earhartová se pokoušela odpovědět, říct mu, ať od ní převezme řízení, ale nevypravila ze sebe jediné slovo. Proč si jenom nevšiml jejího ochrnutí?

Noonan měl na stehně položený klíč, kterým vytůkal rychlý dotaz v morseovce. Snažil se zjistit totožnost odesílatele oné zprávy.

Z mlhy vyšlehl zlatý paprsek mířící přímo na Elektru. Zasáhl příd' letounu a motor zakašlal. Earhartová věděla, že Noonan musí přestat vysílat, ale nemohla mu to říct. Zdálo se, že si její navigátor nevšiml toho, co se právě stalo, a dál řůkal do klíče.

Mlha se přiblížila na necelé tři kilometry a do obou stran se táhla tak daleko, kam až Earhartová dohlédla. Zároveň dosahovala přinejmenším do výšky pěti kilometrů.

Vyšlehl z ní další zlatý paprsek, který vzápětí zasáhl letadlo. Earhartová cítila, jak se jí ježí chloupky na kůži. Motor ztichl a náhle slyšeli jen svištění vzduchu. Ztráceli výšku a klesali k oceánu i k černé stěně.

Na čele jí vyrazily krůpěje potu, jak se snažila získat znovu nadvládu nad tělem. Věděla, že se rozhodně musejí vyhnout oné temnotě před sebou. Vtom se z mlhy vynořil přední okraj obrovské koule, jejíž horní polovina se otvírala jako ústa

nějakého netvora, který je byl připraven pohltit. Proč to Noonan nevidí? Proč jí nepomůže?

Protože Noonan je mrtvý. Earhartová otevřela oči a přerývané oddechovala. Na hnusný vzduch, který jí vstupoval do plic, si během doby strávené v Prostoru mezi světy zvykla. Byl olejovitý a připadal jí v hrdle trochu lepivý. Ležela ve stružce kousek od černé, mírně převисlé stěny, jejíž vrchol neviděla. Pod tělem měla hrubou, písčitou hmotu.

Slyšela nějaký hlas hovořící japonsky. Když otočila hlavu, spatřila Takiho a dalšího samuraje, oděné do černých tunik. Zbroj si svlékli, když na jejich loď zaútočil Stín. Šlo o další oběti vytržené ze světa a normálního toku času a uvíznuté v Prostoru mezi světy, jak Earhartová toto místo pojmenovala. Jednalo se o přestupní stanici portálů mezi jednotlivými světy a časovými osami, sestávající z černé pevniny a moře, uzavřených v jakési ohromné polokruhovité jeskyni. O její skutečné velikosti neměla Earhartová ani tušení. Když se jednou neúspěšně pokusila moře obejít, měla pocit, že zůstává stále na místě, a nakonec se vrátila stejnou cestou zpátky do tábora.

V Prostoru mezi světy se také nacházela jeskyně takzvaných Valkýr, bytostí v bílých brněních, které v ní prováděly strašlivé pokusy na lidech. Pár metrů od Earhartové se nyní ve vzduchu vznášela mírně poškozená a otevřená Valkýřina zbroj s prázdným nitrem. Před časem Earhartová se samuraji ukořistila dva obleky a zjistila, že tvorové uvnitř jsou lidé, ale zmrzačení a bez velkých kusů kůže.

Objev, že Valkýry jsou ve skutečnosti lidé, Earhartové působil stejné starosti jako poslední sen. Byli to služebníci Stínu? Nebo za Stínem stojí lidé? A pokud ano, z jaké pocházejí doby a z jakého jsou místa? A proč se tak usilovně snaží ničit Země na různých časových osách?

Posadila se. Pokoušela se vzpomenout si na všechny podrobnosti ze svého snu. Zčásti se události seběhly stejně jako při jejím zmizení v bráně Dáblova moře při obletu světa roku 1937, kdy se snažila stát první ženou, které se něco takového

podařilo. V roce 1928 už jako první žena přeletěla Atlantik, ale tento úspěch poněkud kalila skutečnost, že tehdy nepilotovala.

Earhartová a její navigátor Frank Noonan se vydali na jednu z posledních etap průkopnické cesty poté, co během několika měsíců urazili více než třicet tisíc kilometrů. Earhartová sáhla do bedny, kterou zachránila z lockheedu *Electry*, a vyndala z ní letový deník, mezi jehož stránkami měla založené fotografie. Jedna z nich zachycovala jejího manžela, George Putnama. Cesta kolem světa byla jeho nápad – zvýší se publicita, a díky tomu stoupnou prodeje knih i časopisů. Uvažovala, jestli ještě žije, ale poté si uvědomila, že takové myšlenky jsou bezcenné, protože tu podle všeho neuplynul čas a portály odsud vedly na mnoho různých Zemí v různých obdobích.

Zalistovala deníkem a všimla si své fotografie, jak stojí na křídle *Electry* v Miami před začátkem dlouhé poutě, která skončila na zcela nečekaném místě. Na snímku se usmívala. Původně měla v úmyslu vyrazit z Havaje směrem na západ. Zamyslela se, jestli by všechno dopadlo jinak, kdyby si při startu těžce naloženého letadla nepoškodila křídlo o rozjezdovou dráhu. Po opravě nechala letoun odeslat zpátky do Států a nakonec do Miami, odkud se 1. června 1937 vydala na východ.

Otáčela stránky deníku, zběžně procházela jednotlivé zápisy a vzpomínala na cestu. Podél východního pobřeží Jižní Ameriky, přes jižní Atlantik a poté nad Afrikou. Jaký nádherný kontinent!

Obrátila list. Jako první přeletěla nad pustou Arábií. Pustou? S touto bohem opuštěnou zemí se nedalo nic srovnávat. Stejně jako s Indií. Oči se jí zamlžily. Bylo to hrozné místo, kde onemocněla. Tehdy chtěla cestu zrušit. Poslala Georgeovi telegrafem zprávu, v níž ho prosila, aby jí dovolil skončit, ale on neústupně trval na svém. Čekala na ni sláva a věhlas. Tehdy Earhartová poprvé zapochybovala o tom, zda neplatí příliš vysokou cenu za něco, co už jí nepřipadalo tak podstatné. Snad to způsobil pohled na miliony lidí, které viděla na ulicích Kalkaty, lidí s neradostnými osudy, ale přesto v mnoha případech podle všeho šťastných.

Následoval Rangún, Bangkok, Singapur a Bandong, kde nikdo nevěděl, kdo je Amelia Earhartová, a každému to bylo

srdečně jedno, i když obdivovali její letadlo a divili se, že ho pilotuje žena. Podívala se na další snímek – Darwin v Austrálii. Zde lidé znali její jméno a na letišti ji přivítaly davy novinářů. Když ale ještě před přistáním spatřila na letišti tolik lidí, necítila žádné vzrušení. Vzpomínala si, že tehdy byla jen totálně vyčerpaná.

Neměla před posledním letem nějaké vidění? Vidění, které považovala za pouhý sen a nepřikládala mu žádnou váhu? Neslyšela ve spánku hlasy bohů? Dívala se na slova vyvedená tiskacími písmeny jejím úhledným rukopisem. O ničem takovém se nezmínila, ale to nic neznamenalo, protože tehdy by takové vidění nepovažovala za dostatečně podstatné, aby si je poznamenávala do deníku.

Z Austrálie letěla na Novou Guineu a odtud se vydali na poslední úsek, při kterém narazili na bránu. Neproběhlo to tak jako v nedávném snu. Ze vzduchu je neseštelily žádné zlaté blesky. Earhartová otočila letadlo a podařilo se jí nouzově přistát na hladině oceánu. Když se s Noonanem pokoušeli letoun opustit, jejího navigátora zabil kraken, jeden z mořských tvorů, kteří obývali vody v nitru bran, z tvorů, kteří sem proklouzli portálem.

Earhartovou a její letadlo spolkla obrovská koule, a když se probudila, byla tady. Našla tu další lidi, živořící na březích moře uprostřed Prostoru mezi světy, a většina z nich vyprávěla stejný příběh: zachytil je jakýsi modrý paprsek. Momentálně v jejich táboře žilo padesát lidí z různých období. Nikdo nedokázal přesně říct, jak dlouho tu je, protože se tu nestřídaly ani dny s nocemi a neustále tu zářilo světlo ze zdroje vysoko nad mořem.

Přihodily se tu mnohé podivné věci a zvláštní věci se děly i nadále. Zalistovala deníkem k zápisům, které učinila až po příchodu sem. Objevil se tu muž jménem Dane, který tvrdil, že pochází ze začátku dvacátého prvního století, spolu s římskou legií ze století prvního, jež svedla bitvu s Valkýrami. Valkýry proti nim použily zbraň, která vojáky proměnila v kámen, ale předtím ještě Daneova společnice stačila zavřít jeden z portálů, které procházely Prostorem mezi světy. Poté se Dane vrátil v podivném plavidle ze své doby a tentokrát se pokoušel zničit jiný

portál, který podle něj odčerpával energii přímo ze zemského jádra a hrozil zničením celého světa. I podruhé uspěl a odešel do svého času.

Earhartová zůstala se svou skupinou, která jen tak tak živořila. Pěstovali si potraviny na několika záhonech pozemské půdy, kterou se jim podařilo shromáždit v blízkosti portálů, jež se příležitostně otvíraly na pláži. Občas si doplnili jídelníček o nějaké zvíře ze Země či ze světa Stínu, které omylem vkročilo do brány. I to představovalo zdroj zvláštních událostí, protože se jednou nakrátko objevil malý dinosaurus, který vzápětí zmizel v dalším portálu.

Šlo o další zvláštnost portálů, že tato zvířata dokázala průchod skrz ně přežít. Nedlouho poté, co Earhartová přišla do Prostoru mezi světy, se jeden z jejich skupiny pokusil projít zpátky na Zem. Muž doplaval k černému válci, zatímco ostatní přihlíželi z pobřeží. Zmizel v temnotě, jen aby se o pár vteřin později objevil znovu se zarudlou kůží pokrytou puchýři a řičel bolestí. Do hodiny zemřel a od té doby se o vstup do portálu nepokoušel nikdo další. Portály, válce černoty, se obvykle otvíraly na rozlehlém moři, ale někdy také nad zemí.

Earhartová vzhlédla k ukořistěnému obleku Valkýry. Člověk se musel při průchodu portály chránit, zejména proto, že se nedalo nijak poznat, kam který průchod vede a co bude na druhé straně. Klíčová otázka zněla, který ústí na území Stínu. Kdyby se jim to podařilo zjistit, mohli by válku přenést na území nepřátel, místo toho, aby se neustále jen bránili před jejich útoky.

Earhartová se zamyslela nad svým snem. V kokpitu nemohla nic dělat – věděla, že to má nějaký význam. V této válce hrála mimořádně důležitou úlohu energie. Jednalo se o jeden ze zdrojů, který Stín získával ze Zemí na jednotlivých časových osách. A energie bylo třeba i k boji se Stínem.

Podívala se na kovovou bednu vedle Valkýřina obleku. Vstala a přešla k ní. Zvedla víko a zahleděla se na její obsah – křišťálové lebky, každá na silné polystyrénové vycpávce. Celkem devět.

Sáhla si do kapsy a vyndala malé kovové pouzdro s runovými nápisy. Odšroubovala víčko a vytáhla z nitra svitek pergamenu,

na kterém byl nakreslený znak se dvanácti malými lebkami rozmístěnými kolem ústředního, vyvýšeného bodu, kde spočívala lebka třináctá. Earhartová nedokázala přečíst nápisy, ale chápala, co vidí. Uspořádání pro využívání energie lebek. Lebky však obklopovalo ještě něco zajímavějšího: válečníci bojující s blížící se temnotou. I zde byly další nápisy. Jména.

Lidé dosahují nejlepších a nejpřekvapivějších výsledků v okamžicích nejvyššího zoufalství. Earhartová o tom neslyšela jen jednou, ale hned několikrát. Promlouvaly k ní hlasy bohů. To však nebylo všechno. Prostřednictvím vidění ji navedli k portálu, kterým prošla v ochranném obleku. Vynořila se na hřbitově lodí, letadel a dalších strojů, které zmizely v bráně. Vydala se přímo k plavidlu, jež „viděla“, k dlouhé černé lodi s jediným stěžněm a černou kovovou krychlí na zádi. S takovým kovem se ještě nikdy nesetkala. Zde našla ono drobné pouzdro. Další kousek skládačky.

Zanedlouho poté měla jiné vidění, které ji pobídlo k tomu, aby vedla další případ jeskyně, kde Valkýry provozovaly své nechutné experimenty na lidech. Ukradla jim část vybavení, dlouhou tenkou jehlu se svítící červenou žárovíčkou na konci. Pronesla ji portálem a zabodla ji do dělohy jedné ženy. Do této časové linie se pak vrátila, když ona žena rodila, a odebrala jí jedno z dětí.

Zavrtěla hlavou. Děkala to, co jí bylo ukázáno ve viděních, ale nevěděla přesně proč. Na obrázku se však nacházelo dvanáct lebek a ona jich měla pouze devět. Bude to stačit? Sáhla do bedny a jednu z nich zvedla. Uložila ji do vaku, který si hodila přes rameno.

„Jdete?“ zeptal se Taki.

Earhartová se naučila základům japonštiny ještě před odletem – George koneckonců chtěl, aby během cesty prováděla špionáž japonských továren – a zbytek uměla právě od tohoto samuraje. „Ano.“

„Ne?“ Taki ukázal na oblek Valkýry.

Earhartová zavřela oči. V mysli jí stále zněla slova, která k ní šeptem promlouvala minulý den. „Tento portál by měl být bezpečný.“

„Žádný není bezpečný,“ namítl Taki.

„Musím jít.“ Podala mu válcovité pouzdro. „Na tohle ještě nenastal čas.“

Taki předmět převzal. „Buďte opatrná.“

Earhartová přikývla a vyšla z tábora. Cítila na sobě pohledy ostatních. Věděli, že když na sobě nemá Valkýřinu zbroj, míří k „bezpečnému“ portálu. K cestě odtud. Ani ona, ani oni však netušili, co je na druhé straně průchodu, a vzhledem k tomu, že se Earhartová vydávala na misi podle pokynů „hlasů“, museli předpokládat, že půjde o něco nebezpečného.

Dane Earhartové nabídl, aby se vrátila do jeho světa a času, ale odmítla. Nebyla si nicméně jistá, kolik lidí z její skupiny by učinilo totéž.

Otevřel se jí pohled na moře. Viděla zhruba půltuctu portálů, černých sloupů stoupajících od hladiny směrem ke stropu. Lišily se šířkou od tří metrů až po více než kilometr. Earhartová se zarazila, protože si všimla, jak se něco vznáší na hladině mezi dvěma z nich – šlo o mohutnou kouli s průměrem větším než čtyři sta metrů. Byl to jeden ze strojů Stínu používaný při výpravách na druhou stranu portálů. Koule sem spadla, když Dane uzavřel portál, kterým Stín odčerpával energii a ozon z jeho světa, a od té chvíle zde zůstávala, což naznačovalo, že posádka pád patrně nepřežila. Cítila mravenčení v zátylku, když si prohlížela kouli, a okamžitě věděla, že je nějak důležitá.

Ted' ale ne. Otočila se doleva, jako kdyby ji tím směrem něco táhlo. Asi padesát metrů od ní se nacházel tři metry široký černý sloup. Earhartová došla po pobřeží přímo proti němu. Portál se otvíral těsně vedle pláže a Earhartová se k němu dobrodila. Ještě se před ním zarazila. Co když jde o smrtící bránu? Co když se vynoří v mrtvém světě, jedovatém pro lidské bytosti? Hlasy jí sdělily, že navštíví místo, kde už byla, přibližně ve stejném čase, ale co když se hlasy pletly?

Amelia Earhartová, která přeletěla oceány a téměř dokončila oblet světa, zaklela a vykročila k bráně.

4. kapitola

Minulost: 1861

Horal s puškou Hawkins ráže 13 milimetrů položenou v ohbí paže se tyčil nad tmavovlasým mladíkem po svém boku. Byli hluboko ve Skalistých horách, nedaleko od kontinentálního předělu v severní části oblasti. Lidé z Washingtonu, daleko na východ odtud, toto území nazvali Coloradským teritoriem. Jim Bridger byl legendou od západního pobřeží k východnímu – jednalo se o nejznámějšího stopaře v zemi. Měl na sobě jemné jelenicové oblečení, na němž už polovina třásní vzala zasvě, když je na svých výpravách postupně využíval jako provázky.

„Časy se mění,“ poznamenal Bridger. Měl chraplavý hlas a nebyl zvyklý příliš hovořit. Nikdy necestoval se společníkem, dokud se v jeho životě neobjevil ten chlapec.

Mladík neodpověděl. Rozhlížel se modrýma očima po zemi před sebou a hledal nějakou stezku k předělu, který se táhnul přibližně tři kilometry na západ a o tisíc pět set metrů výš. Byl s Bridgerem od chvíle, kdy se naučil chodit, získával po jeho boku zkušenosti a naučil se, že při těch vzácných příležitostech, kdy horal promluvil, měl na srdci něco důležitého. Před čtyřmi měsíci vyjeli ze St. Louis a vydali se na západ, i když smysl jejich cesty si Bridger nechával pro sebe. Chlapec se jmenoval Mitch Bouyer – toto jméno mu dal právě Bridger. Mitch, protože, jak starý horal vysvětloval, to je chlapecké jméno, a Bouyer, protože to zní trochu francouzsky a potlačí se jím pomluvy, podle kterých je chlapec poloviční indián. Bouyer netušil, kdo jsou jeho rodiče, a Bridger s ním nikdy nemluvil o tom, jak ho získal do své péče.

Bouyer měl také na sobě oblečení z jelenice, doplněné o vestu z černobílé teletiny. Jednalo se o dárek od pěstounské rodiny, se kterou několik let žil v St. Louis, a Mitch si vesty velice vážil.

„Je načase, aby ses dozvěděl svoji úlohu v těchto změnách,“ dodal Bridger.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Bouyer a rozbušilo se mu srdce. Během let se od Bridgera naučil trpělivosti lovce a stopaře, takže se staršího muže nikdy nevyptával. Smířil se s tím, že pokud se mu horal někdy rozhodne něco odhalit, učiní to sám od sebe a ani o minutu dříve.

„Působím tu už osmadvacet let,“ řekl Bridger. „Velké solné jezero jsem objevil ve čtyřiadvacátém roce. Jižní průsmyk v sedmadvacátém. Horké gejzíry v Yellowstonu ve třicátém. Přešel jsem ty hory,“ Bridger kývl k vrcholům před sebou, „celkem šestadvacetkrát. Podle některých jsem měl štěstí. Podle jiných jsem dobrý v tom, co dělám. Pravda je oboje.“ Mluvil zcela prostě, bez jakéhokoliv chvástání. „To ale není všechno.“ Otočil se k Bouyerovi a poklepal si dlouhým prstem na spánek. „Mám vnitřní zrak. Proto tě přivedli ke mně. Ty ho máš taky.“

„Kdo mě k vám přivedl?“ Bridger nikdy nehovořil o tom, jak se mu malý chlapec dostal do péče, a Bouyer se o tom sám od sebe nikdy nezmínil. Byl jednoduše rád, že je ve společnosti muže, který toho tolik zná a putoval po tolika nádherných místech.

„Další člověk s vnitřním zrakem. Žena.“ Bridger se zasmál. „Hodně zvláštní žena. Přinesla mi tě, jen co ses narodil. Tehdy jsem na zimu tábořil v Yellowstonu. Byl jsi ještě celý od krve. Musel jsem najít squaw, která taky právě porodila, aby tě krmila spolu se svým dítětem. Stálo mě to pěkných pár kožešin, abych tě udržel naživu.“

Bouyer položil pažbu pušky – ráže jen 12 milimetrů, ale přesto taky pravého Hawkinse – na zem a opřel se o ni. „Co to bylo za ženu? Moje matka?“

„Nevím. Nechtěla prozradit, kdo byla tvá matka, a vlastně ani otec.“

Říkala, že jsi výjimečný, ale to jsem viděl, jakmile jsem se na tebe poprvé podíval. Cítil jsem to.“ Bridger pokrčil rameny. „Nedokážu to vysvětlit, ale ty to chápeš. Taky máš vnitřní zrak. I ty slyšíš hlasy, hlasy duchů, jak jim říkají indiáni. Myslím, že jsi v tom lepší než já – máš daleko větší schopnosti. Byl by z tebe mocný šaman, který je v kontaktu s Velkým duchem, ať už to znamená cokoliv.“

Bouyer věděl, o čem starý stopař mluví. Někdy se mu zjevovala různá vidění, jež by většina lidí označila za sny, ale některé z jeho snů se skutečně splnily. Naučil se těmto viděním a pocitům důvěřovat. Také opravdu slyšel hlasy. Když jednou sbíral vysoko v horách o samotě pasti, zaslechl, jak mu nějaký hlas šeptá slovo „nebezpečí“. Přestal a schoval se. O necelých pět minut později kolem projel oddíl Čejenů. Bouyerovi bylo jasné, že už by neměl na hlavě skalp, kdyby ho tehdy spatřili. A věděl, že Bridgerovi se dařilo tak dlouho přežívat na kruté hranici, protože rovněž důvěřoval těmto hlasům.

Později se mu před očima objevovala podivná vidění s mnoha vojáky, vedenými mužem se zlatými vlasy. Vojáci vpadli do indiánské vesnice řady kmenů – Čejenů, Lakotů, Vran a dalších. Byl to podivný výjev, protože Bouyer věděl, že tyto kmeny by nikdy netábořily pospolu.

„Jakou mám úlohu v těch změnách?“ zeptal se Bouyer. Bridger ho jako nemluvně přivezl do St. Louis a na několik let ho umístil do náhradní rodiny. Naučil se číst, psát a počítat. Pak, když už dokázal unést svůj vak, se jednoho podzimu ukázal Bridger, strávil ve městě zimu a poté ho odvedl na západ. To se přihodilo před šesti lety a oba spolu ušli mnoho mil. Každé jaro se vydávali na západ a někdy tam i přečkali zimu. Dvakrát se vrátili do St. Louis.

Pracovali na hranicích společně. Bouyer toho mnoho nenamluvil a Bridger byl ještě zamlklejší. Jako kdyby většinu času oba věděli, co si myslí ten druhý, a nebylo třeba slov.

Bridger zavrtěl hlavou. „Kdybych to věděl, už dávno bych ti to řekl.“

Bouyer se zamračil. „Tak proč...“ Zarazil se, když Bridger ukázal před sebe.

„Tam nahoře je ta, která to ví.“

„Kdo? Má matka? Žena, která mě k vám přinesla?“

„Ta, jejíž vnitřní zrak je lepší než náš. Doneslo se mi, že se tu máme setkat. Že se ona má setkat s tebou.“

Bouyer zvedl svou pušku. „Tak tedy pojďme.“

Bridger znovu potřásl hlavou. „Brzy bude tma. Raději si odpočineme. Vyrazíme za úsvitu.“ Přimhouřenýma očima se zahleděl k severu. „Kromě toho se blíží bouře.“

Bouyer se podíval stejným směrem, ale viděl jen modrou oblohu a bílé vrcholy hor odrážející světlo zapadajícího slunce. Naučil se v těchto věcech důvěřovat svému učiteli, a tak shodil vak z ramen a zahájil přípravy k přenocování.

Při sběru klestí se však zarazil. Na tváři ucítil teplý závan, ale všiml si, že listy nejbližších rostlin se vůbec nepohnuly. Divné. Zvedl pušku a pomalu se otáčel kolem své osy, aby se pokusil zjistit zdroj toho zvláštního vjemu.

„Něco se děje?“ Bridger uchopil vlastní zbraň.

„Nevím. Něco jsem cítil.“

„Co?“

„Nevím. Ještě se mi to nestalo. Teplý závan na tváři, ale je bezvětrí.“ Bouyer se podíval k severu. „Někdo se blíží. Cítím ho.“

Bridger sklonil hlaveň k zemi. „Tvůj bratr.“

Bouyer se ohromeně otočil k horalovi. „Můj bratr?“

„Tak trochu. Ta žena, která tě ke mně donesla, říkala, že jsi...“ tady Bridger plynule přešel z angličtiny do jazyka kmene Lakotů, „...jeden ze dvou podobných, ale nejsi stejný jako ten, který s tebou vyšel z jednoho lůna. Jste dvě poloviny celku, které je třeba spojit.“ Vrátil se k angličtině. „Z toho jsem usoudil, že máš asi bratra.“

Bouyer přemítal, co dalšího ještě o sobě neví, ale tok jeho myšlenek přerušil Bridger.

„Dávalo by smysl, že když jsi tady nahoře ty, bude tu i on. Oba vás to přitáhlo na jedno místo.“

„Jestli...,“ začal Bouyer, ale Bridger ho zarazil.
„Trochu se vyspi. Budeš to potřebovat. Zítřek bude podle všeho zajímavý den.“

Sněhové vločky se lehce snášely na kůži Splašeného koně, tály a připojovaly se k pramínkům potu, které mu stékaly po nahém těle, i k vodní páře, jež z něj stoupala vzhůru. Pomalu se pohyboval kolem prostředního kůlu a s pleskáním dupal bosýma nohama do promrzlé země. Dvě lasa z vrcholu kůlu vedla ke kostěným úlomkům, jež mu procházely oběma stranami hrudi. Kosti nebyly zaražené jen do kůže, ale až do svaloviny. Když se odklonil od kůlu, kůže kolem těchto ran, jež si způsobil sám, se mu napjala. Měl zavřené oči, ale přesto kráčel mezi rozmístěnými lebkami bizonů, aniž by o ně klopýtl, jako kdyby znal jejich přesné polohy.

Ruce měl pomalované vzorem červené a černé barvy, který připomínal těžké popáleniny. Kolem očí měl velká černá kola doplněná o červené tečky slz. Zastavil se, obrátil se čelem ke kůlu a zaklonil se. Kosti natahovaly svaly a kůži, až se zvedala plných deset centimetrů od těla. Tkáně držely, i když se zaklonil ještě víc.

Už čtvrtý den tančil svůj soukromý Tanec slunce. Obvykle tyto tance probíhaly v létě, ale Splašený kůň odjel takhle daleko od vesnice sám. Nemohl čekat na další léto, ani si nepřál tancovat s ostatními, protože chtěl vyvolat vidění a hluboko ve svém nitru věděl, že o toto vidění se nebude moci podělit.

Poháněla ho zlost.

Pečlivě si vybral strom na prostřední kůl. Byl vysoký a silný. Ořezal všechny větve a oloupal kůru – tuto přípravu obvykle měla na starost děvčata v ozdobných oděvech. Noc před „útokem“ na strom se postil a poté do stromu vystřelil několik šípů, aby ho symbolicky zabil. Pak ho porazil a odtáhl ho na toto otevřené prostranství. Na jeho vrchol umístil bizoní lebku, kterou našel na lovu před třemi lety, a provlékl očními důlky dvě lasa. Nakonec kůl vztyčil a upevnil ho do díry, kterou sám vyhloubil.

Rozmístil zbytek lebek, které si donesl, do pěti rovnoběžných linií směřujících k východu. Všechny pocházely ze zvířat, jež v uplynulých letech ulovil. Bizoní lebka na kůlu byla obrácena k západu. Kůl představoval střed světa, spojení mezi nebem a zemí, mezi tanečníkem a Velkým duchem Wakan-Tankou. Lebky znázorňovaly mocného ducha bizonů, zvířete, na němž záviselo přežití prérijních indiánů.

Jakmile si všechno připravil, vzal dva šípy a ulomil jejich špičky. Sevřel si mezi prsty jednu stranu hrudi a prorazil si ji hrotem šípu. Poté totéž provedl i na druhé straně, přivázal se k lasům a od toho okamžiku se oddal tanci.

Tanec měl dva cíle: přilákat nějaké vidění a nakonec se uvolnit od las tím, že si je vytrhne z masa. V průběhu tohoto mučivého procesu, který symbolizoval smrt, se měl člověk znovu narodit. A Splašený kůň po novém zrození zoufale toužil.

Měl vyschlé hrdlo, už dávno vypil obsah kožené láhve, kterou si umístil na dosah. Několik dnů prázdný žaludek se mu křečovitě svíral.

Splašený kůň se zastavil. Nikoliv bolestí, ale protože něco ucítil. Přistoupil blíže ke kůlu a pomalu se otočil. Lasa mu sklouzla na ramena a z hrudi mu kapala čerstvá krev. Splašený kůň si jí nevšímal.

Na chvíli začal vnímat své okolí. Kůl byl umístěn uprostřed mýtiny vedle řeky. Na výšku měřil přes tři metry a byl zhotoven z topolu, očištěného od větví i od kůry. Půdu a okolní stromy pokrývala slabá vrstvička sněhu. Mezi stromy k němu přicházela žena. Na sobě měla světle hnědé kalhoty z nějaké jemné látky a potrhaný kožený kabát. V pravé ruce třímala hůl, o niž se opírala.

Splašený kůň proti ní rozzlobeně vykročil, ale lasa ho bolestně strhla nazpět. Všiml si, že jde o bělošku s vlnitými hnědými vlasy. Přesně tak mu jeho matka popsala ženu, která ji navštívila při porodu, sdělila jí hrozná proroctví a odnesla druhé dítě, které se narodilo spolu s ním.

Splašený kůň zamrkal. Nebyl si jistý, zda jde o vidění, po němž během hodin sebetřýzně toužil, či zda je ona žena skutečná.

Zastavila se na okraji lesa a oplácela mu pohled. Ve tváři se jí zračila úzkost a zdálo se, že je zcela vyčerpaná.

Potrásl hlavou a zamžikal, ale žena tam pořád stála, i když nyní viděl, že se za ní valí jakási mlha, která pomalu postupuje ze svahu směrem k mýtině a pohlcuje jeden strom za druhým. Žena pozvedla levou ruku, obrácenou dlaní k němu, pozvolna ji otočila a prsty mu naznačila, aby se k ní vydal.

Bez váhání vykročil. Lasa se napjala a kostěné šípy se zakously do tkáně svalů a kůže. Učinil další krok a šípy se mu konečně vytrhly z těla. Bolest cítil jen matně, jako jakési tupé bušení, a nevěnoval pozornost ani čerstvé krvi, která se vyřinula z ran do stále padajícího sněhu.

„Válečníku,“ oslovila ho dokonalou siouxštinou, i když podle její pleti i oděvu věděl, že nepatří k jeho kmeni. „Jsi ten, který byl pojmenován Splašený kůň po svém otci, a narodil ses Nahimaně, ženě s jasnovideckými schopnostmi.“

Splašený kůň věděl, že nejde o otázku, ale o konstatování.

„Chceš, aby ti duchové seslali vidění,“ pokračovala žena, „které by tě vedlo v bitvě proti těm, kteří zabírají vaši půdu. Chceš se znovu zrodit jako muž, který není svázán osudem, jaký mu předpověděla jeho matka.“

„Vy jste žena jménem Earhartová?“ zeptal se Splašený kůň. Shýbl se pro svou sekýru. Se zbraní v ruce se cítil mnohem jistěji. Do druhé ruky uchopil oštěp.

„Ano.“ Ohlédla se přes rameno na blížící se mlhu, která už od nich byla pouhých třicet metrů. Splašený kůň si poprvé všiml, že je na tom bílém oparu cosi zvláštního. Byl jasně ohraničený a on nedokázal nahlédnout do jeho nitra. Na okraji se objevovaly nažloutlé víry. Mlhu předcházel nepříjemný pach, který přiměl Splašeného koně k tomu, že mimoděk o krok ustoupil.

„Přichází nebezpečí,“ řekla žena. „Pomohu ti s viděním, po kterém toužíš, a nejen s ním. Pokud nejdříve pomůžeš ty mně.“

„Jakou pomoc potřebuješ?“ zeptal se zmateně Splašený kůň. Měl by jí pomoci? Nepatřila k jeho kmeni a podle matky kdysi jeho lidu předpověděla záhubu.

Žena ukázala na mlhu. „Musíš jít se mnou, aby ses s někým setkal. Je to součást tvého údělu, který ti matka předpověděla.“

Splašený kůň se podíval na mlhu a vnímal, že z ní vyzařuje nebezpečí jako ze zrádné vrstvy sněhu na horském svahu, pod nímž se ukrývá trhlina v zemi.

„Jdi!“ Žena ho strčila do zad a Splašený kůň se naježil nad jejími způsoby. „Není čas, abys tu stál a planě přemítal.“ Obrátila se k mlze a vykročila před ním.

Následoval ji s připraveným oštěpem a s válečnou sekyrou zastrčenou za kožený opasek. Když vstoupili do mlhy, mimoděk nahrbil ramena. Vzduch se mu podivně lepil na kůži a zavalila ho neblahá předtucha. Jako válečník ale potlačil strach z nebezpečí a pokračoval za ženou. Viděl sotva na pár metrů, ale všude kolem sebe vnímal pohyb. Zaškrundalo mu v útrokách a zapotácel se. Zvedl se mu žaludek a Splašený kůň vyplivl kyselinu, která mu vystoupala do úst.

Neklidně se rozhlížel. Ta žena nyní kráčela vedle něj a pobízela ho k chůzi. Mlhu prořal lidský výkřik, úděsnější a trýznivější, než jaké Splašený kůň slýchal od zajatců upalovaných u kůlů. Sevřel oštěp pevněji v ruce.

Zprava proti němu cosi skočilo a on zareagoval tak, jak mu vštěpovali od okamžiku, kdy se naučil chodit. Mrštně se otočil ve směru útoku a namířil proti nebezpečí hrot oštěpu, na který se vzápětí nabodlo prapodivné zvíře, jaké dosud neviděl. Neměl však čas si ho prohlížet, protože proti němu vyrazilo ocasem zakončeným štířím bodcem. Otočil oštěp a hleděl do tlamy se třemi řadami ostrých zubů. Hlava zvířete vyrůstala z těla, které se ze zvířat, jež znal, nejvíc podobalo horskému lvu. Pustil oštěp, vytrhl zpoza opasku sekyru a zaťal ji zvířeti do lebky. Tvor se zhroutil k zemi, ale ocas se mu nadále křečovitě svíjel a hledal si nějaký cíl. Splašený kůň se tělu vyhnul širokým obloukem.

Slyšel pohyb hned z několika směrů. Aspoň znal cestu zpět – dolů ze svahu. Byl v pokušení se otočit a utéct, ale smysl pro povinnost mu v tom zabránil. Ta žena navíc nedávala najevo žádný strach a naznačovala mu, aby ji následoval. Byl bojovník z kmene Siouxů a během celé výchovy ho učili čelit statečně

hrozbám, které ve skutečnosti představují příležitost k vyniknutí a k získání úcty.

Obrátil se doleva, protože zaslechl, jak se k němu cosi řítí. Spatřil potácejícího se muže ve zvláštním oděvu, který k němu zvedl paže, z nichž však pod lokty zbyly jen krvavé pahýly. Natáhl se ke Splašenému koni, jako kdyby se ho chtěl chytit neexistujícími prsty, a postříkal mu hrud' krví.

„Nech ho být,“ vykřikla ta žena přes rameno a vyběhla mezi stromy.

Splašený kůň zaváhal, ale v další chvíli se muž zhroutil mrtev k zemi.

Mladík ho překročil, ale když se rozhlédl, zjistil, že mu žena zmizela v mlze. Slyšel její výkřik odněkud zepředu, i když se v mlze dala těžko odhadovat vzdálenost. Zakrvavený Splašený kůň nedbal na strach a vrhl se za ní. Do tváře ho udeřila větev stromu, která mu zlomila nos. Odfrkl si a pokračoval v běhu. Vyhýbal se dalším větvím, když tu na něj cosi zaútočilo – jednalo se o cosi červeného a dlouhého jako bič, ale Splašený kůň se shýbl, překulil se po zemi se sekyrou přitisknutou k břichu, a opět vyskočil na nohy.

„Rychle!“

Žena, která dává rozkazy – to bylo neslýchané, ale Splašený kůň se nedohadoval a pospíchal za zvukem jejího hlasu. Konečně ji spatřil přibližně tři metry před sebou. Za ní se vznášel černý kruh o průměru dvou metrů. Mávla na něj, aby ji následoval, a vkročila do kruhu. V další chvíli zmizela.

Splašený kůň dospěl ke kruhu a zaváhal. Slyšel další pohyb a praskání větví, které povolovaly pod nějakým těžkým zvířetem. Ohlédl se, když se k zemi zřítíl celý strom, a nevěřicně vytřeštil oči: plazil se k němu obrovský had se sedmi hlavami, z nichž každá byla velká jako hlava koně.

Obrátil se zpátky ke kruhu a skočil do něj.

Dopadl tvrdě, udělal kotrmelec a vymrštil se do stoje s napřaženou sekyrou. Nikde nebylo ani památky po oné mlze, a během vteřiny se ztratil i černý kruh, jímž sem přišel. Zůstala tu jen ona žena.

„Co to bylo?“ vyptával se. „Co se stalo?“
„Pokusili se mě přepadnout a zastavit mě.“ Zavrtěla hlavou.
„A bránu použil ještě někdo jiný.“
„Kdo? O čem to mluvíte?“
„Někdo se pokouší vniknout na náš svět, stejně jako běloši vnikají na vaše loviště a posvátnou půdu.“
„Kdo?“ zopakoval Splašený kůň.
„Pomocníci Stínu.“
„Co je Stín?“
„Tvá matka ti předpověděla budoucnost. Tvou i tvého bratra.“
Splašený kůň si odplivl. „Já nemám bratra.“
„Je to tvůj bratr v osudu,“ opravila ho.
Splašený kůň potlačil rostoucí podráždění. „Co víte o matčině vidění?“ zeptal se. Matka mu prozradila jen tolik, že se shledá se svým nevlastním bratrem ve velké bitvě, která určí osud lidstva, a že i přes vítězství v tomto boji jeho lidé nakonec podlehnou ve válce s bělochy.
„Vybojujete velkou bitvu, která otevře bránu, jejímž prostřednictvím zachráníme svět.“ Odmlčela se a pohlédla k jihovýchodu. „Tvůj bratr už se blíží. Pojď za mnou.“

Bouyera vzbudilo hřmění. Tábořili na plochem místě vysoko na břehu potoka, jehož tok sledovali do hor. Byli dost vysoko na to, aby je nezaplavila případná povodeň. Bouyer už prožil mnohé bouře v horách a věděl, že tukem impregnovaná příkrývka, do níž se celý zabalil, ho uchrání i před tou nejprudší průtrží mračen, ale už neusnul. Ležel nehybně, poslouchal blížící se hromobití a viděl, jak bezprostřední okolí osvětlují blesky. Slyšel, jak Bridger odhazuje svou deku, a sám okamžitě učinil totéž. Uchopil hawkinse a hmatem zkontroloval, že je puška připravená k výstřelu.

V následujícím záblesku spatřil Bridgera, jak klečí se zbraní v ruce na okraji tábora a hledí severním směrem nahoru do svahu. Bouyer se nehlučně připlížil vedle starého horala.

„Něco přichází,“ zašeptal Bridger.

Bouyer po svém učiteli střelil pronikavým pohledem. Něco? Co tím myslel? Bridger poznal všechna horská zvířata podle stop, pachu i jednoduše ze zkušenosti. A více než týden už nenarazili ani na žádné stopy po indiánech.

„Něco zlého,“ dodal Bridger. Kývl doprava a nahoru. Ze svahu se valila bílá mlha, jakou Bouyer ještě nikdy neviděl. Její hladké čelo se pohybovalo nezávisle na větru, který by ji poháněl. Pocítil, jak se mu sevřely útroby strachem. Na sto procent souhlasil s Bridgerovým komentářem – tohle bylo zlé, ať už se jednalo o cokoliv. V dalším záblesku světla spatřil, že mlhu tvoří vířící nepřírozená směs bílé a žluté barvy. Byla od nich vzdálená něco přes sto metrů a pomalu se blížila.

„Měli bychom odejít,“ navrhl Bouyer.

Bridger se ale díval doleva. Bouyer přenesl svou pozornost od podivné mlhy. Při dalším blesku uviděl, jak k nim pospíchají dvě postavy. Jednou z nich byla žena, ale o mnoho víc toho nerozeznal. Musel předpokládat, že jde o onu ženu, která pro něj poslala. Vedle ní kráčel mladý indiánský válečník se sekýrou v ruce.

Bouyer spatřil, že se žena zastavila a signalizuje jim, aby k ní přišli.

Bridger si toho všiml také. „Pojďme. Vezmi si jen pušku.“

Bouyer spěchal za horalem a klopýtal po příkrém svahu k čekající ženě a indiánovi. V záblesku světla viděl, že ta žena je středního věku a má krátké hnědé vlasy. Přes rameno měla přehozený vak. Když přenesl svůj pohled na indiánského mladíka, cítil, jak se v něm upevňuje dosud velice nezřetelné pouto. Indián měl zakrvavenou hrud' a byl pomalovaný válečnými barvami. Když se přiblížili ještě o něco víc, Bouyer dokonce dokázal rozeznat některé z kreseb na mladíkových prsou: blesk a kroupy. Zvláštní symboly. Indián hleděl upřeně na Bouyera a z očí mu číselo nenávisť.

Žena pozvedla ruku v mírumilovném pozdravu, ale její první slova v jazyce Lakotů gestu vůbec neodpovídala. „Střílejte po očích.“

„Čích?“ zeptal se Bridger stejnou řečí.

„Jejich.“ Žena ukazovala za ně k podivné mlze.

Bouyer se otočil. S předním okrajem mlhy plachtily tři bytosti, jaké ještě Bouyer nikdy neviděl. Byly celé bílé, měly výrazné červené oči a ruce jim končily dlouhými drápy.

Bridger už si přiložil hawkinse k rameni. Bouyer následoval jeho příkladu a hleděl podél hlavně, jak jeho učitel vypálil. Zamířil na cíl a bez váhání stiskl spoušť. Pažba pušky ho zpětným nárazem udeřila do ramene a kulka vyletěla přímo proti tváři toho zvláštního stvoření. Zasáhla ho do levého červeného oka. Bytost zakolísala, ale zůstala ve vzpřímené poloze a z otvoru po kulce se vyřinul černý kouř – nikoliv krev.

Bouyer sledoval ta stvoření i při nabíjení – tyto pohyby měl tak dobře nacvičené, že nepotřeboval hlídat očima, zda dělá všechno dobře. Viděl, že Bridger zasáhl prostřední bytost do stejného místa a se stejným výsledkem. Obě se zarazily, ale třetí pokračovala kupředu. Už od nich nebyla ani sto metrů. Bouyer nabíjákem upěchoval střelný prach, který nasypal do hlavně, a koutkem oka zaznamenal, že je o trochu pomalejší než Bridger, jenž už do hlavně vkládal kulku.

Oba muže polekalo, když indiánský mladík vyrazil divoký pokřik a vrhl se kupředu s pozvednutou sekyrou. Bouyera to tak ohromilo, že dokonce na chvíli přestal v nabíjení, ale Bridger nikoliv. Starý stopař rychle, ale opatrně připravoval zbraň k dalšímu výstřelu. Bílá postava se nezastavovala a pozvedla paže s vytaženými drápy. O něco zrychlila a mířila přímo proti útočícímu indiánovi. Byli od sebe sotva několik metrů, když Bridger vypálil. Kulka proletěla těsně nad mladíkovým levým ramenem a zasáhla to stvoření do pravého oka, které roztržila.

Indián se prudce zastavil a ohnal se sekyrou proti druhému oku. Sekyra se neškodně odrazila. V dalším okamžiku bojující dvojici zahalila mlha.

„Splašený koni!“ rozlehl se temnotou výkřik oné ženy.

Indiánský mladík se na chvíli zarazil. Jeho postava pomalu mizela v přelévající se mlze, ale poté Splašený kůň začal pomalu ustupovat. Mlha se zastavila a indián z ní vyšel přesně v okamžiku, kdy si Bouyer přiložil k líci nabitou mušketu. První

dvě bytosti neviděl, protože je pohltila mlha. Třetí se nehýbala a z otvoru na místě pravého „oka“ stoupal černý dým.

Bouyer vystřelil, když se z mlhy vynořilo další bílé stvoření. Kulka je zasáhla zleva do „hlavy“ a odrazila se, aniž by způsobila jakékoliv viditelné poškození. Tato poslední bytost ale jen připlachtila ke zraněnému stvoření, uchopila je jednou paží s drápy a zmizela v mlze.

Mlha se začala pomalu rozplývat, ale to nezabránilo Bouyerovi v rychlém nabití. Bridger ho naučil, že nikdy nesmí mít v rukách prázdnou pušku.

„Už je to dávno,“ řekla ta žena Bridgerovi.

Horal s připravenou zbraní sledoval ustupující mlhu. „Jsem tu, jak jste chtěla. I s tím chlapcem.“ Jakmile se mlha zcela rozplynula, otočil se k ženě. „A vidím, že jste přivedla jeho bratra.“

Bouyer vnímal pouto, které ho spojovalo s indiánským mladíkem, i nenávist, která je přebíjela.

„Odvážný útok,“ poznamenal Bridger v lakotštině, „ale ne příliš chytrý.“

„Zbabělec stojí a bojuje s nepřáteli na dálku,“ odsekl Splašený kůň. Bridger se zasmál. „Chytrý válečník vždycky používá nejlepší zbraň, jakou má.“

Splašený kůň si odplivl, aby dal najevo, co si o tom myslí.

Žena pokročila mezi trojici mužů. Jmenuji se Amelia Earhartová.

Bridger učinil směrem ke Splašenému koni znamení míru, indián ho však ignoroval. Bouyer udělal totéž, ale Splašený kůň si nevšímal ani jeho. Bouyer si indiánského mladíka prohlédl. Měl impozantní postavu se širokými rameny a ušlechtilou tvář, kterou momentálně hyzdil zlostný výraz. Na Siouxe měl překvapivě světlou pleť. Bouyer si uvědomil, že se dívá na mimořádně nebezpečného muže, kterého navíc stravuje vztek.

„Jak se jmenuješ ty?“ zeptala se žena, a vytrhla tím Bouyera z jeho zadumaného pozorování. Hleděla na něj tak upřeně, až nejistě přešlápl z nohy na nohu. Na takovou pozornost nebyl zvyklý.

„Mitch Bouyer.“

Bridger položil pušku pažbou na zem a opřel se o dlouhou hlaveň. Díval se z jednoho mladíka na druhého. „Nejsou si moc podobní.“

„Však taky nejsme bratři,“ ozval se Splašený kůň.

Earhartová položila dlaň na Bridgerovu ruku. „Musím si pohovořit o samotě s mladými. Musím s nimi mluvit o jejich osudu.“ Opět dlaň spustila.

Bridger zvedl zbraň a poodešel do svahu na místo, odkud mohl dávat pozor na okolí. Žena si zvolna sedla na kmen stromu a pokynula Bouyerovi a Splašenému koni, ať usednou před ní. Oba poslechli. Splašený kůň se natočil tak, aby měl Earhartovou i Bouyera na očích.

„Narodili jste se ze stejné matky,“ začala Earhartová. „Jste spojeni svým narozením, a budete spojeni i ve smrti.“

„On není můj bratr.“ Splašený kůň ta slova pronesl naprosto nevýrazně a na jejich podtržení pleskl otevřenou dlaní do sekry. „Není Lakota. Je to běloch.“

„Tak praví tvé oči, přeješ-li si to,“ odpověděla Earhartová, předklonila se a ukázala Splašenému koni do obličeje. „Vidíš, že má dvě ruce? Dvě nohy? Dvě oči? Že je to stejný člověk jako ty?“

„Není stejný jako já,“ namítl Splašený kůň. „Má modré oči, bledou pleť a jeho srdce není jako moje.“

„V tom se právě nejvíc mýlíš,“ řekla Earhartová. „Vaše srdce se podobají víc, než si vůbec umíš představit.“

„Proč jste ho zavolala?“ chtěl vědět Splašený kůň. „A proč jste sem přivedla mě?“

„Byly mi odhaleny různé věci a slyšela jsem hlasy,“ odvětila Earhartová.

Splašený kůň ji přerušil. „Co byly ty bílé bytosti zač?“

„Služebníci Stínu,“ odpověděla Earhartová a zvedla ruku, když Splašený kůň otevřel ústa, aby znovu promluvil. „Musíš mě vyslechnout. Ty a tvůj bratr se setkáte ve velké bitvě. Na opačných stranách.“ Ukázala na Splašeného koně. „Ty povedeš svůj lid k vítězství, ale tím zároveň zaseješ semínka budoucí

porážky.“ Obrátila se k Bouyerovi. „Ty povedeš svoje lidi k porážce, ale tím položíš základy pro ostatní, kteří vybojují vítězný zápas.“

Bouyerovi to nedávalo žádný smysl, ale nic neříkal a poslouchal, jak ho to Bridger naučil.

„To je prorocství, které znám od své matky,“ řekl Splašený kůň. „A které dostala od vás. Ale nesmířil jsem se s ním jako se svým osudem. Nesmířil jsem se s tím, že můj lid čeká zánik.“

„Nesejde na tom, jestli ses s něčím smířil nebo ne,“ odtušila Earhartová. „Právě to se stane.“

„Ne, pokud to nedovolím,“ přel se Splašený kůň. Earhartové přeletěl po rtech jemný úsměv.

„Nesměj se mi, ženo,“ vyjel na ni mladík. „Nemusím nikoho vést do bitvy. Mohu odjet pryč.“

„A nechat se považovat za zbabělce?“ zeptala se Earhartová.

Splašený kůň se vymrštil na nohy a pozvedl sekyru. Bouyer vyskočil právě tak rychle a namířil na válečníka pušku.

„Sedněte si!“ vyštěkla Earhartová.

Oba mladíci překvapivě poslechli a znovu usedli.

„Víc mi toho zjeveno nebylo,“ pokračovala Earhartová. „Hlasy mi svěřily, že pokud se dostane dostatek lidí do zoufalé situace, je možné uskutečnit to, čeho nelze dosáhnout jinak.“

Když viděla výrazy obou posluchačů, pokusila se vysvětlit vše, co věděla. „Existují stezky, brány, které vedou z jednoho místa na druhé. Stezky, které nevidíte, a brány, které se otvírají jen někdy.“ Podívala se na Splašeného koně. „Právě jsi jednou z nich prošel, nebo to popřeš?“

Indián neochotně zavrtěl hlavou.

„Popřeš, že v temnotě byla podivná stvoření?“ Zatlačila na něj. „Stvoření, která jsi ještě neviděl?“

„Nebyl jsem všude,“ namítl Splašený kůň nepřesvědčivě.

„Vy dva máte určitou sílu,“ navázala Earhartová. „Když se vaše síla spojí s energiemi dalších mužů v boji, dokážete učinit vše, co je třeba. Společně s tímhle.“ Earhartová sáhla do vaku pro kříšťálovou lebku a podala ji Bouyerovi, který ji opatrně vzal do rukou. Překvapilo ho, jak je těžká.

„Co to je?“ zeptal se.

„Tato věc usměrní tok energie. Použij ji uváženě a ve správný čas.“

„Jak poznám, kdy ta chvíle nastala?“ otázal se Bouyer.

„Poznáš to.“

Bouyer zachytil pohled Splašeného koně a pocítil krátký záblesk spřízněnosti se svým „bratrem“, který ovšem zmizel, jakmile se indiánský mladík postavil.

„Mluvíš stejně jako šamani, když neznají pravdu a snaží se obalamutit hlupáky množstvím slov.“

„Ale ty nejsi hlupák, že ne?“ zeptala se Earhartová.

Splašený kůň na ni několik okamžiků shlížel, než ukázal na Bouyera. „Jestli pozná vhodnou chvíli, poznám ji i já. Ale nepočítej s tím, že všechno proběhne, jak chceš ty, ženo. Do té doby si půjdu po svých.“ Odkráčel do tmy a vzápětí zmizel.

Earhartová si stoupla. Podívala se na Bouyera, který obracel v dlaních křišťálovou lebku. Oslovila ho anglicky. „Bude jich víc.“

„Víc?“

„Víc návštěv, víc znamení a víc částí celku. Věřím, že si dokážeš uchovat otevřenou mysl, na rozdíl od svého bratra.“ Otočila se k odchodu. „Kam jdete?“ zeptal se Bouyer.

„Zpátky tam, odkud jsem přišla,“ odpověděla Earhartová.

„Uvidím vás ještě?“

„Nevím.“

5. kapitola

Současnost

Dane prošel úzkou uličkou na boku FLIPU k zádi. Chelsea kráčela za ním. Lod' byla dlouhá a úzká – na délku měřila více než dvě stě metrů, zatímco průměrná šířka činila pouze deset metrů. Příd' se rozšiřovala do kulovitěho tvaru a zád' byla také o něco širší, protože právě zde se nacházelo řídicí centrum. Zároveň šlo o jedinou část plavidla, která zůstala nad hladinou, když došlo k „aktivaci“ lodě. Opačný konec se v takovém případě naplnil vodou a ponořil se, dokud lod' nedosáhla svislého postavení s přídí dvě stě metrů pod hladinou. Kulovitá část přídi obsahovala sondu, která dokázala detekovat i vysílat muony, jež momentálně představovaly jediný způsob sledování činnosti Stínu na planetě.

Dane se zastavil, když hladinu necelých pět metrů od něj prořízla šedivá hřbetní ploutev. Nad vodu se vynořila delfíní hlava a na Daneu se upřely tmavé oči. Dane jim pohled oplácel a Chelsea si vyčkávavě sedla vedle něj.

„Ráchel,“ zašeptal Dane. Delfínice zavířila silným ocasem a zvedla horní část těla o dalšího půlmetru z vody. Dane cítil, jak ho delfíní oči vtahují do svých hlubin. V tu chvíli už nestál na palubě FLIPU, ale plaval pod hladinou, bez starostí a bez odpovědnosti. „Spatřil“ to, co Ráchel. V dalším okamžiku k němu delfínice vyslala vidění.

Nitro brány Dáblova moře. Blízko černého sloupu portálu, vlastního průchodu mezi světy a napříč časem, ukrytého v bráně. Dane pocítil silnou hrůzu. Nebezpečí. Čekala na ně velká hrozba. Přepadení.

Vidění se rozplynulo právě tak rychle, jako se objevilo. Na několik vteřin se rozezněl poplašný zvon. Jednalo se o varování, že se FLIP chystá zahájit provoz. Dane ze sebe pokoušel setřást negativní emoce, které nabral od Ráchel, ale držely se ho jako klíště. Delfínice několikrát rychle zaklapala a zmizela pod vlnami. Dane jí záviděl její svobodu.

„Tak pojď,“ řekl Chelsea a zamířil k řídicímu centru. Vnímal, jak se mu pod nohama zachvěla podlaha. Otevřel poklop a vešel dovnitř. Místnost byla osvětlena jen spoře, aby byla dobře vidět data nabíhající na počítačových obrazovkách. Nejdříve ze všeho si Dane všiml velkého červeného kruhu přes Antarktidu a Jižní Ameriku – kruh znázorňoval díru v ozonové vrstvě. Další červené kolo zahrnovalo rozsáhlou oblast bývalého Sovětského svazu – důsledek smrtícího výbuchu Černobylu.

Uprostřed místnosti seděla drobná tmavovlasá Japonka obklopená počítači. Dane se vydal rovnou k ní a Chelsea neslyšně ťapkala za ním. „Nějaká aktivita?“ zeptal se.

Ahana, která se po smrti svého učitele profesora Nagoji stala hlavní vědeckou poradkyní, se shýbla a podržela Chelsea za ušima. „Nic. Brány jsou stabilní.“

„Jste si jistá, že je beze změn i brána Dáblova moře?“ zeptal se pod dojmem předtuchy, kterou v něm vyvolalo Rachelino vidění. Stín už jednou na FLIP zaútočil, když z brány vyslal loď naloženou výbušninami. Nechystá se další útok?

„Dochází tu k drobným muonovým fluktuacím,“ řekla Ahana, „ale nejde o nic velkého.“

Nedávno se jim podařilo zachránit svět před pokusem Stínu odčerpávat energii přímo z jádra planety, ale toto vítězství se nyní jevílo skoro zbytečné vzhledem k rostoucí ozonové díře a šířícímu se oblaku radioaktivity. Dane nakrátko zauvažoval, jestli ona časová osa, které se týkalo jeho ranní vidění, také nezaznamenala podobný úspěch, nebo jestli se Stín nejprve pustil do odebírání ozonu a na jádro se chtěl napojit až později. O Stínu pořád věděli žalostně málo – jen to, že se jedná o nějakou inteligentní formu života, která dokáže využívat portály uvnitř bran k cestování mezi paralelními světy, a že kdesi za Prostorem

mezi světy existuje i jakási skupina známá pouze pod označením Ti Dřívější, která se snaží skrytě pomoci lidstvu.

Dane ucítil, jak se mu pohnula podlaha pod nohama, a zdálo se mu, že se naklonily stěny. Loď se právě otáčela do svislé polohy a podlaha v řídicí místnosti tento pohyb vyrovnávala.

„Kolik bran je otevřených?“ zeptal se.

„Zdejší,“ odpověděla Ahana. „A ta v jezeře Bajkal pořád odčerpává vodu. Chci si udělat celoplanetární přehled – proto se ostatně otáčíme.“

„Jak to vypadá s radioaktivitou z Černobyli?“ otázal se jí Dane. Stín se na mnoho let napojil na ukrajinskou jadernou elektrárnu a nakonec ji zničil, přičemž se do ovzduší uvolnil smrtící mrak radioaktivních plynů, které větry právě hnaly přes Rusko.

„Tamější brána je pořád zavřená – koneckonců už si Stín z černobylských reaktorů odebral všechno, co mohl. Oblak zasáhne Moskvu přibližně během týdne. Je dost velký na to, aby pokryl většinu Ruska i severní Evropy.“

„Už jste někdy pozorovali bránu v blízkosti severního pólu?“ zajímal se Dane.

„Ne.“

„Můžete se podívat, jestli tam nedochází k nějaké aktivitě?“

„Jistě.“

Dane si promnul strniště na bradě a rozhlédl se. „Máte tu záběry té koule, která odčerpávala ozon?“

Ahana ukázala na sedadlo vedle sebe a poté na počítačovou obrazovku. „Hned vám je vyvolám z paměti.“

Dane se posadil a čekal. Monitor zablikal a vzápětí se na něm objevil výhled na prázdnou oblohu. V pozadí slyšel hukot motoru špionážního letounu Aurora a poté rozhovor probíhající přes intercom:

„Trochu zpomalíme.“

„Vzdálenost?“

„Dvě stě kilometrů. Setkání za dvě minuty.“

„Potřebuji víc dat.“

„Vysunuji snímací sondu.“

Úhel pohledu se trochu změnil, když místo kamery v nose letadla začala okolí snímat kamera z výsuvného ramene pod letounem SR-75. Dane nyní viděl hluboko dole oceán.

„Jedna minuta, třicet vteřin.“

Obraz na okamžik potemněl a vzápětí naskočil znovu, s upraveným zaostřením. „Co to sakra...“

Dane výkřik neznámého člena posádky plně chápal. Obrazovku vyplňoval černý trojúhelník, který přesahoval do obou stran. „Širokouhlý záběr,“ přikázal někdo.

„To už je on.“

„Páni! Jak je to velké?“

„Radar udává šířku tři sta kilometrů a výšku třicet.“

„Co je to?“

„Třicet sekund.“

Dane poznal, že SR-75 v blízkosti objektu zpomaluje. Letadlo se zároveň pomalu otáčelo, ale výsuvné rameno tento pohyb vyrovnávalo. Přes celou obrazovku se táhlo mřížoví černých podpěr, které nesly panely z jakéhosi šedého materiálu. V centru spočívala černá koule – jeden ze strojů Stínu. Dane na jiné časové ose viděl jednu z nich zřícenou na zemi a věděl, jak je zhruba veliká. Její průměr činil více než půl kilometru, z čehož se dala odhadnout rozloha té podivné mříže kolem. Na jejím konci se rozkládaly další panely, které celou strukturu ještě rozšiřovaly.

Výhled se znovu změnil. Asi tak kilometr a půl za černou koulí se nacházel černý kruhový portál, do něhož proudila ionizovaná hmota od panelů, po kterých přeskakovaly drobné blesky.

„Co ta věc sakra dělá?“

Dane se hned po návratu na FLIP dozvěděl, že konstrukce odebírala z atmosféry ozon.

Sledoval, jak se koncové panely začínají opět skládat. Tok ozonu portálem se zpomaloval. Dane se podíval na údaje pod obrazem. Koule se objevila nad spodním cípem Jižní Ameriky a nyní se nacházela nad Mexickým zálivem.

Konečně se všechny panely poskládaly a zmizely v jejím nitru.

Dane přihlížel, jak se obrovská černá koule blíží k portálu a mizí v něm. Vzápětí se portál naráz rozplynul.

Dane se otočil k Ahaně. „Vím, že je ozon důležitý, ale nejsem si jistý čím. O co přesně jde? V jaké je formě a jak si můžeme nějaký opatřit?“

Ahana se zarazila, chvilku vstřebávala jeho otázky a poté odpověděla: „Molekula ozonu se skládá ze tří kyslíkových atomů. Ve skutečnosti tvoří – nebo tvořil – překvapivě nepatrnou složku atmosféry. Při tlaku, jaký panuje u zemského povrchu, by z něj vznikla dvoumilimetrová vrstvička. Toto malé množství je ovšem rozptýleno po stratosféře ve vrstvě o síle dvaceti kilometrů.“

Dane ji přerušil zvednutím ruky. „Kde přesně je stratosféra?“

Ahana ukázala vzhůru. „Odsud do výšky patnácti kilometrů se nachází troposféra. Následuje pětikilometrová přechodná zóna a pak už je stratosféra, která pokračuje dalších dvacet až padesát kilometrů.“

„Já myslel, že je to všechno prostě vzduch,“ řekl Dane. „Kyslík. Oxid uhličitý. Voda ve formě mraků.“ Připadal si jako nevzdělanec, ale během vojenské dráhy se naučil klást hloupé otázky, pokud mu mohly pomoci k informacím, jež mu zachrání život, nebo v tomto případě celou planetu.

„Atmosféra se ve skutečnosti skládá především z dusíku. Druhý nejhojnější plyn je kyslík, který vzniká fotosyntézou. Ozon, jak jsem řekla, je tvořen třemi kyslíkovými atomy. V horních vrstvách atmosféry ozařuje molekuly kyslíku, které jsou dvouatomové, ultrafialová radiace ze slunce a rozkládá je na jednotlivé atomy, z nichž některé se při postupném poklesu do nižších vrstev atmosféry složí v ozon. Ten pak naopak vystoupá vzhůru, je znovu rozložen UV zářením a celý cyklus běží pořád dokola.“

„Dobře. Už vím, co to je a kde to je, ale proč je to tak důležité, že se bez toho nedokážeme obejít?“

„Ozon odstiňuje dlouhovlnné ultrafialové záření UV-C a většinu záření UV-B. Tyto typy radiace nás bezprostředně ohrožují rakovinou kůže, ale dlouhodobě mají i jiné následky. Pokud budeme vystaveni těmto vlnovým délkám, potlačí se

fungování našeho imunitního systému a aktivují se různé viry, ať už původci neštovic, AIDSu nebo ty, které vyvolávají papilomy. Zvýšená hladina UV záření také vede ke zvýšenému riziku vypuknutí malárie, tuberkulózy, lepry a řady infekcí včetně nákazy obyčejnou *E. coli*.“

„To všechno jenom kvůli tomu, že na nás bude dopadat víc přímého slunečního světla?“

„Více *nefiltrovaného* slunečního světla,“ opravila ho Ahana. „Také se oslabí účinky očkování. A nesmíte zapomenout, že tyto efekty nepostihnou jen lidi, ale veškerý život na povrchu planety včetně rostlin. Nikdo neví jistě, která část ekosystému by se zhroutila jako první, ale není pochyb o tom, že k prvnímu kolapsu dojde poměrně rychle. Následovat bude řetězová reakce, která se prožene po celé planetě jako katastrofická lavina. Většina lidí nemá ani tušení, jak jemným předivem vzájemných vztahů a vazeb jsou propojeny všechny živé organismy.“

Ahana ještě neskončila. „Záření také vyvolává mutace. Většina lidí sice mutace považuje za termín ze sci-fi, kterým se označují pětinozí psi, ale skutečnost je mnohem vážnější. Mutace jsou změny v DNA, které probíhají tím rychleji, čím rychleji se organismus rozmnožuje. Bakterie a viry se rozmnožují přímo fenomenálním tempem. Jejich nové smrtící formy by vznikaly v rozmezí týdnů, ne-li dnů, mnohem rychleji, než by s nimi vědci dokázali bojovat. Ještě pořád jsme se nevypořádali ani s HIV – představte si, co by se stalo, kdyby každý týden vznikaly tucty podobných zabijáků.“

Dane začínal mít dojem, že se raději neměl ptát. Doufal, že půjde o jednoduchou, přímočarou hrozbu, na kterou bude existovat nějaké jednoduché řešení. Vypadalo to ale, že jediným řešením je nahradit ozonovou vrstvu.

„Dokážeme ozon nějak vyrobit?“

„Ano. Ale ani zdaleka ne v potřebném množství.“

„Dá se někde najít jeho dostatečně velký zdroj?“

„Na téhle planetě ne. O to se Stín postaral.“

„Tak si pro nějaký musíme dojít,“ řekl Dane.

6. kapitola

Země, časová osa IV: 1958

Robert Frost vůbec neměl rád chlad. Zahořkl, protože dříve neposlouchal dostatečně pozorně a včas, a když nyní poslouchal, skončil tady. Hlava ho bolela jako střep, což naznačovalo, že se brzy cosi stane. Slunce zůstávalo stále pod obzorem, ale jeho paprsky byly silnější a odrážely se od ochranné vrstvy mraků nad nimi, které vířily, jako kdyby se chystala bouře. Frost se rozhlížel po bezútěšné pustině a ze všech sil se snažil zapomenout na bolest. Potřeboval si uchovat otevřenou mysl pro převzetí vzkazu.

Poprvé uslyšel hlasy, když mu bylo devět let. Matka mu řekla, že jde o dar, který nazývala „vnitřním sluchem“ či „vnitřním zrakem“. Neudělalo to na něj valný dojem. Otec mu zemřel krátce po jedenáctých narozeninách a zanechal rodinu s pouhými osmi dolary. Museli se přestěhovat do Nové Anglie, kde se naučil nenávidět zimu.

Stál na můstku ponorky *Nautilus* a několikrát si odkašlal, jak se pokoušel pročistit si hrdlo. Škrábalo ho v něm už téměř týden. Nevěděl jistě, jestli to má něco společného s chladem, či zda to souvisí s tím, co se stalo s planetou na jih od nich a co se pomalu šíří k severu. Ve vlasech mu zapraskala statická elektřina a „zaslechl“ tiché šeptání. Přál si, aby ty hlasy mluvily hlasitěji a sdělovaly konkrétnější údaje.

Snažil se. Momentálně mu to nepřinášelo příliš velkou útěchu, ale snažil se.

V roce 1946 spatřil ve svém vidění velký, kulovitý létající objekt nad jižním pólem. Tehdy ho zalila intenzivní zlá předtucha. Nepochyboval, že hrozí nebezpečí. Vydal se do Washingtonu, aby někoho přiměl k činu.

Znal moc slov, ale něco se pokazilo. Nepoužil správná slova. Věděl to, protože mu nikdo nevěřil. Bylo už příliš pozdě?

Poklop se otevřel a objevil se kapitán Anderson spolu s podporučíkem, který nesl dřevěnou truhličku. Frost je následoval po žebříku dolů z můstku a sestoupil za nimi na rozlámaný led. Opatrně se vyhýbali velkým krám, dokud se nedostali na neporušenou ledovou pláň.

„Kam teď?“ zeptal se kapitán Anderson.

Frost zavřel oči a ukázal. „Tudy.“

Ušli dalších sto metrů, když Frost pozvedl ruku. „Jsme na místě.“

Podporučík položil truhličku na led. Frost odepjal přezky a otevřel víko. Uvnitř spočívala křišťálová lebka, v níž blikala tlumená modrá záře.

„Co teď?“

„Budeme čekat.“

7. kapitola

Minulost: 1866

Splašený kůň posypal svoje tělo a poté i svého koně prachem ze syslí nory. Ignoroval pohledy ostatních mladých bojovníků, kteří ho následovali po stezce na hřebeni. Byl pomalovaný válečnými barvami, doplněnými o blesk na tváři a obrazy krup po těle. Prach, který neustále nosil v koženém váčku kolem krku, použil kvůli vidění – snu, v němž se před lety dozvěděl, že ho ochrání před kulkami. Ještě na něj nikdo nestřílel, takže netušil, zda je rozumné takovým věcem důvěřovat, ale matka ho ujišťovala, že ano. Tvrdila, že má „vnitřní oko“ jako ona i jako její matka před ní a že musí dávat bedlivý pozor na to, co se mu ve snech ukazuje.

Ze severozápadu slyšel výstřely. Ozývaly se zpoza hřebene, kde další z bojovníků Rudého oblaku obklíčili skupinku dřevorubců z pevnosti bělochů, jež se rozkládala přibližně dva kilometry na jih, podél Bozemanovy stezky. Splašený kůň a jeho čtyři společníci pevnost sledovali. Věděli, že muži uvnitř dřevěné palisády slyší střelbu také, a viděli, jak se za hradbou hemží modré kabáty.

„Je dobrý den na smrt,“ poznamenal Splašený kůň, rozpráhl paže a vypjal nahou, pomalovanou hrud'. Možná byl dobrý den na smrt, ale rozhodně byl špatný den na to, aby se člověk prakticky svlékal do naha. Prosinec v Montaně nedaleko hor Big Hornu byl chladný jako obvykle a z šedé oblohy, visící nízko nad zemí, se každou chvíli mohl spustit sních.

Z pevnosti zazněl naříkavý zvuk polnice a Splašený kůň ukonejšil svého neklidného hřebce. Běloši jsou velice pomalí. Indiánský bojovník se dokáže připravit k bitvě za necelou minutu.

Od útoku mužů Rudého oblaku na partu dřevorubců však už uběhlo patnáct minut a brány pevnosti zůstávaly zavřené. Vojáci zmateně pobíhali sem a tam jako mravenci, kterým někdo dloubl do hnízda holí.

Splašený kůň viděl v pevnosti mezi modrými kabátcí několik mužů v jelenicovém oblečení – pravděpodobně se jednalo o stopaře a lovce. Jeden z nich ho okamžitě zaujal. Byl to vysoký muž s dlouhými černými vlasy svázanými koženou stuhou, který na sobě měl jasně rozeznatelnou vestu z teletiny. I když mu neviděl jasně do tváře, po páteři mu přeběhlo mrazení – nikoliv kvůli počasí, ale poznáním. Cítil něčí přítomnost už řadu týdnů, od okamžiku, kdy se přiblížili k pevnosti, a teď věděl, koho vnímal.

Nechtěl si to připustit. Tohle nemůže být ono. Bělochů tu bylo příliš málo. Byli příliš hloupí. Příliš vystrašení. Tady nepůjde o žádné velké, slavné vítězství, a on ani nikoho nevedl – musel Rudého oblaka téměř prosit, aby mu dovolil uskutečnit tuto část plánu.

Nejdůležitější však bylo, že Splašený kůň nechtěl věřit onomu prorocství. Pokud totiž platil i jeho zbytek, indiány skutečně nakonec čeká záhuba.

Mitch Bouyer se přiblížil ke dvěma dohadujícím se důstojníkům. Plukovník Carrington byl velící důstojník pevnosti Phil Kearney a zároveň člověk, ke kterému měl Bouyer pramalou důvěru. Šlo o byrokrata zvyklého dřepět za psacím stolem, který se jen vzácně vydal mimo hradby pevnosti. I během nedávné války na východě mezi státy Unie se Carrington nikdy nedostal do přímé akce. Mladší důstojník, poručík Fetterman, absolvoval West Point příliš pozdě na to, aby prošel krvavou zkouškou občanské války, a podle Bouyerova názoru byl víceméně taky bezcenný.

Zrovna minulý týden poté, co indiáni zahnali další dřevorubeckou skupinu zpátky do pevnosti, se Fetterman hlasitě vychloubal, že s jedinou rotou vojáků dokáže porazit celý siouxský národ. Bouyer si dobře uvědomoval pošetilost takového

chvástání a také věděl, že v kopcích na sever od pevnosti nejsou jen Siouxové. Při lovu minulý týden upozoroval také stopy po přítomnosti Čejenů a kmene Arapahoe. Nahlásil svá pozorování Carringtonovi, který na něj zíral, jako kdyby mu Bouyer právě oznámil, že sníh je bílý. Pro většinu bělochů byli všichni indiáni stejní, ale Bouyer dobře věděl, že přítomnost všech tří kmenů v oblasti je mimořádně významná. Jednalo se o odvěké nepřátele, ale teď tu byli vedle sebe.

Carrington – a vlastně všechny modré kabátce – byl na západě nováček. Fort Kearney postavili teprve v červenci před pěti měsíci. Spolu s dalšími dvěma pevnostmi nedaleko odtud měla chránit civilisty, kteří putovali po Bozemanově stezce k montanským zlatým polím. Stezka zároveň procházela přímo přes nejlepší loviště Siouxů, Čejenů a Arapahoeů – a Bouyer věděl, že tato skutečnost je nepřijatelná nejen pro Lakoty, ale pro všechny kmeny v oblasti.

Důstojníci se dohadovali, co je třeba podniknout k záchraně dřevorubecké skupiny, kolik mají vyslat mužů a kudy se mají vydat. Bouyer se podíval přes palisádu k severu. Na horském hřebenu jasně viděl pět mladých indiánských jezdců, z nichž jeden byl přes chladnou zimu téměř nahý. Tento indián se díval přímo na něj. Bouyer se nevědomky zapotácel, jako kdyby ho něco udeřilo do hrudi. I on cítil něčí přítomnost, ale teď poprvé spatřil původ svého pocitu. Nastal už čas? Neměl o tom žádné vidění a tohle místo nevypadalo správně. Na tom hřebenu však přesto byl jeho nevlastní bratr. Jejich setkání musí mít nějaký smysl.

Bouyer se znovu podíval na debatující důstojníky. Nemohl uvěřit, že by součástí proroctví mohli být tak nekvalifikovaní lidé. Přesto...

„Plukovníku,“ zavolal.

Carrington a Fetterman se k němu překvapeně otočili.

„Dřevorubci už moc dlouho nevydrží,“ řekl Bouyer.

Viděl na Carringtonově tváři hněv. „Na nic jsem se vás neptal.“

Bouyer věděl, že jakožto smluvní lovec pro pevnost nemá v plukovníkových očích žádné postavení. „Pane.“ Pokoušel se vymyslet co nejlepší formulaci. „Pane,“ zopakoval, „oni...“

Přerušil ho Fetterman, jenž zaryl svému koni ostruhy do slabin a vykřikl několik rozkazů na skupinu vojáků, kteří konečně vytvořili cosi podobného uspořádanému útvaru.

„Za žádných okolností nesmíte překročit hřeben,“ přikázal Fettermanovi Carrington.

Bouyer znovu pohlédl k severu. Indiáni zmizeli. Se zaklením se vydal k malému přístřešku na vnitřní straně hradeb, vzal si svou opakováčku henryovku, krabičku s náboji a vyšívaný kožený vak, který měl schovaný pod hromadou slámy. Ke stájím dospěl v okamžiku, kdy se brány pevnosti otevřely a Fetterman vyrazil se svými vojáky ven. Nijak nepospíchal, protože většina z jeho osmdesátičlenného oddílu ještě neměla koně.

Když Bouyer vyjížděl z pevnosti, Fettermanův oddíl urazil necelý kilometr a mířil k údolí na západě od horského hřebenu, kam se předtím vydali i dřevorubci. Bouyer dospěl k začátku údolí a podíval se na vojáky, nyní už mimo dohled z pevnosti. Řada modrých kabátů se rozprostřela do stran, v čele jel Fetterman na koni a spolu s ním i několik civilních stopařů, poté následovala četa pěšáků a s nepatrným odstupem za ní další oddíl. Druhá četa se roztáhla do značné délky, což bylo neklamné znamení toho, že některým z mužů se na výpravu vůbec nechce.

Bouyer zatočil doprava. Z hřebene se k němu doneslo několik válečných pokřiků. Na stezce nad Fettermanovou jednotkou se znovu objevilo pět bojovníků – jednalo se o tytéž mladíky jako předtím – a vyzývavě pokřikovali na vojáky pod sebou. Bouyer pobídl koně a vyrazil rychleji. Zaklel, když spatřil, že se čelo vojenského průvodu v čele s Fettermanem ohýbá směrem k hřebeni. Ozval se osamělý výstřel, jak jeden ze stopařů vypálil po malé skupince válečníků.

Bouyer za jízdy zkontroloval svůj vak. Dotkl se křišťálové lebky uvnitř a překvapilo ho, že je na omak teplá – něco takového ještě nikdy předtím nepozoroval. Třeba opravdu nastal správný čas?

Z údolí zazněly další výstřely. Fetterman se s pistolí v ruce pokoušel přinutit svého koně, aby se vrhl nahoru do svahu. Jeden z civilních stopařů ječel na poručíka a snažil se ho přimět, aby počkal na jeho pokyn. Oddíl vojáků se roztáhl podél hřebene na délku necelého kilometru.

Bouyer přitáhl koni uzdu a zastavil. Fetterman a první muži právě překračovali hřeben. Bouyer dobře znal místní terén. Za tímto hřebenem se skrývalo bludiště dalších vrcholků, údolí, balvanů a stromů. Věděl, co se chystá. K čertu, Fettermanovi se totéž stalo teprve před dvěma týdny a tehdy sotva vyvážl. Bouyer pobídl koně a vyrazil do svahu kolem pěších vojáků.

Na vrcholu hřebene se na okamžik zastavil, aby si učinil lepší přehled o situaci. Fetterman zpomalil a jedna četa pěších byla hned za ním. Nyní bylo vidět už jen jednoho indiána, který se jim posmíval těsně mimo dostřel pušek. Byl to ten mladík s blesky na tváři a kroupami po těle – Splašený kůň. Bouyer si nevšímal zpocených a klejících vojáků, kteří utíkali kolem něj a snažili se dohonit svého velitele. Upřeně hleděl na indiánského válečníka, který na chvíli přerušil svůj křik a oplatil mu pohled. Bouyer pozvedl pušku rovnoběžně se zemí a kývl. Bojovník jeho gesto ignoroval. Několik střel zvedlo obláčky prachu těsně u kopyt indiánova koně.

Bouyer pomalu spustil pušku. Seskočil z koně a zůstal stát na hřebenové stezce. Přes rameno viděl kouř z polních kuchyní ve Fort Kearney. Proběhli kolem něj poslední Fettermanovi vojáci. Bouyer se podíval k severu a viděl, jak Fetterman a kapitán Brown postupují kupředu, obklopeni svými muži. Sestupovali do údolí za hřebenem a stále pronásledovali provokující indiánské mladíky.

Jakmile v údolí zmizel poslední modrý kabátec, zazněla prudká střelba a válečný pokřik z hrdel téměř tisíce mužů. Bouyer se nehýbal. Slyšel ječení a několik vteřin trvající troubení polnice, které náhle ustalo. Střelba pokračovala – nikoliv salvy organizované obrany, ale jednotlivé rány. Další řev. Údésné vytí, které se dralo z hloubi duší zoufalých mužů čelících bolesti a

bezprostřední smrti. Jednalo se o zvuk, který nedokáže nic napodobit, a Bouyer věděl, že ho uslyší až do konce svých dnů.

Znovu nasedl na koně a vyjel kupředu. Z údolí vyběhl osamělý voják, beze zbraně a s vyděšeným výrazem. Zapotácel se a upadl. Ze zad mu trčel šíp. Během několika vteřin se do okolní půdy i do něj zaryl tucet dalších šípů, které umírajícího muže přišpendlily k zemi.

Bouyer se zastavil necelé čtyři metry od mrtvého těla. Odsud se mu naskytl pohled na celé bitevní pole. Indiáni zaútočili v okamžiku, kdy byly modré kabátce pořád roztažené. Většina bělochů už byla po smrti. Bouyer viděl nejmín tisíc indiánů, kteří právě vyráželi ze svých úkrytů. Fetterman a kapitán Brown se spolu s několika posledními muži bránili u hromady velkých balvanů. Indiáni se nepřibližovali na dostřel a místo toho pálili vysoko do vzduchu jednu salvu šípů za druhou. Z nebe se spolu se smrtícími šípky začal na vojáky snášet jemný sníh.

Bouyer cítil ve vzduchu zoufalství obklíčených vojáků. Nebylo úniku. Viděl, jak ten mladý válečník, Splašený kůň, shromažďuje velkou skupinu mladíků a připravuje se na konečnou zteč. Bouyer otevřel vak a vytáhl z něj křišťálovou lebku. Držel ji v rukách před sebou a cítil, jak se každou chvíli zahřívá stále víc.

Fetterman a Brown rovněž zpozorovali přípravy k rozhodujícímu útoku. Bouyer těžce polkl, když viděl, jak si důstojníci klekají proti sobě a míří si vzájemně pistolemi na spánky. Fettermanovy rty se pohybovaly. Odpočítává, uvědomil si Bouyer.

Při třetí číslovce oba muži vypálili.

Zbabělci. To slovo se vynořilo v Bouyerově mysli samo od sebe. Nezemřeli v boji, ale v hanbě.

Splašený kůň vyrazil v čele vlny stovky bojovníků. Překonali nepatrné zbytky odporu a během několika vteřin nezbýval v celém údolí jediný živý běloch. Bouyer sledoval, jak indiáni dohánějí a zabíjejí poslední uprchlíky. Několik válečníků se podívalo jeho směrem, ale nikdo nezaútočil. Lebka byla tak

horká, že ji nedokázal udržet jen tak v holé dlani, a musel si obalit ruku vakem.

Padajícím sněhem se zaklikatil blesk, který zasáhl strom nedaleko od Bouyera. Ostatní indiáni skalpovali a mrzačili těla nepřátel, ale Splašený kůň otočil koně a vyrazil do svahu k Bouyerovi. Zastavil se sedm metrů od něj a zíral na lebku v jeho rukách. Vycházela z ní jasně patrná, namodralá záře.

Oba muži hleděli jeden na druhého. Druhý blesk udeřil přímo mezi ně. Jejich koně uskočili a snažili se utéct. Bouyer i Splašený kůň museli sesednout. Bouyer cítil, jak se mu ježí chloupky v zátylku. Horko vycházející z lebky cítil i přes kožený vak.

Další blesk zasáhl stejné místo a Bouyerovi vypadla jasně zářící lebka z ruky na zem. Překvapeně zamrkal, když se mezi ním a Splašeným koněm objevil malý černý kruh s průměrem sotva třiceti centimetrů.

Nastal správný čas? přemítal Bouyer.

Za černým kruhem viděl Splašeného koně. Indián posunky zadržoval svoje spolubojovníky, aby nezabili Bouyera, ale oči nepouštěl z kruhu.

Otvor se zvětšoval a protahoval směrem k zemi.

Objevila se ruka s popálenou kůží posetou puchýři. Držela kovové pouzdro. Následovala celá paže a poté polovina těla nějakého člověka. Jeho druhá ruka zůstávala v černém kruhu, jako kdyby se ho někdo či něco pokoušelo zadržet.

Bouyer vykročil, aby převzal kovový předmět, ale elektrický výboj ho odhodil o několik kroků dozadu.

Muž se konečně vynořil celý a černý kruh v mžiku zmizel. Nově příchozí se zhroutil na zem, obrátil slepé oči k Bouyerovi a pozvedl ruce v prosebném gestu. Splašený kůň i Bouyer k němu vykročili. Mužovy ruce klesly k zemi.

Bouyer si klekl a sáhl muži na krk. Žádný puls. Vzhlédl ke Splašenému koni, který stál nad ním. „Bratře,“ oslovil ho lakotsky.

Splašený kůň se zašklebil. „Ty nejsi můj bratr.“

Bouyer si ho nevšímal a prohlížel si mrtvé tělo. Muž měl na sobě podivné oblečení. I když je něco sežehlo, Bouyer poznal, že

je z lesklého materiálu, jaký ještě nikdy neviděl. Kapucu měl muž obroubenou kožešinou. Tam, odkud přišel, musela být taky velká zima, pomyslel si Bouyer.

Sáhl mu do kabátu a nahmatl kovový řetízek se dvěma drobnými štítky. Vytáhl je ven. Štítky nesly anglický nápis. Bouyer si přečetl těch několik slov a zamračil se.

*podporučík Graeheme
námořnictvo Spojených států
USS Nautilus*

Nedávalo mu to žádný smysl. Co dělal příslušník námořnictva hluboko v horách a daleko od moře? Kde sehnal oblečení z toho podivného materiálu? A jak přišel ke svým popáleninám? Muž cosi svíral v dlani. Bouyer mu rozevřel sežehnuté prsty a objevilo se kovové pouzdro. Vzal si je.

Neměl čas si je prohlédnout, protože k němu přikročil Splašený kůň. Bouyer si pomalu stoupl čelem k siouxskému bojovníkovi.

„Přesně jak Earhartová předpověděla,“ řekl Bouyer a mávl rukou k dějišti masakru. Z Fettermanova oddílu nikdo nepřežil a indiáni nyní odřezávali mrtvým nepřátelům skalpy a mrzачili jejich těla. „Zoufalý boj otevřel bránu.“

„Tohle ale nebylo ono,“ poznamenal Splašený kůň. Odplivl si a trhl hlavou za sebe. „Byli slabí a zbabělí.“

Bouyer přikývl. „Ještě se setkáme, jak říkala, bratře. V další bitvě, o mnoho větší než tahle, s mnoha statečnými bojovníky na obou stranách.“

„A pak zemřeš,“ dodal Splašený kůň.

Bouyer se melancholicky usmál. „Vede nás duch, který nás oba přesahuje. A jsme sbratření víc, než to na první pohled vypadá.“

„Z našeho příštího setkání odejde živý jen jeden z nás,“ řekl Splašený kůň.

„Jsem připraven zemřít pro dobrou věc,“ odpověděl Bouyer.

Tvář Splašeného koně poprvé opustila zlost. „Pro čí dobrou věc? Má matka říkala totéž.“

„Naše matka,“ opravil ho Bouyer.

„Měl bych tě zabít teď a tady,“ řekl Splašený kůň. „Třeba bych tím změnil proroctví.“

Bouyer si ale všiml, že Splašený kůň neučinil jediný pohyb, který by napovídal, že hodlá zaútočit. „V našem osudu stojí psáno, že se znovu sejdeme.“

Podíval se na pouzdro ožehnuté plamenem. U jednoho konce spatřil nějakou značku. Bouyer jí zatočil a pouzdro se rozdělilo na dvě části. Uvnitř se ukrýval smotaný list papíru. Bouyer ho vytáhl a rozložil. Zdálo se, že se jedná o stránku z nějaké knihy, ale Bouyer se ještě nikdy nesetkal s tak hladkým papírem a jemným písmem.

„Co se tam píše?“ zeptal se Splašený kůň, jehož zvědavost převážila nad nenávistí.

„Je tu seznam jmen.“ Bouyer si sám pro sebe přikývl a přečetl si jména rozdělená do dvou sloupců.

„Jakých jmen?“

Bouyer místo odpovědi roztrhl papír na dvě poloviny a oddělil tak sloupce od sebe. „Myslím, že jde o jména těch, kteří musí být přítomni při naší další schůzce.“ Jeden kus papíru podal Splašenému koni.

Splašený kůň se na něj podíval. „Neumím číst písmo bělochů.“

Bouyer přešel očima válečníky, kteří v údolí pod nimi oslavovali vítězství. „Někteří jsou tady. Jiní jsou z kmenů daleko odtud.“ Vzal si seznam zpátky a přečetl ho nahlas. „Z kmene Oglalů: ty, Velký muž, Černé dvojče a Psí samec. Ze Siouxů kmene Brule: Vraní pes. Z kmene Černonožců: Orlí zabiják. Z kmene Sans Are: Rychlý medvěd a Vysoký los. Siouxové kmene Hunkpapa: Sedící býk, Gall, Černý měsíc.“ Bouyer pokračoval ve čtení, i když Splašený kůň vrtěl odmítavě hlavou. „Z kmene Čejenů: Statečný medvěd, Bláznivá hlava a Dva měsíce.“

„Tyhle kmeny se nikdy nespojí pod jedním vůdcem,“ namítl Splašený kůň.

Bouyer přeložil seznam a schoval si ho do kapsy. „Máš čas na přípravu. Pravděpodobně uběhnou celé roky, než se znovu setkáme na místě, které předpověděla naše matka. U Little Big Hornu.“

„Co tvůj seznam?“ zeptal se Splašený kůň.

„Je na něm muž, o kterém jsem nikdy neslyšel. Voják jménem Custer a několik jeho příbuzných spolu s dalšími důstojníky a muži.“

„Proč zrovna tihle?“ chtěl vědět Splašený kůň.

„Jsou to válečníci. Stateční válečníci shromáždění na jednom místě. Jak říkala Earhartová.“

8. kapitola

Země, časová osa IV: 1958

„K čertu,“ zaklel kapitán Anderson. Z palčáku na pravé ruce stále stoupal dým, jak se marně pokoušel zadržet podporučíka Graehema před vstupem do brány.

Frost svíral v rukách křišťálovou lebku. V jejím centru svítila namodralá záře a lebka ho hřála do dlaní. Přitiskl si ji k hrudi. I přes několik vrstev oblečení cítil teplo.

Obrátil se k němu Anderson. „Kam sakra šel?“

„Odevzdat vzkaz, jak jsem vám říkal.“ Frost neochotně vrátil lebku do krabice a ohlédl se k jižnímu obzoru. Záře byla zase o něco jasnější. Do „svítání“ zbývalo už jen několik dní.

„Položit lidský život kvůli předání vzkazu?“

„Je válka,“ odpověděl Frost prostě.

„Proti komu válčíme?“ vyptával se Anderson. „Co to u všech všudy bylo?“

Frost zavíral krabici a zjevně si ze ztráty podporučíka ani z kapitánova hněvu nic nedělal. „Sám tomu nerozumím, ale ta věc, která zničila oblohu, ta velká koule, je náš nepřítel.“

Anderson se nedal tak snadno uchlácholit. „Neřekl jste mi, že ho ta věc vtáhne. Viděl jste jeho kůži? Spalovalo ho to zaživa.“

Frost se namáhavě postavil a zvedl bednu s lebkou. „Můj drahý pane, všichni jsme stejně mrtví. On aspoň zahynul rychle a jeho smrt měla smysl. Doufejme, že nás čeká stejný osud.“

9. kapitola

Současnost

Dveře řídicího centra se otevřely a dovnitř na nakloněnou podlahu vstoupil Foreman. Právě prostřednictvím tohoto agenta CIA se před lety během vietnamského konfliktu Dane dostal do války se Stínem.

„Dvouletý odhad byl příliš optimistický,“ přivítal ho Dane a zvedl oči od přehledu nejnovějších zpráv ohledně situace ve světě.

„Já vím,“ odpověděl Foreman. Měl protáhlý obličej a husté bílé vlasy. Po několika perných týdnech, kdy Stín zahájil sérii útoků proti celé planetě, měl tmavé kruhy pod očima a Dane by přísahal, že se starci vytratily z vlasů poslední zbytky černé barvy.

Foreman se zabýval bránami už dost dlouho. V roce 1945 se v bráně Dáblova moře u japonského pobřeží ztratil jeho bratr na letecké válečné misi vyslané z lodi *Enterprise*. Poté Foreman ze svého místa na letišti ve Fort Lauderdale sledoval zmizení Letky 19, s níž měl původně sám letět, v Bermudském trojúhelníku. Od toho okamžiku zasvětil celý svůj život odhalování tajemství těchto záhadných míst a přitom se postupně dozvídal o bránách a Stínu, který za nimi stojí.

Foreman si vzal list papíru, který mu Ahana podávala. „Stroj Stínu odebral z horních vrstev atmosféry tolik ozonu, že snížil planetární zásoby o šedesát procent. Celá jižní polokoule bude do dvou měsíců vystavena nefiltrovanému ultrafialovému záření. Lidé nebudou moci vůbec vyjít na přímé sluneční světlo. I kdyby ale přežili záření, ztráty na úrodě a dobytku způsobí během roku hladomor.“

„Závěr?“ zeptal se Dane.

„Zánik lidstva do osmnácti měsíců. Většina Evropy a Ruska se stane neobyvatelnou o hodně rychleji kvůli radiaci z Černobyli – během měsíce. Některé oblasti mohou přežít déle, pokud se lidé přesunou do podzemí, budou mít dostatečné zásoby potravin a využijí hydroponii, ale budou potřebovat energii a vodu. A jakmile se po odebrání ozonu přeruší cyklus kyslíku...“ Foreman větu nedokončil.

„Jaké jsou možnosti?“ Dane znal odpověď, ale cítil, že by se přesto měl zeptat.

„Na žádnou jsme dosud nepřišli.“ Foreman čekal. Když Dane minulého dne vyšel z brány Dáblova moře poté, co zavřel portál, který odčerpával energii z jádra planety, prohlásil, že ví o způsobu, jak zvrátit katastrofální vývoj událostí.

Dane přešel k malému okénku a vyhlédl ven. Černou stěnu ohraničující bránu Dáblova moře viděl o několik kilometrů dál na západě. „Povězte mi o *Nautilu*,“ řekl.

„Cože?“ Foremana náhlá změna tématu zmátla.

„Měl jsem další vidění,“ vysvětlil Dane. „Znovu jsem viděl Roberta Frosta, jenže tentokrát byl na palubě *Nautilu* na severním pólu. Zbytek světa už byl mrtvý a oni přežívali jako poslední. Jestli si vzpomínám správně, *Nautilus* plul k severnímu pólu někdy kolem roku 1960?“

„1958.“ Foreman pracoval v CIA od konce druhé světové války až dodnes a znal mnohé skutečnosti z utajovaných dějin posledních pěti desetiletí.

„Využil jste někdy *Nautilus* k průzkumu bran?“ zeptal se Dane. Věděl, že Foreman roku 1968 poslal na průzkum bran ponorku i špiónážní letoun U-2. Oba stroje se ztratily. Dane se poprvé setkal s bránou v Kambodži, když se jeho tým Zelených baretů na Foremanův příkaz pokoušel vyzvednout černou skříňku U-2.

Skutečnost, že se Foreman nenamáhal členy týmu informovat o existenci brány ani o dalších aspektech mise, představovala pro Danea první zkušenost s tajnostkářstvím CIA. V poslední době oba muži museli spolupracovat a Dane neochotně uznal, že

mnohé z Foremanových minulých činů vyplývalo z nedůvěry, jíž se mu dostávalo při snaze odhalit, co se skrývá za těmi podivnými branami. Zároveň se ale denně přesvědčoval, že zvyk je železná košile.

Dane znal odpověď na svou otázku ještě dřív, než Foreman promluvil. Stačilo mu Foremanovo několikavteřinové zaváhání. „*Nautilus* byl oficiálně spuštěn roku 1954. Jednalo se o první atomovou ponorku. Většina lidí si neuvědomuje, že jaderný reaktor umožňuje zůstat pod vodou celé týdny a dokonce měsíce. Před *Nautilem* musely ponorky stoupat každý den na hladinu, aby si dobily baterie.“

„A dál?“ Dane chtěl, aby Foreman přešel k věci.

„Víte, že jsem strávil studiem bran mnoho let. Pátral jsem v legendách, podobných těm o Bermudském trojúhelníku.“ Foreman kývl k okénku. „O Ďáblově moři. A dalších.“

Dane mu skočil do řeči. „Nebo o blízkosti severního pólu?“

Foreman se posadil. „Četl jste někdy *Cestu do středu Země* od Julese Verna?“

Dane přikývl. „Jako dítě.“

„Pamatujete si tu knihu?“

„Moc ne.“

„První kapitola je nejzajímavější. Týká se dešifrování vzkazu psaného runovým písmem.“ Foreman se podíval na Danea. „Runy. Písmo dávných lidí.“

Dane si vzpomněl na runový nápis z pláště ponorky *Scorpion*, který vyryl vikinský válečník před více než tisícem let, vikinský válečník, který se stal jedním z mnoha lidí, kteří napříč časem i různými světy pomáhali v bitvě proti Stínu.

Foreman zavřel oči a ocitoval z paměti. „In Sneffels, Yoculis craterem kem delibat umbra Scartaris Julia intra calendas descende audas viator, et terrestre centrum attinges. Kod feci, Arne Saknussen.“

„Což znamená?“ zeptal se Dane.

„Nejde o klasickou latinu,“ odpověděl Foreman. „Ale o její zkomolenou podobu. V zásadě se tím ovšem říká toto: Sestup do kráteru Yocul pohoří Sneffels, který pohladí stín Scartaris před

prvními dny měsíce července, neohrožený poutníku, a dospěješ ke středu Země. Což jsem učinil. Podepsaný Arne Saknussen.“

„No a?“ zatlačil Dane. Foreman obvykle mluvil přímo k věci, ale kdykoliv se dostal na území teorie, začínal být rozvláčný a hovořil příliš zešíroka. Daneovi byla část toho, co před chvílí Foreman odrecitoval, matně povědomá, ale nedokázal si přesně vzpomenout, odkud to zná.

„Během uplynulých šedesáti let,“ pokračoval Foreman, „jsem navštívil mnoho míst, vyslechl mnoho podivných příběhů a sledoval všechna možná vodítka, na která jsem narazil, bez ohledu na to, jak šíleně zněla. Brzy jsem zjistil, že se vyplácí nahlížet do dávných pověstí. A také vyhledávat vizionáře. Myslím, že Jules Verne byl jedním z nich. Podobně jako Frost, který slýchal hlasy bohů. Koneckonců se taky považoval za básníka.“

„Jak to?“ zeptal se Dane.

„Verne se považoval za básníka ve starém smyslu toho slova – za tvůrce. Jednou se nechal slyšet, že básníci nejsou jen snílkové, ale také proroci, ovšem proroci, kteří se co nejvíce chtějí držet faktů. Když se podíváte do jeho knih, kromě smyšlenek, které jsou oporou jeho příběhů, v nich najdete pozoruhodně přesné faktografické údaje.

Jen si to představte. Verne napsal *Dvacet tisíc mil pod mořem* dlouho před tím, než vznikly plány ponorek. Psal o automobilech a letadlech ještě před jejich vynalezením.“

Prorok. Dane věděl, že kdyby se narodil jindy a jinde, také by ho za něj možná považovali. Vždycky dokázal vnímat a vidět jiné věci než ostatní. Někteří to nazývali šestým smyslem. Během vojenské služby ve Vietnamu před mnoha lety vždy šel v čele svého týmu a nikdy je nikdo nepřepadl ze zálohy. Dokud na Foremanův rozkaz nevzkročili do Angkorské brány, aby přinesli černou skříňku zříčeného letadla U-2. Tam narazil na tvory, kteří nepocházeli z tohoto světa, a na síly, jimž podnes, o více než třicet let později, nedokázal porozumět.

Foreman se vzrušeně postavil. „Všechno do sebe zapadá. Vím to už dlouho. Jen tomu pořád nemůžu přijít na kloub. *Cesta do*

středu Země. Zamyslete se nad tím. I buddhisté mají vnitřní království Agartha. Celosvětovou síť podzemních chodeb.“

Dane zůstal zticha. Uvědomil si, že Foreman cítí výčitky svědomí, protože neporozuměl hrozbě Stínu dost brzy na to, aby předešel všemu, co se stalo.

„Jeskyně.“ Foreman hleděl na Danea, jako kdyby věděl, co si Dane myslí. „Naši ranní předkové žili v jeskyních. Dnes všichni vzhlížíme k nebi a ke hvězdám, ale samotné nitro Země...,“ Foreman ukázal dolů k podlaze FLIPU, jenž pomalu dokončoval otáčení, „zůstává právě tak neznámé a neprozkoumané jako vesmír.“

Dane střelil pohledem na Ahanu, která bez hlesu poslouchala. To ona je ve stručnosti seznámila s nitrem planety, aby dokázali pochopit – a zmařit – nedávný pokus Stínu napojit se na energii přímo z jádra. Danea šokovalo, jak málo vědci vědí o Zemi, po které všichni krácejí, ale po krátkém zamyšlení si uvědomil, že vlastně nejde o takovou nepochopitelnou zvláštnost. Do vesmíru už vzlétly kosmické lodě s lidskou posádkou, dokonce i na Měsíc – jak Verne rovněž předpověděl, došlo mu náhle –, ovšem ve směru do nitra planety lidé nepronikli hlouběji než dvanáct kilometrů pod povrch. To je sotva škrábanec ve srovnání s poloměrem Země.

„Platón psal o Atlantidě,“ pokračoval Foreman, „o které nyní víme, že opravdu existovala a byla zničena Stínem. ‚Také ale psal o širokých i úzkých chodbách v podzemí.‘“

„To je nejlepší způsob, jak dřívější lidé dokázali popsat portály uvnitř bran,“ poznamenal Dane.

Foreman přikývl. „Ano. Je to dobrý popis. A já jsem studoval všechny dávné mýty a legendy ohledně stezek vedoucích skrz planetu a podzemním světem – což by bylo pro lidi v minulosti nejlepší vysvětlení toho, co se stalo, když náhodou přežili průchod portálem.“

Edmund Halley, po kterém se jmenuje ta slavná kometa, byl jedním z prvních, kdo se pokoušeli sblížit mýtus o vnitřní planetě s vědou. Fascinoval ho magnetismus a zjistil, že severní magnetický pól není pořád na stejném místě.“

Dane si přitáhl jednu ze židlí a klesl do ní. FLIP už byl téměř ve svislé poloze a podlaha se otočila o osmdesát stupňů. Šlo o zvláštní zkušenost, stát na nehybné podlaze, zatímco kolem rotují stěny.

„Halley to neuměl nijak vysvětlit,“ navázal Foreman. „Taky zjistil, že kolísání – výkyv do stran, který lze odečítat na zeměpisné délce – se s časem pomalu mění. Vzhledem k nedostatku lepších vysvětlení usoudil, že za tyto výsledky může existence více než jednoho magnetického pole. A k vytvoření druhého magnetického pole postuloval vnitřní dvojče Země. Předpokládal, že povrch, po kterém kráčíme, je jen skořápka, v níž se nachází další celá planeta se svou vlastní osou, magnetickými póly a rotací, která se mírně liší od naší. Tato domněnka dokázala vysvětlit jím nashromážděná data.

Když našel údaje, jež už nebylo možné vysvětlit existencí vnitřního světa, přišel s myšlenkou, že oněch vnitřních světů je hned několik, jeden uvnitř druhého jako ruské matřičky.

Pak tu byl na počátku devatenáctého století jeden Američan,“ pokračoval Foreman ve výkladu, „který toto pojetí přijal za své. Jmenoval se Bouyer. Tvrdil nejen to, že pod povrchem Země existuje další svět, ale že se k němu dokáže dostat, když se vydá na sever do Arktidy a vstoupí k němu otvorem na pólu – podle něj jsou na obou pólech vchody do vnitřního světa. Jen abyste si mohli udělat představu, jak vážně ho tehdy lidé brali: podporoval ho i prezident John Quincy Adams, který dokonce plánoval, že se dané výpravy zúčastní. Když ho ale v Bílém domě nahradil Andrew Jackson, na tuto myšlenku se zapomnělo. V roce 1838 ovšem Kongres vyčlenil tři sta tisíc dolarů na expedici k jižnímu pólu.

Čtyřletá Wilkesova výprava nejenže nenašla žádný otvor do podzemí, ale nepodařilo se jí proniknout ani do vnitrozemí Antarktidy, podobně jako lodní výpravy k severnímu pólu zastavila rozlehlá ledová pole. Po hladině se tam zkrátka nebylo možné dostat.“

„A tak vás napadlo, že první jaderná ponorka představuje vynikající příležitost, jak si to prověřit?“ zeptal se Dane.

Foreman mávnutím ruky naznačil, že Dane učinil příliš velký skok. „Verne nebyl jediný, kdo psal o cestě do nitra Země. I Edgar Allan Poe napsal *Příběh Arthura Gordona Pyma z Nantucketu*, v němž otvor na severním pólu pohltí celou loď. Na smrtelné posteli pak volal Bouyerovo jméno.“

Poe. Dane se přistihl, jak přikyvuje. Jestli Frost slyšel hlasy bohů, nebylo pochyb o tom, že spisovatelé jako Poe či Verne tyto hlasy slyšeli rovněž. Zdálo se, že umělci jsou nejnáchylnější k různým viděním. Často se ostatně jedná o lidi, které společnost považuje za poněkud výstřední, o lidi, kteří se vymykají průměru. Dane si ovšem pořád nebyl jistý, jestli odchylka od průměru představuje výhodu nebo nevýhodu.

„Čímž se dostávám zpátky k Vernovi,“ pokračoval Foreman. „*Cestu do středu Země* napsal v roce 1864. Postavy jeho příběhu po rozluštění runového nápisu zamíří na Island, kde ve vyhaslé sopce objeví komín, kterým se spustí hluboko do Země. Tam objeví podzemní moře.“

Dane se podíval na Ahanu. Navštívila s ním Prostor mezi světy, který tvořilo moře obklopené prstencem černého písku vedoucího ke stěně, jež se klenula do velké výšky. A Island nedávno Stín zničil, když pomocí jaderných střel z americké ponorky rozpoltil tektonické desky, na kterých ostrov spočíval.

Foremanovi jeho pohled neušel. „Ano. Podzemní moře. Jako to, které jste viděli na místě, jímž zřejmě procházejí všechny portály. Možná Vernova kniha není tak úplně vymyšlená. Hrdinové jeho příběhu plují po onom moři a napadají je různé nestvůry... nepřipomíná vám to taky něco?“

Dane přikývl. To, s čím se jeho tým setkal v Angkorské bráně, opravdu nejlépe popisoval výraz nestvůry. „Zde jsou nestvůry“ – tato věta ho vždycky pronásledovala, když se podíval na nějakou prastarou mapu s neprozkoumanými, neznámými oblastmi.

FLIP dokončil obrat a muonová sonda se ocitla dvě stě metrů pod hladinou. Dane pocítil jistou netrpělivost, ale potlačil ji – jakmile člověk vstoupil do brány, plynul čas úplně jinak. Nejenže brány vedly z jednoho světa na jeho paralelní protějšek, ale také

propojovaly různá časová období, jak se nedávno ukázalo, když se ponorka, která zmizela v roce 1968, vrátila do současnosti. Poté ovšem vybuchla na námořní základně v Connecticutu, kde zničila další podmořská plavidla. Jednalo se o jeden z mnoha útoků Stínu na tento svět.

„Po Vernovi tu byl muž jménem Edward Lytton, který napsal o obyvatelích podzemního světa knihu *Přicházející rasa*. Tito obyvatelé nebyli tak mírumilovní jako u Verna. Používali zdroje síly zvaný *vril*, tak mocný, že mohl zničit celou Zemi. A jejich cílem bylo dobýt svět na povrchu.“

Foreman zřejmě vycítil, že v odpovědi na otázku, kterou Dane na počátku položil, postupuje příliš pomalu, ale přesto nepřeskočil k *Nautilu* a jeho úloze ve zkoumání bran. „V dubnu 1942 jeden nacistický vědec, odborník na záření, vedl badatelský tým k baltskému ostrovu Rujána. Namířili do země pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů výkonný fotoaparát s filmem citlivým na infračervené světlo s cílem vyfotit britskou flotilu přes duté nitro planety. Tak vážně bral Hitler tuto myšlenku. Dostaly se mi do ruky tajné dokumenty o tom, co Spojenci našli po válce v Berlíně, a ukázalo se, že nacisté vyslali expedice na oba zemské póly, většinou na palubách ponorek, aby pátraly po vstupu do podzemního světa.“

Dane si všiml, že i když Ahana pořád poslouchá, zároveň ťuká do klávesnice nějaké pokyny. Foreman podle všeho vůbec nevnímal svoje okolí.

„Všechny tyto věci – tolik literárních děl, zpráv i vědeckého výzkumu – nemohly pocházet z ničeho. V Arktidě určitě něco bylo. Napadlo mě, že by se mohlo jednat o bránu. O bránu, na kterou dosud narazilo díky odlehlosti celé oblasti jen málo lidí.“

„Ale severní pól už přece byl prozkoumán,“ namítl Dane. „Kdyby tam opravdu byla brána, nemyslíte, že už bychom o ní věděli? Jestli se nepletu, Robert Peary dospěl k severnímu pólu hned začátkem minulého století?“

„V dubnu 1909,“ přikývl Foreman. „Ačkoliv se pořád ozývají hlasy, které pochybují o tom, jestli byl opravdu přesně na pólu. A v roce 1926 uskutečnil Byrd první přelet nad severním pólem, i

když i v tomto případě se někteří domnívají, že ho ve skutečnosti mohl minout.“

„Od té doby tam bylo plno dalších lidí,“ podotkl Dane.

„Jistě,“ souhlasil Foreman. „Plno lidí bylo na severním pólu, ale kolik z nich se podívalo pod něj?“

„Proto jste tam poslal *Nautilus*,“ řekl Dane.

„Proto jsem tam poslal *Nautilus*,“ přitakal Foreman. Povzdychl. „Dobrá. Poslouchejte.“

V Daneovi vzkypěla zlost. Věděl, že se jim Foreman chystá sdělit něco důležitého, co si dosud nechával pro sebe. Po mnoha desetiletích boje s nepřítelem, v jehož existenci nikdo jiný nevěřil, měl v sobě stále nepřekonatelné sklony k tajnůstkářství.

„V roce 1946 přijel Frost do Washingtonu. Tehdy už měl na svém kontě několik Pulitzerových cen a byl docela známý, takže když spustil o svých ‚viděních‘, lidé si začali dělat starosti. Ne kvůli těm viděním, ale kvůli němu. Když jsem se o tom doslechl já, vydal jsem se ho navštívit. Zrovna jsem nastoupil na oddělení zvané X-2, které patřilo k Jednotce strategických služeb, dříve Úřadu strategických služeb. Jednotka strategických služeb představovala po druhé světové válce přechod mezi Úřadem strategických služeb a CIA. Tehdy se během odzbrojování rušilo mnoho vojenských organizací a plno lidí vystupovalo ze služby. Proto se takový mladík jako já mohl dostat na docela důležité místo.“

Dane vnímal Foremanův neklid plynoucí z toho, že jako logicky založený muž musel přijmout něco, čemu nedokázal porozumět.

„Frost říkal, že měl vidění víceméně po celý život. Tehdy jsem začínal sbírat podobná hlášení a zajímal jsem se o vztah většiny a jasnovidců k bránám, takže jsem ho vyslechl.

Prý se mu ve viděních objevuje obrovský kulovitý stroj...“ Foreman si všiml, jak Dane s Ahanou přikyvují, „ano, jak víme, jde o stroj Stínu. Frost ho prý mimo jiné viděl nad velkým, zaledněným územím, což pro mne znamenalo buď severní pól nebo Antarktidu. Narazil jsem na několik válečných hlášení Úřadu strategických služeb a také jsem měl přístup k ukořistěným

nacistickým dokumentům ohledně Hitlerovy posedlosti oběma póly a toho, že během války vysílal k Antarktidě řadu ponorek. Dokonce se objevovaly spekulace, že tam po válce uprchli někteří vysoce postavení představitelé nacistického režimu. Navíc jsem odhalil řadu zpráv o pozorování UFO, i když tenkrát jsme jim tak ještě neříkali. Jednalo se o zprávy pilotů stíhaček i bombardérů na obou frontách a také o hlášení argentinské armády. Jak víte, Argentina je dost blízko jižnímu pólu.

Takže...“ Foreman se odmlčel a Dane dobře věděl, jak bude jeho vyprávění pokračovat, „se mi podařilo poslat na ministerstvo obrany dostatek údajů, aby se mi je povedlo přesvědčit o tom, že bychom si to měli prověřit. Soustředil jsem se na nacisty a průzkum – neříkal jsem jim nic o velkých létajících koulích.

Námořnictvo pokřtilo projekt na operaci Vysoký skok. Účastnily se jí více než čtyři tisíce mužů a tucet plavidel včetně velké letadlové lodi *Philippine Sea*, všichni pod velením admirála Byrda.“

„Věděl Byrd o vašem skutečném podezření?“ zeptal se Dane.

Foreman se zasmál. „Jestli o něm věděl? Zimu roku 1934 strávil o samotě v antarktické chatrči. Málem zemřel, a když ho zachránili, vyprávěl plno bláznivých historek, které lidé připisovali jeho psychickému i fyzickému vyčerpání. V roce 1946 se mi svěřil, že mu nad hlavou proletěla jedna z těch obřích koulí. Popsal ji docela dobře.“

„Jaké měla operace Vysoký skok výsledky?“ zeptal se Dane.

„Jel jsem s nimi. Jednalo se o první pokus o důkladné zmapování Antarktidy. Provedli jsme rozsáhlý průzkum a podařilo se nám zdokumentovat sotva dvě procenta celkové rozlohy. Dva dny před plánovaným návratem jedno letadlo zmizelo, ovšem až poté, co odvysílalo několik podivných zpráv.“

„Pohltila ho koule,“ řekl Dane.

Foreman přikývl. „Hádám, že ano.“

„A dál?“

„A na palubě mělo jadernou bombu s nastaveným časovacím zařízením. Bomba měla explodovat až po jejich návratu na letadlovou loď. Posádka ani nevěděla, co má na palubě – nálož

byla v bedně s nápisem ‚Generátor‘. Byl jsem jediný člověk, který ji mohl deaktivovat.“

„Kristepane,“ zamumlal Dane. Věděl o Foremanově bezohlednosti. Koneckonců před časem bez mrknutí oka poslal jeho tým na sebevražednou misi do Angkorské brány. Ale umístit na palubu letadla jadernou nálož? „Po letadle se slehla zem a nikde ani stopa po jaderném výbuchu?“

Foreman zavrtěl hlavou. „Proto jsem věděl, že letoun byl zajat. Kdyby se někde zřítíl, pořád bychom seismografem zaznamenali jaderný výbuch.“

„Takže pokud letadlo pohltila ta koule, bomba explodovala v jejím nitru.“

„Ano.“

„To mohlo tuto bránu zavřít, nebo alespoň přimět Stín k tomu, aby ji už nepoužíval.“

„Přesně tak.“

„Na té časové ose, kterou jsem viděl, se to ale možná nestalo,“ řekl Dane. „V polovině padesátých let se nad Antarktidou vynořila koule a odčerpala ozon.“

„To je možné. Měl jsem velké štěstí, že se mi podařilo něčeho dosáhnout,“ odpověděl Foreman. „Kdyby se nějak zvrtila jedna či dvě z mnoha maličkostí, selhal bych a Vysoký skok by nikdy neproběhl.“

„Právě to se zřejmě stalo na té časové ose, ze které jsem měl vidění,“ poznamenal Dane.

„To si dovedu představit,“ souhlasil Foreman. „Mohlo se pokazit opravdu hodně věcí.“

„A co arktická oblast?“ zeptal se Dane.

„To nás přivádí znovu zpátky k Frostovi. Po Vysokém skoku Frost nějakou dobu znovu psal poezii. V roce 1954 se ale vrátil do Washingtonu. To už dostal vyznamenání Kongresu, takže jeho slova měla ještě větší váhu. Navštívil Eisenhowera – jedním z jeho přátel byl Sherman Adams, který dělal Ikeovi vrchního poradce. Sdělil prezidentovi, že měl vidění zvláštního stroje poblíž severního pólu, podobně jako předtím nad Antarktidou. Ikea to samozřejmě moc nevzrušilo, zejména proto, že jsme

vlastně nevěděli, co se přesně přihodilo s oním zmizelým letadlem, a já jsem nikomu nehodlal říkat, co jsem udělal.

Zavolali mě a odvedl jsem Frosta z Bílého domu. Vyslechl jsem ho, ujistil ho, že něco podnikneme, a rozloučil se s ním.“

„Co jste podnikli?“ zajímal se Dane.

„Věděl jsem, že severní pól už je prozkoumaný. Věděl jsem o Pearym i Byrdovi a o všech dalších, ale také jsem si uvědomoval, že nikdo z nich nenahlédl pod led. Když zahájili provoz *Nautilu*, pochopil jsem, že se mi v něm skýtá jedinečná příležitost. Potřeboval jsem čtyři roky a spoustu...“ Foreman se odmlčel a pátral po správných slovech. Dane mu ochotně napověděl:

„Úskoků a lstí?“

„Ano. Nakonec nejvíc zabral argument, že výpravu půjde využít jako skvělou propagandu pro admirála Rickovera a jeho jaderné chlapce.“

„A našli nějakou bránu?“

„Ne, jenže to neznamená, že tam žádná není. Jen tam zkrátka nebyla, když ji hledali. Myslím, že se brána nacházela v blízkosti severního pólu kdysi dávno a že zapříčinila vznik všech těch spekulací a legend, stejně jako brány v ostatních koutech planety.“

Dane se nad tím zamyslel. „Moje vidění určitě pocházelo z jiné časové osy. Z osy, kde se podle mého názoru stalo to, co se právě děje nám. Ozonová vrstva úplně zmizela. Možná je Frost v paralelním světě na palubě *Nautilu*, protože jste ho tam sám poslal? Už je pro ně příliš pozdě, aby zvrátili záhubu svého světa, ale ještě není příliš pozdě na všechno.“

Ozvala se Ahana: „Co ještě mohou udělat?“

Dane se snažil sledovat pokřivenou logiku paralelních Zemí. „Frost říkal, že čeká na to, až se objeví brána. Možná jde o bránu, kterou budeme moci využít my. Koneckonců jsme zjistili, že Stín sice cestuje bránami, ale nemá nad nimi plnou kontrolu. Zdá se, že je nějak ovlivňují i Ti Dřívější, ale nejpodstatnější je, že pořád úplně nerozumíme, na jakém fyzikálním základě pracují.“

Dane kývl k černé stěně na obzoru. „Budu se muset znovu vydat dovnitř. Myslím, že můžeme napravit způsobené škody.“

„To není moc promyšlený plán,“ podotkl Foreman.

„Je stejně dobrý jako všechny ty, co zatím fungovaly,“ odušil Dane. „Musíme odčinit, co způsobil Stín, a jediný způsob, který mě napadá, je použít jeho vlastní technologii.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Foreman.

„Viděl jsem jednu z jeho koulí, která se zřítila v jiné časové ose. To se muselo odehrát z nějakého důvodu. A koule, která odčerpala ozon, uvízla v Prostoru mezi světy, když jsem uzavřel portál. Možná tam pořád je. Kdybychom ji dokázali zprovoznit, třeba se nám podaří vrátit se sem, obnovit ozonovou vrstvu a zbavit se radiace.“

Foreman se zamračil. „To je dost přitažené za vlasy. I kdyby se vám podařilo zprovoznit tu kouli, kde sežene ozon? A jak odstraníte z atmosféry radioaktivitu?“

„Ozon si vezmeme z jiné časové osy,“ odpověděl Dane. „A...“

Ahana mu skočila do řeči: „Takže uděláme jiné časové ose to, co Stín provedl nám?“

„Vybereme si mrtvou časovou osu,“ řekl Dane. „Určitě existuje nějaká, která má pořád dostatek ozonu.“

„Jak si tím můžete být jistý?“ naléhal Foreman.

„Protože jestli se pletu,“ odvětil trpělivě Dane, „nemáme naději.“

„A co portály? Jak můžete...“

Dane ho přerušil. „Nevstoupím do zdejšího portálu.“

„A kde tedy?“

„V Bajkalu.“

„Přesto...“ Foreman se na okamžik odmlčel. „Jak můžete vědět, že půjdete správnými portály? Na místa, kam se opravdu potřebujete dostat? Mapu portálů jste vrátil té kněžce, která vám ji přinesla.“

Dane v jeho hlase slyšel vyčítavý podtón, ale rozhodl se nereagovat. Netušil, co to bylo za ženu, která mu prostřednictvím mapy portálů umožnila zavřít bránu a zachránit svět na jeho časové ose. Věděl ovšem, že Stín neohrožuje jen jeden svět.

„A co ta radioaktivita?“ pokračoval Foreman, když Dane neodpovídal.

„Tak, jako nám odčerpali ozon, my odčerpáme radioaktivitu.“

Foremanovi se Daneovy odpovědi ani za mák nelíbily. „Jak chcete tu jejich kouli vůbec ovládat?“

Dane si vzpomněl na to, jak se podíval do jejího nitra. „To bude asi ten největší problém. Budeme potřebovat palivo.“

„Jaké palivo?“ zeptala se Ahana.

„Lidi.“

10. kapitola

Minulost: 1868

Mitch Bouyer vykřikl, když mu svaly a šlachy na pravé paži proťal nůž. Cítil oslepující bolest. Tělo se mu křečovitě vzepjalo a napínalo se proti koženým řemínkům, jež ho poutaly ke kůlu. Zamrkal, aby odstranil kapky potu z očí. Ve světle okolních ohňů viděl černá písmena U.S. vyražená do řemínků, které mu křížovaly hrud'. Určitě jsou z nákladní muly, pomyslel si a pokoušel se soustředit na něco jiného, než na válečníka, který se k němu znovu blížil.

Za bojovníkem viděl další kůly, rozmístěné do kruhu a spojené provazy, z nichž některé mizely nad jeho hlavou k ústřednímu sloupu. Z vrcholů některých kůlů se na něj šklebily bizoní lebky. Po obvodu posedávali válečníci a nezúčastněně přihlíželi. Ve tmě za nimi rozeznával nejasné siluety procházejících žen a dětí.

Je na místě, kde probíhá sluneční tanec, uvědomil si.

Zamrkal. Ve vnitřním kruhu blízko u něj stála jakási lakotská žena. V záblesku plamenů se jí zahleděl do očí a trhl sebou, jako kdyby se ho znovu dotklo ostří nože. Ta žena měla modré oči jako on! Světlo ale zářilo skrz ni, jako kdyby tu ve skutečnosti nebyla. Za ní mu oplácel pohled jeho nevlastní bratr Splašený kůň se zvláštním výrazem v obličeji. Vedle Splašeného koně stál běloch s rukama svázanýma za zády, s nakrátko ostříhanými plavými vlasy, s hustým knírem a nepěstěným plnovousem. Na sobě měl roztrženou jelenicovou košili s jedinou epoletou na rameni. Druhou zjevně kdosi strhl.

O něco dál Bouyer viděl lešení ve větvích mladého stromu, na kterém leželo drobné tělo. Splašený kůň hleděl střídavě z

ženského zjevení před sebou na pohřební lešení a ve tváři se mu zračil stále stejně zvláštní výraz.

Bouyera palčivě zbolela levá paže a přilákala jeho plnou pozornost. Jak může chladná ocel působit takové horko? přemítal posledními zbytky zdravého rozumu. To je vojenská ocel. Kdyby mohl, rozesmál by se nad tou ironií. Vládní ocel a kožené postroje z kavalérie.

Válečník zvedl nůž, ukázal Bouyerovi červenou krev skapávající z jeho špičky, a opět jej spustil. Bouyer cítil, jak se špička nože dotkla kůže těsně pod hrudní kostí. Zatáhl břicho a zoufale se pokoušel odtáhnout od ostří. Hrubé dřevo kůlu ho dřelo do zad.

Znovu vykřikl, když mu špička nože s trhavým zvukem zajela pod kůži. Cítil, jak se mu rozdělují břišní svaly. Bojovník podržel Bouyerovi před obličejem plnou hrst silného, uzlovitého provazu červené barvy. Vteřinu mu trvalo, než mu došlo, že se dívá na vlastní střeva. Válečník cosi vyštěkl a vydal se k nejbližšímu ohni. Bouyerovy útroby táhl za sebou a vzápětí je hodil do plamenů.

Mitch Boyuer se probudil do naprosté temnoty a měl pocit, že ho spalují zaživa. Ozvěnou se k němu vracel jeho výkřik. Několikrát zamrkal, ale nikde nespátřil sebemenší záblesk světla. Po životě stráveném v divočině se naučil důvěřovat vnitřním hodinám a nepochyboval, že už je ráno. Přesto ale neviděl žádné známky denního svitu.

Cítil, jak jeho dech naráží na cosi těsně před jeho tváří. Opatrně zvedl ruku a nahmatal vlněnou deku, kterou si přehodil přes zahrab, jejíž si včera večer zhotovil ve sněhu. Pokrývka byla sotva deset centimetrů před ním, přestože když usínal, byl prostor široký dobrých šedesát centimetrů. Deku se také neprohýbala, jako kdyby ji zatěžoval sníh.

Bouyer se nehýbal a snažil se ovládnout rostoucí paniku. Zavřel oči. Věděl, že Splašený kůň je někde nedaleko. Vždycky dokázal vnímat přítomnost nevlastního bratra. Nyní za ním ale nepotřeboval chodit.

Jihovýchod. Bouyer v duchu tímto směrem viděl rozlehlou planinu. Za coloradským teritoriem, za Kansasem a na

indiánském území severně od Texasu. Řeka, která se klikatí zasněženou plání. Řeka, která zrudla krví. A důstojník, jehož viděl ve snu. Bouyer věděl, že tam někde je.

Znázorňoval ten sen, co se stane, nebo co by se mohlo stát? Tuto otázku si Bouyer kladl u každého vidění. Jakmile trochu zklidnil dech, zamyslel se nad tím, co se mu zdálo, a usoudil, že se jednalo o něco, co se stát mohlo, ale nemělo by. Podle osudu, který mu byl předpovězen, koneckonců měl zahynout vznešenou smrtí, ne připoutaný ke kůlu. Třeba ho to vidění mělo varovat, že pokud se zpronevěří svému osudu, dopadne hůř.

Také tu byl ten armádní důstojník. Ten byl důležitý.

Bouyer zvedl ruce a pokrývka i se sněhem se pomalu poddala jeho tlaku. Vstal. Přes noc sněžilo a zem pokrývala téměř metrová vrstva bílého prachu.

Bouyer sebral svoje věci, zabalil je do přikrývky a přebrodil se sněhem ke stromu, kde měl uvázaného koně. Připevnil smotanou pokrývku za sedlo a vyšvihl se na koňský hřbet. Lebku, která neustále žhnula mírnou modrou září, měl zabalenou ve vaku pod dekou.

Věděl, že se potřebuje dostat na jihovýchod. Ještě se ale musel cestou někde zastavit. Pobídl koně a dal se do pohybu.

Splašený kůň věděl, že se stalo něco špatného, jakmile vstoupil do vesnice. Byl pryč téměř měsíc. Stíhal válečníky kmene Vran, kteří jim ukradli pár koní. Mezitím se vesnice přestěhovala, jak se dozvěděl od lovecké skupinky, kterou potkal před dvěma dny. Na stěhování nebylo nic neobvyklého – koně spásali trávu a vesnice nemohla zůstat na jednom místě moc dlouho, aby si nevyčerpala zásoby pastvy.

Ostatní muži z jeho skupiny měli u pasu připevněné skalpy, ale Splašený kůň nikoliv, přestože zabil v boji dva indiány z kmene Vran. Matka mu nakázala, aby nikdy nedodržel tento zvyk, a jednalo se o jednu z mála věcí, které si od ní vzal k srdci.

Nikdo se mu nedokázal podívat do očí. Právě z toho poznal, že se něco děje. Věděl, že Černý šat, jeho manželka, se nakazila zhoubnou bělošskou nemocí. Kašlala už víc než pět měsíců a

nikdo neočekával, že bude žít dlouho. Když sklouzl z koně před svým stanem, byl připraven na špatnou zprávu o manželčině smrti.

Odhrnul stanový závěs a zastavil se. Spatřil svou ženu u ohně, kde se, zabalená do několika vrstev oblečení, marně pokoušela zahřát. Ani ona se mu nepodívala do očí a Splašenému koni projela srdcem palčivá bolest, když se divoce rozhlédl a nikde nespatriil své malé děvčátko.

„Kde je?“ zeptal se.

„V posledním táboře,“ zašeptala Černý šat, než ji přemohl záchvat kašle. „Postihla ji rychlá horečnatá nemoc bílého muže.“

Splašenému koni se podlomila kolena. Jeho jediné dítě zemřelo na další z onemocnění přivezených bělochy. Tohle nečekal. Proč? Proč o ni přišel?

Černý šat dokašlala a setřela si ze rtů slabou krvavou skvrnu. „Je mi to líto.“

Splašený kůň si jí nevšímal. Tuto ženu za manželku nechtěl. Na tváři měl jizvu od kulky, která ho zasáhla, když byl s Černou bizoní ženou, tou, po níž vždy toužil. Černá bizoní žena ale patřila jinému muži a Černý šat mu porodila dceru, které si Splašený kůň nade vše vážil.

Zavyl a jeho nářek se rozlehl vesnicí. Byl prokletý, o tom se nedalo pochybovat. Žena, kterou miloval, je s jiným mužem. Dítě, které miloval, je mrtvé. Žena, kterou nemiloval, ale s níž žil, umírá a nedokáže mu ani uvařit jídlo, ani porodit dalšího potomka.

Splašený kůň se potácivě zvedl na nohy. Vyšel ze stanu. Mnozí členové kmene se shromáždili kolem a čekali, co udělá. Považovali ho za podivína, za muže, který mívá vidění a který často jezdí na samostatné výpravy. Za muže, který je statečný v boji, ale přesto nebere poraženým nepřátelům skalpy. Za muže, který usiloval o cizí ženu daleko za hranice lakotských zákonů. Za muže, který kvůli tomu utrpěl průstřel tváře, ale přesto se dosud nepomstil muži, jenž mu toto zranění způsobil.

Splašený kůň je ignoroval a vyhoupl se na koně. Znal původní polohu vesnice přibližně sto kilometrů odtud. Neobtěžoval se

jídlem či pitím. Vyjel z osady a nemilosrdně nutil koně ke klusu zasněženou krajinou.

Bouyer cítil nutkání, které ho táhlo k jihovýchodu, ale odolával mu. Seděl se zkříženýma nohama na mýtině nedaleko od malého pramene, a šeptal lakotské modlitby, jež ho naučil Bridger. Slyšel, jak se proti proudu blíží kopyta koně, ale neotočil se.

Jezdec se zastavil mezi ním a lešením. Bouyer přihlížel, jak Splašený kůň běží od koně, který se zhroutil do sněhu. Lakotský válečník vyšplhal na strom, k němuž byla připevněna jedna strana lešení, a podíval se na malé zabalené tělíčko, které na něm spočívalo. Opatrně si lehl vedle své dcery a přitiskl si ji k hrudi. Bouyer se po celou dobu nepohnul.

Slunce ubíhalo po svém oblouku oblohou, den se měnil v noc a oba muži setrvali na svých místech.

Když nastalo svítání, Bouyer se ztuhle postavil na nohy a vydal se pro dřevo. Postavil velkou hranici a čekal u ní. Pozdě odpoledne se Splašený kůň konečně zvedl z lešení a slezl dolů. Bouyerovi připadal zcela vyčerpaný. Necítil z něj žádnou energii a dokonce ani vztek, který z jeho „bratra“ vždycky vyzařoval. Splašený kůň přešel k ohni a zahleděl se do něj.

„Je mi to líto,“ řekl Bouyer nakonec.

„Proč jsi tu?“

„Vnímám jsem tvou bolest.“ Bouyer se odmlčel. „A tvou zlost.“

„Proč jsi tu?“

„Vždycky dokážu pocítit tvůj vztek. Někdy silně jako úplněk měsíce, jindy slabě jako vzdálenou hvězdu na nebi. Ale je tu pořád. Nyní je to poprvé, co cítím tvou bolest.“

„Má dcera je mrtvá. Manželka umírá. Všechno kvůli vašim lidem.“

„Ano.“ Bouyer hodil na oheň další kus dřeva. „A k čemu ti poslouží zlost?“

„Přinutím tvoje lidi, aby zaplatili za to, co nám dělají.“

„A moji lidé vám to zase oplátí,“ řekl Bouyer. „Kde to skončí?“ Nečekal na odpověď a podrážděně se naklonil ke Splašenému koni. „Tvůj vztek je sobecký. Staráš se jen o vlastní pocity. Proč musíš být vždycky ve středu všeho ty? Zemřela tvá dcera. Měl bys pro ni truchlit, ne se vztekat. Jenže díky zlosti se cítíš líp, a tak ji vyhledáváš.“

Bouyer udeřil Splašeného koně do hrudi, až se překvapený válečník odpotácel o pár kroků dozadu. „Dokud se nezbavíš své zatvrzelosti, nestane se z tebe velký vůdce a nenaplníš svoje poslání. Viděl jsem, co se stane se mnou, jestli se neodehraje osud, který mi byl předpovězen. Je to hrozné. Dovedu si představit, že tvůj konec by byl právě tak strašný.“

Splašený kůň zíral několik vteřin na Bouyera a poté si kupodivu sedl zády k ohni, tváří k pohřebnímu lešení. „Nezbylo mi nic než můj lid a podle věštek čeká záhuba i na něj.“ Ohlédl se přes rameno na Bouyera. „Jedeš někam?“

„Měl jsem vidění,“ připustil Bouyer.

„Pak tedy jed'. Nech mne truchlit o samotě.“

Řeka Washita, indiánské teritorium: 1868

„Co když narazíme na víc indiánů, než kolik jich budeme moci zvládnout, generále?“

Tázaný si odplivl do sněhu. „Bojím se jenom toho, že jich nenajdeme dost. K čertu, v celé zemi není dost indiánů, aby porazili Sedmou kavalerii.“

Nevěřící výraz Mitche Bouyera zakrýval šátek, který měl omotaný kolem tváře a nad nímž mu byly vidět jen tmavé oči. Prohlížel si George Armstronga Custer, velitele nově vytvořené Sedmé kavalerie. Tu otázku položil jeden z jeho důstojníků a Bouyer ji považoval za dobrou.

Hlouček důstojníků a stopařů včetně Bouyera stál poblíž útesu nad řekou Washita na indiánském území. Už dávno padla noc, ale viditelnost byla dobrá díky svitu hvězd i měsíce, jenž se odrážel od vrstvy nově napadaného sněhu. Stáli tu, protože minulý den

průzkumníci objevili stopu válečného oddílu indiánů, která postupovala přes Kanadskou řeku a mířila jihovýchodně k Washitě. Byli na indiánském území jižně od Kansasu a severně od Texasu. Jednalo se o nehostinnou, pustou krajinu bičovanou větrem, kde rostlo jen pár stromů, obvykle na březích řek, kterých tudy neprotékalo příliš mnoho.

Custer ihned poté, co obdržel onu zprávu, nařídil pronásledování. Zimní tažení představovalo pro armádu na západě novinku, ale jednalo se o známku tlaku, kterému je vystavena vláda ze strany rozzuřených civilistů po celých západních teritoriích, zejména v Kansasu, kde za poslední roky indiáni často přepadali nově příchozí osadníky. Objevily se dokonce zvěsti o tom, že jeden ze zdejších kmenů drží bílé zajatce – ženy a děti –, což ještě přidalo situaci na naléhavosti.

Bouyer sem dorazil před dvěma dny, po rychlé týdenní jízdě z Colorada. Druhý den za sebou vycítil přítomnost Splašeného koně jako temnou bouři, která se nikdy nepřiblíží, ale nikdy nezůstává ani příliš daleko. Zatímco dosud byla „bratrova“ aura červená od vzteku, nyní ho obklopoval černý příkrov, který Bouyerovi působil starosti.

Připojil se ke Custerovi a Sedmé kavalerii u táborového skladu na základně u Kanadské řeky. Nechal se najmout na obvyklé místo lovce, jehož vojáci zoufale potřebovali, protože putovali holou zimní krajinou. Posloužilo mu, že dříve cestoval s Bridgerem, protože pár vojáků od hranic si dosud starého horala, který často dělával stopaře armádě, pamatovalo, a dobře věděli, že každý, kdo se od něj učil, je pro jejich oddíl přínosem.

Jakmile Bouyer spatřil Custeru, věděl nejen to, že se jedná o muže z jeho vidění, ale také, že patří k jeho budoucímu osudu. Bouyerovi dělalo starosti, že je tak úzce svázán s osobou na první pohled tak arogantní, i když pořád neznal přesnou podobu budoucnosti. Načasování navíc zůstávalo stále stejně nejasné. Nemohlo by to být dnes? Bouyer cítil, že Splašený kůň není daleko, ale ani se nepohyboval po bezprostředním okolí. Rozhodně nebyl ve vesnici, k níž Custer mířil. Bouyer věděl, že jeho „bratr“ je nedílnou součástí toho, co se nakonec odehraje.

Křišťálovou lebku, kterou dostal od Earhartové, měl uloženou ve vaku u sedla, schovanou pod příkrývkou na spaní. I když věděl, že Splašený kůň není nijak blízko, neměl Bouyer dobrý pocit z toho, k čemu se schylovalo.

Vesnice, která spala na opačné straně útesu podél břehu Washity, patřila kmeni Čejenů, vedených náčelníkem Černým kotlem. Bouyerův zběžný pohled na temnou osadu během průzkumu v něm budil dojem, že důstojníková otázka nebyla vůbec od věci – ve vesnici stálo mnoho stanů, které naznačovaly, že tu bude nejméně sto bojovníků a možná trojnásobek žen a dětí. Kromě toho se z rozhovorů s bělochy i indiány cestou sem doslechl, že Černý kotel se právě vypravil do Fort Kearney s nabídkou míru. Proč Custer tak dychtí po útoku na jeho vesnici?

Splašený kůň strávil noc vsedě na malém vršku nad Washitou, devět kilometrů severně od vesnice Černého kotle. Seděl tak nehybně, že na pokrývce, kterou měl kolem ramen, zůstávala vrstvička čerstvě napadaného sněhu a vyvolávala dojem, že jde o bílou sochu. Pod ním stály dvě stovky stanů, povětšinou kmene Arapahoeů. Varoval je, že se blíží běloši, ale vysmáli se mu s tím, že modré kabátce se nikdy neodváží vycházet do takové zimy. Neobtěžoval se jezdit do vesnice Černého kotle, kterou vojáci patrně napadnou jako první, z toho prostého důvodu, že považoval Černého kotle za blázna, který se jen pokouší podlézat bělochům – a to i poté, co se v roce 1864 stalo jeho lidem u Sand Creeku v Coloradu.

Běloši přepadli jeho osadu a pobili ženy i děti, zatímco válečníci prosili o milost. Indiáni dokonce vztyčili bělošskou vlajku v naději, že tím vojáky zastaví. Příběhy o masakru se roznesly po celé prérii a dolehly dokonce ke kmenům ve velkých horách. Místo toho, aby se kmeny sjednotily v boji proti invazi bělochů, vznikly rozbroje mezi těmi, kteří chtěli uzavřít mír, a těmi, kteří chtěli bojovat ještě usilovněji.

Běloši označili vítězství Splašeného koně nad Fettermanem za masakr, ale jednalo se o bitvu mezi válečníky a vojáky. U Sand

Creeku vojáci zabíjeli ženy a děti. Splašený kůň začínal chápat, co ostatním stále nedocházelo – jde o vyhlazovací válku.

Jeho uhlově černé oči hleděly podél řeky k východu. Jsou tam. Spolu s jeho „bratrem“. Překvapilo ho, když našel Bouyera u pohřebního místa své dcery. Žal mu zastřel vnímání, kterým vždy vycítil jeho přítomnost.

Custer vydával rozkazy a dělil velení mezi čtyři podřízené důstojníky, kteří měli postupovat takovým způsobem, aby obklíčili vesnici a zaútočili za úsvitu. Bouyer neměl v tomto ohledu žádné oficiální postavení, a tak krácel za Custerem. O podplukovníkově taktickém plánu neměl valného mínění. Vycházel z toho, že nedojde k žádnému koordinovanému odporu. Také ignoroval skutečnost, že o kousek dál se nacházejí další indiánské osady. Zdálo se, že se Custer obává spíše toho, že indiáni budou utíkat, než toho, že by bojovali.

Pak Custer učinil cosi, co Bouyerovi připadalo zbytečně bezcitné. Nechal zabít všechny psy – vojenskou jízdu často doprovázela různá toulavá zvířata. Custer je však dal všechny uškrtnout. Bouyer věděl, že velitel nechce, aby náhodné psi zaštěkání prozradilo jejich přítomnost, ale stačilo je jednoduše uvázat na vodítka a dopravit mimo doslech. Custerův rozkaz se dokonce týkal i jeho dvou cenných psů. Ilustrovalo to, jak moc si Custer přeje zvítězit.

Bouyer už o tomto plavovlasém veliteli leccos slyšel. Slyšel o tom, že například nechal bez mrknutí oka zastřelit dezertéry, podobně jako se nyní zbavil nepohodlných psů. O tom, že se před dvěma lety dostal před vojenský soud, protože opustil své stanoviště, aby se vypravil za svou ženou do Fort Hays. O tom, jak na lovu bizonů omylem zastřelil vlastního koně ranou do hlavy.

Musel nicméně Custerovi přiznat jednu věc – vyvedl modrokabátníky do této zimy. Věděl, že Čejeny něco takového ani nenapadne. Bouyer u řady různých kmenů v oblasti – nejen Čejenů, ale i Kajovů, Komančů, Apačů i Arapahoeů – viděl stále totéž: zima je obdobím, kdy indiáni odkládají vzájemné

nepřátelství a sdílejí spolu nejlepší místa k táboření. V této pustině představoval jedinou možnost břeh řeky.

Splašený kůň se postavil a shodil ze sebe zasněženou deku. Přesl ke svému koni a odvázal ho. Sklepal z příkrývky snůh, přehodil ji koni přes hřbet, vyšvihl se na něj a vydal se po vrcholu útesu k východu.

Cestou myslel na svou dceru a choval v sobě černé pocity, které v něm její smrt vyvolávala. Zemřela kvůli bělochům. Nezabili ji sice kulkou ani nožem, ale podlehla špatnému vzduchu, který s sebou přinášeli. Během jediné generace se kvůli nemocem počet Lakotů snížil na polovinu. Totéž platilo všude, kam Splašený kůň zavítal. Šamani byli proti nově zavlečeným chorobám bezmocní.

Splašený kůň nechápal, proč nejsou běloši spokojeni s půdou, kterou už mají. Proč chtějí pořád víc? Copak jejich přílivová vlna nikdy neskončí?

Jak mohla jeho matka hovořit o slávě a větším dobru uprostřed zkázy jejího vlastního lidu? Větší dobro pro koho? Po zániku indiánů z něj mohli čerpat pouze běloši.

Jediné dobro, jak ho Splašený kůň chápal, spočívalo v zabítí tolika bílých nepřátel, kolik bude možné.

Bouyer sledoval, jak se jednotlivé oddíly vojáků rozdělují, aby obklíčily indiánskou osadu. Bouyer zůstal v Custerově skupině, která postupovala pěšky a sváděla koně podél skalnatého srázu nad řekou. Všichni se drželi za svými zvířaty a tiskli jim dlaně k nozdram, aby je neprozradilo náhlé odfrknutí.

První seržant se naklonil k Bouyerovi. „Držte se u generála. Uvidíte, jak si během války vedl u konfедераčních jednotek.“

Bouyer věděl, že první seržant už strávil s Custerem nějakou dobu. Jako o generálovi o něm mluvil proto, že Custer během občanské války měl hodnost titulárního generálmajora. V čase kapitulace u Appomatoxu Custer velel oddílu Třetí kavalérie ve věku pouhých pětadvaceti let. Bouyer se ale v posledních dnech dozvěděl i řadu skutečností, o kterých seržant raději nehovořil. Že

Custerova jednotka měla za války nejvyšší počty padlých ze všech oddílů Unie. Že ač pod Custerem zastřelili tucet koní, on sám vždy vyvázl bez škrábnutí. Že se Custer vyšvihl na vysoce postavené místo tak rychle, až nyní zapomínal na vojáky, kterým velel a jejichž krví vykoupil vlastní úspěchy a slávu.

Poté zavládl mír a nastala velká demobilizace. Custer, jehož hodnost titulárního generálmajora byla víceméně čestná, získal v normálním vojsku hodnost kapitána, ze které se mu ovšem opět podařilo povýšit a při reorganizaci armády roku 1866 už sloužil jako podplukovník u Sedmé kavalerie. Byl tu ještě plukovník, který Sedmé kavalerii papírově velel – Bouyer se s plukovníkem Sturgisem dokonce setkal, když minulou zimu navštívil s Bridgerem St. Louis.

Generál Sherman, který velel Západní oblasti, připoutal Sturgise ke stolu na velitelství náboru jízdy v St. Louis a předal kavalerii Custerovi. Bouyer věděl, že čtyřiapadesátiletý Sturgis by nedokázal vést regiment nepřízní počasí jako Custer. Všichni měli zkrátka pocit, že Custer je vynikající pro boj s indiány, přinejmenším díky své pověsti. Polovina jednotky věřila, že Custer umí chodit po vodě, a první seržant patřil k jeho nejvěrnějším stoupencům. Druhá polovina ho nesnášela, což nebylo nic dobrého pro morálku mužstva.

Dospěli k vrcholu útesu nad osadou. Muži se rozestavili, stále zabalení do hrubých vlněných dek, aby se trochu zahřáli v mrazivém vzduchu. Nezazněl žádný poplach. Bouyera překvapilo, že nikde nejsou hlídky, ani aby střežily koně před zloději.

Custer se vyhoupl do sedla a ostatní učinili totéž. Bouyera udivilo, když spatřil, jak se Custer otáčí ke své kapele a rozmísťuje je s připravenými zbraněmi po vrcholu skaliska. Poté pobídl svého koně a zahájil sestup k vesnici. Nalevo i napravo od něj ho následovala řada vojáků.

Splašený kůň stál stejně nehybně jako vedlejší kmen zakrslého stromu. Vesnice Černého kotle ležela na východ pod ním. Viděl, jak k ní z útesu sestupuje řada modrokabátníků.

Nikde nebyly žádné hlídky – Černý kotel si zasloužil, k čemu se schylovalo. Splašený kuň pohlédl k východu. Nad obzorem se objevovaly první narudlé známky úsvitu.

Bouyer následoval vlnu vojáků ze skalního srázu směrem k osadě. Když jednotka pobídla koně do trysku, kapela spustila píseň Sedmé kavalerie, „Garry Owen“. Zazněl výstřel: z jednoho stanu vyběhl jakýsi indiánský mladík a naslepo vypálil. Odpověděly mu salvy útočících vojáků, které zasáhly válečníka do hrudi a odhodily ho zpátky do stanu.

Bouyer zatáhl koni oště a zastavil se na okraji vesnice. Jeho očím se naskýtala neskutečná scéna, při níž kavalerie projížděla osadou a z bezprostřední blízkosti střílela po všem, co se hýbalo, zatímco se nad tím vším neustále nesly tóny Custerovy kapely.

Napravo zasáhla kulka jednoho z Custerových důstojníků přímo do srdce. Muž zůstal ještě několik kroků v sedle koně, než sklouzl ke straně a zřítíl se k zemi, z níž dopad jeho těla zvedl oblak bílého sněhu. V celé vesnici vypuklo peklo. Vojáci pobíhali sem a tam a nepřestávali střílet na všechno živé, včetně psů. Indiáni se nevzmohli na žádnou koordinovanou protiakci – jednotliví válečníci se bránili vším, co jim přišlo pod ruku. Nedalo se nijak poznat, kdo z nich se pokouší bojovat a kdo se snaží o útěk, a to ani v případě žen či dětí.

Bouyerovi proletěla před obličejem kulka. Uvědomil si, že válečníci nešetří ani jeho. Seskočil z koně a zvedl k líci pušku. Před dvěma lety neochotně vyměnil starou předovku hawkinse za opakovací henryovku, která sice měla menší ráži, ale střílela podstatně rychleji.

Opřel hlavěň o sedlo, ale nevypálil. V táboře panoval nepopsatelný zmatek a indiáni neměli šanci zorganizovat jakoukoliv alespoň trochu účinnou obranu, protože se stále nemohli rozhodnout, zda mají bojovat či zachraňovat svoje rodiny. Bouyer viděl náčelníka, jak naskočil na koně, popadl jednu ze svých manželek, posadil si ji před sebe na hřbet koně a vyrazil tryskem k řece. Jeho útěk ale nezůstal bez povšimnutí.

Vojáci prostříleli starce jako řešeto a kulky zabily i jeho ženu. Obě mrtvá těla se zhroutila do vody.

Z podpáleného stanu vyběhla mladá čejenská dívka. Kolem ní se mihl voják na koni a ohnal se tasenou šavlí, kterou dívce otevřel krvavý šrám na temeni. Indiánka však pokračovala v běhu. Voják otočil koně a vydal se za ní na druhý pokus. Bouyer na kavaleristu zamířil a přejel prstem po spoušti.

Nevypálil.

Šavle zasáhla dívku do levého ramene a zarazila se jí přes klíční kost tak hluboko do hrudi, že když smrtelně raněná oběť padala k zemi, vytrhla zbraň vojákovi z ruky. Kavalerista zastavil koně a seskočil na zem. Zapřel se botou o mrtvé tělo, vytrhl svoji šavli, otřel ji o dívčiny šaty a zasunul ji zpátky do pouzdra. Poté vytrhl zpoza opasku skalpovací nůž a sklonil se nad indiánkou.

Podobné výjevy se odehrávaly po celé osadě. Bouyer spustil pušku a nechal si ji volně houpat u boku. Narovnal se a stál jako oko hurikánu uprostřed smrti a barbarství. Viděl, jak dva vojáci střídavě pálí po prchajícím chlapci, až jeden konečně zasáhl oběť do hlavy. Chlapec klesl k zemi. Modrokabátníci podpalovali stany a stoupající dým ještě přidával k všeobecnému chaosu. Kapela však přesto vyhrávala pořád dál.

Poslední přežívající indiáni už vzdali snahu o odpor a utíkali, nebo se pokoušeli ukrýt ve stružkách či za keři. Na obzoru vycházelo slunce, které zpečetilo osud nešťastné vesnice, protože v jeho paprscích vojáci snadno nacházeli schované indiány a bez milosti je popravovali.

Bouyer uvázal koně k mladému stromku a pomalu prošel táborem. Viděl, jak vojáci dobíjejí ženy a děti, přičemž s některými těly si kavaleristé s tasenými šavlemi pohrávali na koních. Uvažoval, kde je Custer. Vtom si všiml velitele jednotky u ohrady s koňmi. Po boku stáli jeho důstojníci. Bouyer se k nim připojil, aby nemusel přihlížet probíhajícímu masakru.

„Chci počty,“ přikazoval Custer. „Všeho. Koní. Těl. Zbraní. Šatů. Jídla. Písemně. Potom všechno spalte. Všechny věci do jedné.“

Otočil se a rozhlížel se po osadě. Ukázal na pěkný bílý stan, který ještě nehořel. Právě z něho před chvílí vyběhl náčelník. „Chci, abyste ho strhli a zabalili. Paní Custerové se bude líbit.“

Obrátil se zpátky k velké ohradě s koňmi. Bouyer odhadoval, že jsou tu přibližně čtyři stovky zvířat. „Důstojníci a stopaři si mohou vybrat, co budou chtít. Zbytek zabijte.“

Jeden z důstojníků zaraženě namítl: „Pane, je tu příliš koní na to, abychom je...“

Custer se na něj obořil. „K čertu, udělejte, co říkám.“

„Ano, pane.“

Podplukovník nasedl na koně a odjel, přičemž zanechal důstojníky úvahám, jak by měli co nejlépe splnit nepříjemný rozkaz. Bouyer přihlížel, jak se vojáci pokoušejí podřezávat koním hrdla, ale to nebylo nijak jednoduché, protože jakmile se běloši přiblížili k uvázaným zvířatům, koně se začali vzpínat a ohrožovali vojáky kopyty.

Konečně se rozhodli, že je postřílejí. Bouyer se od chystaných jatek odvrátil. K šílenství okamžiku se ještě přidal ryk raněných zvířat. Cestou zpátky do vesnice se zastavil a pomalu se otočil k západu. Necelý kilometr od něj stál na skalním útesu osamělý indiánský bojovník.

Ve vzrušení a následném znechucení nad tím, čeho se stal svědkem, Bouyer neposlouchal svůj vnitřní hlas.

Splašený kůň viděl Bouyera uprostřed smrti pod sebou. Ještě neviděl, že by se jeho „bratr“ účastnil bitvy, ale na tom nezáleželo – byl s modrokabátníky. Splašený kůň viděl, jak dva vojáci dohonili indiánskou ženu a strhli ji u západního okraje osady na zem. Nasedl na koně a vyrazil v úkrytu za křovinatým porostem.

Slyšel je, ještě než je spatřil – jeden z kavaléristů zrovna hekal rozkoší. Splašený kůň obešel hustý keř a vypálil. Kulka zasáhla stojícího vojáka do tváře a srazila ho na záda. Muž na ženě vzhledl a v obličeji se mu mísilo uspokojení se šokem. Splašený kůň jediným plynulým pohybem seskočil z koně a tasil sekýru. Voják se potýkal s kalhotami, ale než se mohl vzchopit k obraně,

Splašený kůň po něm mrštil sekyrou, která se kavaleristovi zaťala do hrudi.

Žena šmátrala nohama po zemi, aby odlezla pryč, ale Splašený kůň si jí nevšímal a vytrhl z vojákovy těla svoji zbraň. Indiánka byla potřísněna bělochy a už se nedala použít. Vytrhl sekyru z mužova hrudníku zrovna v okamžiku, kdy si ho všiml nedaleký voják a vykřikl na poplach. Splašený kůň vyběhl ke svému koni a skočil na něj.

Bouyer sledoval nevlastního bratra téměř po celou dobu, kdy sjížděl ze skalního útesu. Ve stromoví pod skálou ho ztratil z očí, ale opět si ho všiml, když válečník vypálil na prvního vojáka. Zatímco Splašený kůň seskakoval z koně, Bouyer už začínal tisknout spoušť, ale zarazil se. Ještě nenastala vhodná chvíle. Bouyer viděl, co tu ti vojáci dělali.

Po spuštění poplachu ze západního konce vesnice vyrazil za Splašeným koněm oddíl přibližně dvaceti mužů vedený majorem, který právě zmizel za ohybem řeky. Bouyer vnímal, jak se aura Splašeného koně vzdaluje, a na okamžik pocítil soucit s pronásledujícími vojáky.

Lítost ale záhy odezněla a Bouyer se vrátil do tábora. Všechna těla Čejenů, kolem kterých procházel, byla skalpována. Mnohá vojáci navíc zmrzčili. Když vyšel zpoza kmene, naskytl se mu pohled, který ho znechutil ještě víc, i když se nedomníval, že by něco takového ještě bylo možné. Jeden kavalerista se právě zmítal na těle indiánské ženy, kterou znásilňoval, i když byla po smrti a chyběl jí skalp. Bouyer k němu přiběhl a kopl do něj. Voják si s klením natahoval kalhoty.

„Tý už je všechno jedno,“ protestoval.

Bouyer tasil sekyru a přiložil vojákovi ke krku její ostří. Muž vytřeštil oči. „Tobě bude taky všechno jedno, jestli odtud hned nevypadneš.“

Muž odběhl a přes rameno na Bouyera křičel: „Milovník indiánů!“ Bouyer se podíval na zohavené tělo. Indiánce ještě nebylo ani dvacet a její obličej pokrývala zaschlá krev, jež

naznačovala, že ji skalpovali zaživa. Zvedl opodál ležící deku a zakryl ji, i když věděl, že jde o plané gesto.

Kavaleristé vyrovnávali mrtvá těla jako dříví podle řeky a důstojníci se je snažili spočítat. Bouyer viděl, že tu je několik válečníků, ale většinu obětí tvořily ženy a děti. Pohlédl na slunce. Netrvalo to dlouho, možná třicet minut. Po třiceti letech strávených na hranicích byl Bouyer zvyklý na smrt a násilí, ale ještě nikdy neviděl nic, co by se byť jen blížilo dnešnímu masakru. Kapela právě z nějakého záhadného důvodu hrála valčík.

Bouyer dospěl ke svému koni. Opatrně se dotkl vaku s kříšťálovou lebkou, ale nevnímal žádné sálající teplo. Vyšvihl se do sedla. Custer organizoval ústup na východ.

Když ho Bouyer míjel, jeden z důstojníků zrovna protestoval: „Pane, major Elliot a jeho skupina se ještě nevrátili z pronásledování indiánů.“

„Elliot nás může dohonit na pochodu,“ odpověděl Custer.

Další důstojník, muž jménem Benteen, stál na svém. „Pane, Elliot se vydal proti proudu řeky. Tam stojí další vesnice a on by se mohl dostat do potíží.“

Custer ho zpražil tvrdým pohledem. „Kapitáne, téhle jednotce velím já, a vy budete dělat, co vám řeknu. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Custer zaryl koni ostruhy do slabin a vyrazil. Zbytek regimentu se zařadil do dlouhé řady za ním.

Bouyer je následoval, ale na hřebeni skály se ještě zastavil. Ohlédl se k vesnici s těly vyrovnanými jako dříví na podpal a se štiplavým kouřem převalujícím se po černě a červeně skvrnitém sněhu.

Splašený kuň odváděl vojáky dál proti proudu. O tom Bouyer vůbec nepochyboval.

Také nepochyboval o tom, že tohle celé byla jen předehra. Setká se s bratrem znovu a Custer se stal součástí jejich budoucnosti. Následující bitva bude velice odlišná od dnešní. Bouyer se otočil a vydal se za kavalerií.

Splašený kůň mávl na první válečníky postupující po proudu a naznačil jim, aby se vrátili stejnou cestou zpátky. Zaváhali, ale pak se zařídili podle jeho rozkazů, což ho překvapilo, protože nepatřili k jeho kmeni. Byla to zvláštní situace: Splašený kůň míjel ohyby řeky Washita, slyšel za sebou kopyta vojáků a před ním se nacházel rostoucí hlouček bojovníků, kteří mu nahlíželi přes rameno a uvažovali, proč je odvádí ve směru od ozývající se střelby.

Tři kilometry od zničené vesnice dal Splašený kůň bojovníkům znamení. Rozpřáhl paže do stran a ukázal vzhůru. Indiáni se rozdělili jako proud řeky na kameni a zmizeli do křovisek po obou stranách skály. Splašený kůň projel smrtící zónou a zastavil se. Otočil se čelem po proudu.

Objevil se první modrokabátník a za ním další. Voják na mladého indiána vystřelil, ale kulka ho zdaleka minula. Vojáci se za ním vrhli, dychtiví po jeho krvi. Splašený kůň si přiložil pušku k líci a sestřelil ze sedla prvního muže. V tu chvíli se po stranách vynořily dvě stovky válečníků a zasypaly vojáky kulkami i šípy. Několik kavaléristů se zřítilo okamžitě k zemi. Velící důstojník vykřikl nějaké rozkazy a přežívající muži odspěchali k jižní straně průsmyku na širší břeh, lehli si na břicha a divoce stříleli, většinou bez míření.

Muži, kteří tak statečně dokázali zabíjet ženy a děti, se krčili ve vysoké trávě jako zbabělci a postupně umírali, jak si je nacházel déšť kulek a šípů. Splašený kůň se nenamáhal s další ranou z pušky. Stál na konci soutěsky a přihlížel.

Za necelých pět minut bylo po všem. Všichni modrokabátníci byli mrtví. Bojovníci se na ně seběhli, skalpovali je a zohavili jejich těla. Vůdci jednotlivých kmenů, které tu byly zastoupeny, ale přijeli ke Splašenému koni a shromáždili se kolem něj.

Když Splašený kůň přešel pohledem přítomné kmeny, poprvé pocítil jiskřičku naděje. Když se dokázali takhle spojit na základě okamžitého impulsu, co asi svedou, budou-li mít víc času?

11. kapitola

Prostor mezi světy

Amelia Earhartová klečela na břehu moře a čekala. Taki stál za ní s holí s Nagou v ruce a očima těkal do obou směrů. Valkýry se sice jen zřídka odvažovaly jinam než do své jeskyně či k portálům, ale člověk si nikdy nemohl být jistý.

Taki se neptal, proč sem přišli. Jako samuraj se v Japonsku čtrnáctého století rychle naučil nikdy nepochybovat o rozkazech. Plul zrovna na palubě lodi, když je kus od japonských břehů zastihla hrozná bouře. Proudý a větry je unášely déle než týden mimo dohled země, když tu se objevila podivná mlha, která vzápětí zahalila jejich plavidlo. Víc si Taki ze světa, který znal, nepamatoval.

Když se probudil, ležel na této podivné pláži, z níž už on ani ostatní samurajové nikdy neodešli. Už tu bylo několik dalších lidí, kteří hovořili zvláštními jazyky, a nedlouho po nich dorazila Earhartová. Znalosti japonštiny a schopnost zorganizovat skupinu trosečníků jí vynesla věrnost samurajů a Takiho obzvláště. Jeho posledním nadřízeným v Japonsku byla také žena, vdova po původním pánovi, a Taki měl dojem, že službou Earhartové na tomto místě aspoň trochu plní složenou přísahu.

Povinnost byla tím jediným, nač se Taki mohl v tomto nesrozumitelném místě plném podivných bílých bytostí zvaných Valkýry a černých sloupů, kterým Earhartová říkala portály, soustředit. Věrnosti a poslušnosti rozuměl. Ty pro něj přesahovaly prostor i čas.

Jeho pozornost přilákalo šplouchnutí v moři. Ke břehu připlul delfín a zastavil se přímo před Earhartovou. Earhartová se dobrodila k němu, položila mu dlaň na čelo a zavřela oči. Oba

zůstali několik okamžiků bez hnutí, načež se Earhartová narovnala a vrátila se k Takimu. Delfín máchl mocnou ocasní ploutví a vyrazil od břehu.

„Musíme se připravit na návštěvníky,“ řekla Earhartová.

„Přátele, nebo nepřátele?“

„Přátele.“

„Kolik?“

„Pojď se mnou.“

Současnost

Země umírala. Jako první podléhali neviditelné smrtící vlně ve vzduchu ptáci a jejich mrtvoly tlely po kraji. Následovala divoká a domácí zvířata. Dobytek onemocněl a dodýchal v ohradách, zatímco divoká zvěř nějak poznala ohrožení a zoufale se pokoušela uprchnout před radioaktivním mrakem. Nakonec je ale dostihlo vyčerpání a vzápětí i nevyhnutelný osud.

Okraj radioaktivního oblaku z Černobylu dosahoval už více než tři sta kilometrů od bývalé jaderné elektrárny. Kyjev – na jih odtud – se změnil v město duchů, jehož obyvatelé utíkali před neviditelnou smrtí. V Minsku na severu propukla panika a všechny odjezdové trasy ucpali prchající lidé. Sedm set kilometrů severovýchodně odtud vědci sledovali větry a vláda se pokoušela rozhodnout, co má dělat. Mohli sice pokračovat v evakuacích bezprostředně ohrožených obyvatel, ale jak dlouho ještě budou moci utíkat? Kam ti lidé půjdou? Jak budou moci přežít? A co ty zprávy o vymizení ozonu z jižní polokoule? Neoddalují jen nevyhnutelný konec? Nenahradí jen smrt z ozáření smrtí jinou?

První lidé, kteří na sobě pocítili osud, jenž čekal na zbytek světa, byla hrstka vědců pracujících v Antarktidě na Rossově ledovém šelfu, na stanici McMurdo. Studovali tu ozonovou díru už mnoho let, od roku 1972, kdy se objevila poprvé, a od té doby sem jezdili každý rok.

Tucet vědců zabalených do teplého oblečení a s ochrannými brýlemi na očích vzhlížel k jasnému slunci. Na první pohled se nic nezměnilo, ale přístroje ukazovaly zcela jiný obrázek. Údaje naznačovaly, že při naměřených hodnotách záření na přímém slunci nepřežije dlouho žádná rostlina a za poměrně krátkou dobu vyznikne na kůži vystavené účinkům slunce rakovinné bujení.

Opodál stála připravená nákladní letadla, která měla základnu evakuovat, ale zdejší vědci jednohlasně rozhodli, že zůstanou tady.

Dane podrbal Chelsea na hlavě a poté za ušima. Viděl, jak se k nim blíží vrtulník z letadlové lodi *Washington*, která těsně za východním obzorem pomáhala střežit bránu Ďáblova moře.

„Postarejte se o ni,“ řekl Dane Foremanovi.

Foreman přikývl. „Jistě.“

Dane se podíval na tmavou stěnu blízké brány. „Držel bych se raději dál.“

„Myslíte, že váš plán bude fungovat?“

„Není to můj plán,“ odtušil Dane. „Mám jen mlhavou představu o tom, co bych měl dělat. Svůj díl musí odvést i další.“

Vrtulník se ocitl nad nimi a spustil provaz.

Dane mlčky přihlížel a vrtěl hlavou.

„Co se děje?“ zeptal se Foreman.

„Takhle se válka nebojuje,“ řekl Dane. „Pořád se jen bráníme a reagujeme na tahy protivníka. Tak jsme postupovali i ve Vietnamu. Jenže taková taktika nezabírá.“

„Když jste po pás mezi aligátory...“

„Těžko si vzpomenete, že jste původně měli odvodnit bažinu,“ dokončil Dane rčení za Foremana. „Až zabijeme aligátory – jestli se nám to podaří – budeme muset přenést válku na stranu Stínu.“

„Jak?“ zeptal se Foreman, když lano dospělo až k nim.

Dane si upevnil smyčku kolem ramen. „Budu na tom pracovat.“

Posádka vrtulníku spustila naviják a Dane cítil, jak se zvedá z paluby FLIPU.

12. kapitola

Fort Lincoln, Dakotské teritorium: 1873

Šibenice vrhala v paprscích ranního slunce dlouhý stín, jehož špička se právě dotkla vězení, v němž čekal odsouzenec na popravu. Nečekal nijak klidně ani smířeně s osudem. Křičel, bědoval a pobíhal po cele. Tak to pokračovalo už tři dny, od okamžiku, kdy ho vojenský pobočník, který měl v oblasti na starosti dodržování práva, zavřel pod zámek. Muž zrovna vyspával opici před místním saloonem. Jeho tvář se podobala podobizně na plakátu, podle kterého už byl jednou odsouzen, ale uprchl. Rozsudek zněl smrt a pobočník hodlal vykonat popravu co možná nejrychleji, aby poklesly náklady na věznění, vybrat si vypsanou odměnu a předat ji podle podplukovníkových rozkazů do důstojnického fondu Sedmé kavalerie. Vzhledem k tomu, že podplukovník nebyl jen jeho nadřízený, ale také bratr, pobočníka vůbec nenapadlo neuposlechnout.

Kapitánu Tomu Custerovi dělala starost jediná věc. Vězeň měl ve svém vlastnictví zkamenělou lidskou lebku a malý kožený váček plný zlatého prachu. Kapitánovi Custerovi nezáleželo na lebce, ale ten prach vzbuzoval jeho zvědavost. Vězeň, který se podle plakátu jmenoval Toussaint Kensler aneb Tucson Kensler, měl dnes ráno zemřít, a kapitán Custer usoudil, že je nejvyšší čas na jeho výslech.

Pokynul strážnému, ať mu otevře dveře do cely. Vytáhl z opasku pistoli a vkročil dovnitř. Namířil zbraň na vězně. „Okamžitě si sedněte, jinak ušetřím popravčímu práci.“

Kensler vytřeštěnýma očima sledoval hlaveň zbraně. Zplihlé, neupravené vlasy mu padaly do obličeje. „Poslouchejte, generále...“

„Sedněte si na zem.“

Kensler si neklidně sedl. „Tohle mi nemůžete udělat, generále. Dokázal jsem to. Konečně jsem to dokázal.“

Custer na něj nepřestával mířit. „Co jste dokázal?“

Kensler se předklonil a ztišil hlas. „Necháte mě naživu. Pustíte mě. Já vám nakreslím mapu. Ukážu vám, kde to je. Je tam toho dost pro všechny. Spousta.“

„Povězte mi o tom.“ Custer se ohlédl přes rameno, aby se ujistil, že hlídač odstoupil od otevřených dveří.

„Ne.“ Kensler zavrtěl hlavou, až mu špinavé vlasy létaly sem a tam. „Ne. Ne. Ne. Ne. Musíte mě pustit.“

Custer volnou rukou sáhl do kapsy pláště a vyndal kus papíru. Jednalo se o rozpis služeb Sedmé kavalerie. Hodil ho muži spolu se špačkem tužky. „Nakreslete tu mapu.“

„Ne. Ne. Ne. Ne. Zabijete mě. Proč bych to měl dělat? Proč? Ne.“

Custer přikývl. „Dobře. Počkejte.“ Vyšel z cely do kanceláře a přinesl plakát s Kenslerovým obrazem. „Podívejte se.“ Roztrhl plakát na dvě poloviny. „A je to. Teď už vás nemůžeme pověsit.“

Kensler se usmál a odhalil několik posledních zažloutlých zubů. Sledoval, jak se kusy plakátu snášejí k podlaze. Zahihňal se, připlazil se k nim a zastrčil si je za košili. „Teď jsem volný. Ano, jsem volný.“

„Nakreslete tu mapu.“

„Jasně. Jasně, generále.“ Kensler položil rozpis prázdnou stranou nahoru a uchopil do umouněných prstů tužku. Přimhouřil oči a soustředěním vyplázl špičku jazyka. Custer k němu opatrně přistoupil o něco blíž, aby se mohl podívat, co muž kreslí. „To je řeka?“ zeptal se.

„Yellowstone,“ řekl Kensler.

Tím se mladý kapitán zorientoval. Černé hory. O zlatě v Černých horách kolovaly zvěsti už roky, jenže ti, kteří se je vydávali hledat, se nevraceli. V uplynulých letech vyrazilo na západ několik skupin zlatokopů, ale od té doby už o nich nikdo neslyšel. Dokonce se objevila historka o lodi s plochým dnem,

kteřá odvážela po proudu Heart Pviver náklad zlata, ale přepadli ji Siouxové, všechny pobili a loď se i s nákladem potopila ke dnu.

Navíc tu samozřejmě byla smlouva, podle které běloši do Černých hor nesměli. Toto území bylo vyčleněno pro lakotské Siouxy.

„Kopal jste?“ zeptal se Custer.

Kensler se zachechtal. „Ne, generále. Žádný kopání. Dostal jsem ho z prachu. Prostě tam tak leželo ve vodě.“ Zvedl mapu.

Custer se shýbl a vzal si od něj papír, který schoval do kapsy. „Stráž,“ zavolal.

Jen co se objevila hlídka, ukázal Custer na Kenslera: „Dejte vězni roubík.“

Kensler nechápavě zamrkal. Než se mu rozbřesklo, bylo už pozdě. Voják mu přehodil přes hlavu koženou smyčku a vrazil mu do úst kus zmuchlaného hadru, který ztlumil Kenslerovy protesty. Poté ho strážný odvedl z cely k šibenici.

Kapitán Custer počkal jen do okamžiku, kdy se Kensler zřítíl do propadla a s hlasitým lupnutím si strhl vaz, než odspěchal k budově velitelství, aby ukázal bratrovi mapu. George měl vysoké ambice. Hodně vysoké ambice. Svěřil se Tomovi, že svoji budoucnost vidí v politice. Když se prezidentem mohl stát ten zatracený blázen Grant, proč by to nedokázal George? Zejména kdyby vybojoval slavné vítězství proti indiánům a kdyby měl k dispozici potřebné finanční zázemí na vedení kampaně. Zlato v Černých horách by mohlo vyřešit oba tyto problémy naráz.

Černé hory: 1874

Splašený kůň seděl se zkříženýma nohama na balvanu na skalnatém vrcholu útesu. Odtud měl výhled daleko na sever, východ i západ. Byla to krásná krajina, srdce lakotských lovišť, a přímo přes ně se jako černý jedovatý had klikatila kolona modrokabátníků.

Vytáhl z kapsy dalekohled, který sebral zeměměřiči, jehož zabil před několika lety. Roztáhl kovovou trubičku a přiložil si ji

k pravému oku. Přejížděl zorným polem po armádě, dokud nedospěl k čelu kolony. Jeho pohled přilákaly dlouhé plavé vlasy vlnící ve větru.

Splašený kůň o tomto vůdci bílých vojáků slyšel. Někteří ho nazývali Synem jitřní hvězdy. Ostatní ho po zákeřném útoku na vesnici Černého kotle u řeky Washita přezdívali Plíživý panter. Jiní dokonce tvrdili, že má dceru smíšené krve jménem Žlutá vlašťovka s Me-o-tzi, dcerou čejenského náčelníka Malého kamene.

Splašený kůň se nestaral o to, jak onoho bělocha nazývali. Vedl vetřelce do Černých hor, přímo do centra území Lakotů. Sledoval stužku, dokud mu poslední jezdec nezmizel na severu.

Vrátí se. To bylo jasnější než východ slunce následující den. A až se vrátí, Syn jitřní hvězdy už nevyjde.

Denver: 1874

Bouyer si potřetí četl článek v *Rocky Mountain News*, který potvrzoval to, o čem už se šušovalo ve všech saloonech a na všech denverských ulicích. V Černých horách je zlato. Zlato, které čeká na svého majitele.

Stál na rohu Laramie Square v centru Denveru. Doslova cítil vzrušení, které ho obklopovalo. Obchody se sušenými potravinami byly plné lidí, kteří si nakupovali vybavení a zásoby, a v okruhu třiceti kilometrů se nedalo narazit na žádnou volnou mulu – přestože už pomalu končil podzim a Skalisté hory západně od města pokrýval sníh. Bouyer věděl, že někteří blázni vyrazí na sever hned teď a většina z nich nepřežije zimu. Chytřejší počkají do jara. Pak, stejně jako se rozvodní horské bystřiny tajícím sněhem, budou cesty do hor plné hledačů zlata.

V článku nepadla jediná zmínka o smlouvě. O té, kterou vláda podepsala s indiány a podle níž mělo zůstat území Černých hor původním obyvatelům.

Bouyer se vrátil k tomu odstavci, který ho zajímal nejvíc. Psalo se tu, že tento objev učinila během průzkumu Sedmá

kavalerie pod velením George Armstronga Custer. Bouyer tomu ani na vteřinu nevěřil – k čemu dělat průzkum na území svěřeném indiánům? Věděl, že tu jde o víc, než kolik se uvádí.

V létě odjel z Dakotského teritoria, i když se doslechl o tom, že se Sedmá kavalerie vydává na pochod. Neměl žádná vidění ani neslyšel vnitřní hlas, který by ho upozorňoval, že nastal osudný rok. Většina ze seznamu vůdců, které přečetl Splašenému koni, navíc momentálně žila v rezervacích a spokojeně jedla vládní hovězí.

Bouyer ovšem věděl, že to se nyní změní.

Složil noviny a zastrčil si je pod paži. Když vycházel z náměstí, cítil v zádech chladný vítr a ve spodní části lebky se mu ozvalo slabé bodnutí. Bouyer se zastavil, přidržel se dřevěného sloupu a zavřel oči.

V duchu spatřil místo s velkými útesy načervenalých skal tyčícími se nad hornickým městečkem založeným u úpatí hor. Do ucha mu zašeptal hlas: *u úpatí jednoho z těch útesů.*

To bylo všechno. Bouyer otevřel oči. To místo znal. Flatirons, pojmenované podle toho, že se podobají zařízení k žehlení kalhot, severozápadně od Denveru, u městečka Boulder.

Bouyer se vydal do stáje.

13. kapitola

Současnost

Daneovi hučel v uších pravidelný řev tryskových motorů. Zadní sedadlo stíhačky F-14 sice nepředstavovalo nijak pohodlné a prostorné místo, ale podařilo se mu otevřít na klíně přenosný počítač od Ahany a procházet si informace, jež pro něj nashromáždila. Když byl zrovna v bráně, stalo se plno věcí a on se dosud nestihl se všemi seznámit.

Nejprve se podíval na údaje získané z FLIPU a superkamiokande v Japonsku, zobrazující současný stav muonové aktivity na planetě. Na první pohled vynikala centra v Ďáblově moři a Bajkalu. Zdálo se, že jinak na Zemi panuje klid. Nebýt radioaktivního mraku uvolněného z Černobylu a rozšiřující se ozonové díry, mohli by slavit vítězství nad Stínem. Jednalo se ovšem o velká úskalí.

Ahana shrnula informace docela dobře – něco z nich už Dane věděl, něco pro něj bylo nové, ale konečně si mohl dát různé věci do souvislostí a udělat si lepší přehled o válce se Stínem.

Ahana se ve zprávě vrátila k něčemu, co Daneovi řekl Foreman – že Rusové studují brány už hodně dlouho. Původně je nazývali Zlé víry. Jako první také přišli s hypotézou, že se v nitru planety nachází obří krystalické jádro. Autoři této myšlenky tvrdili, že do Země byla při jejím vzniku vetkána síť kosmické energie, která v místech Zlých vírů vystupuje na povrch. Po prvním zveřejnění se tato teorie setkala s pohrdavým výsměchem a vědci, kteří ji navrhli, se v průběhu let stali terčem posměchu svých přátel.

Kdyby žili dalších čtyřicet let, dočkali by se plné rehabilitace.

Ahana jejich myšlenku upravila na základě dat, která získala během nedávného pokusu Stínu o odběr energie přímo ze zemského jádra, a nahrála svoje shrnutí k doplněným údajům. Dane se usmál, nasadil si sluchátka a stiskl přehrávání. Ahanina slova ukazovala mladou ženu z nezvykle umělecké stránky, alespoň ve srovnání s obvyklou vážnou vědkyní.

„Pane Dane, dovolte mi, abych vám mohla vysvětlit několik věcí. Během vašeho pobytu v bráně jsme se mnohé dozvěděli. Něco z těchto věcí už možná víte a řada závěrů se dosud pohybuje ve sféře domněnek, ale seznámím vás s nejlepším současným odhadem toho, co se dělo a děje.

Pochopitelně musíme postupovat od začátku, to jest od zrodu naší planety. Z počátku byla Země pouhým shlukem kamenů, které obíhaly kolem Slunce. Zhruba během dvou miliard let tyto kameny zformovaly velice primitivní planetu. Tu pak další miliony let bombardovaly asteroidy a meteority. Energie z jejich dopadů celou planetu roztavila natolik, že dodnes zcela nezchladla a proces chladnutí bude pokračovat ještě dlouho do budoucnosti. Nej hustší hmota klesla do jádra, zatímco lehčí materiály, na jejichž základě se vyvinul život, jako jsou kyslíkaté sloučeniny, voda a křemičitany, vystoupaly k povrchu. V dobách, kdy po Zemi chodili lidé, už se nitro planety rozčlenilo do čtyř základních vrstev: na vnitřní jádro, vnější jádro, plášť a kůru.“

Na obrazovce se objevil řez planetou, který ilustroval Ahanin výklad.

„Vnitřní jádro je pevné, zatímco vnější jádro a plášť zůstávají stále v tekutém stavu, na němž se vytvořila pevná vrstva kůry, která nese život. Přestože vnitřní jádro má poloměr pouhých pětaticet kilometrů, soustředí se v něm značná část zemské hmoty, a přes vysokou teplotu je tuhé. Existuje jediná látka, která za tak obrovských tlaků i teplot zůstává pevná: diamant. Na rozdíl od malých diamantů blíže povrchu, které znáte, dosahuje toto vnitřní diamantové pole nepředstavitelných rozměrů: jedná se o masivní krystalickou strukturu z diamantů, které nedokážou jen absorbovat energii, ale také ovlivňovat okolní elektrické pole.

Je důležité si uvědomit, že diamant je vynikající vodič tepla, ale nikoliv elektřiny. Vzhledem k pomalu obíhajícímu roztavenému vnějšímu jádru, které produkuje elektrický proud a teplo kolem vnitřního diamantu, vzniká v planetě obrovské množství energie tím, že elektřina obíhá kolem nevodivého středu a vytváří silné magnetické pole.

Zatímco se život vyvíjel z jednobuněčných na mnohobuněčné organismy, jediný původní prakontinent Pangea obklopený celoplanetárním oceánem se působením spodních tektonických tlaků rozpadl na části.“

Na obrazovce se objevila animace, na které se jediná pevnina rozdělila na sedm menších souší, které zhruba odpovídaly současnému stavu.

„Zemská kůra tvoří pouhou tenkou slupku, která neobsahuje ani dvě procenta planetární hmoty. Pod oceány je až pětikrát slabší než pod kontinenty, což je podle mě důvod, proč se většina bran otevírá nad vodou.

Před mnoha miliony lety z nitra Země vyvěřela na povrch dlouhá linie magmatu v oblasti uprostřed dnešního Atlantského oceánu, střetla se s chladnou vodou a tuhnoucí láva vytvářela stále vyšší a vyšší hřbet. Středoatlantský hřbet rostl díky tomu, že se tektonické desky pod ním vzdalovaly od sebe a mezi nimi vybublávala v šířící se trhlině oddělující Severo– a Jihoamerickou desku od Evropské a Africké desky další roztavená hornina.

V centru Atlantiku, přibližně na dvacátém stupni severní šířky, se trhlina rozšířila ještě víc, protože v tomto bodě se setkávaly všechny čtyři tektonické desky a oddalovaly se od sebe nejen západovýchodním, ale i severojižním směrem. Nešlo o rychlý pohyb – jen o několik centimetrů za rok, ale probíhal po mnoho tisíciletí a postupně tento proces zvedl tuhnoucí lávu až nad mořskou hladinu, čímž vznikly ostrovy, které patrně rostly stále víc, až se možná spojily jeden s druhým a vytvořily souš hodnou označení pevnina – tento kontinent dnes nazýváme Atlantida. Možná nešlo o jednolitou masu, ale o rozlehlé souostroví, ale v každém případě v centru Atlantiku existovala pevná země.

Nezapomeňte ovšem, že tato země ležela na puklině v zemské kůře bez pevného ukotvení na stále se vylévajícím magmatu mnoho kilometrů pod povrchem. Tím se lišila od ostatních kontinentů, které spočívají na stovkách kilometrů chladné horniny, jež se skládají v tektonické desky a tvoří nejsilnější části zemské kůry.

Musíme předpokládat, že díky mimořádně úrodné sopečné půdě v Atlantidě a krásnému okolnímu oceánu mohli tuto zemi snadno osídlit lidé, kteří dokázali využívat obou snadno dostupných zdrojů potravy. Navíc ji oteplovaly vody Golského proudu, které vyrovnávaly sezónní výkyvy teploty. Věřím, že první lidské civilizace vznikly právě v Atlantidě.

Netrvalo dlouho, než se objevil Stín. Myslím, že Stín zaútočil na Atlantidu, protože byla umístěná na této puklině, která představovala prakticky přímou trasu k získávání energie z nitra planety. To, díky čemu ona země byla tak příhodná k životu, zároveň zpečetilo její osud.“

Dane se nad tím zamyslel. Měl pocit, že toto vysvětlení nějakým způsobem neseď, ale nedokázal přesně popsat jak.

„Ti Dřívější pomohli Aťlant’anům v jejich bitvě proti Stínu. Viděli jsme, jak mozky zvláštních lidí, lidí jako jste vy, dokážou přeměrovat energii, i když za vysokou cenu – jejich lebka se promění v čistý křišťál.

Dávní lidé bojovali válku, která se rozšířila po celém světě, dokud nebyla ohrožena samotná existence života. A v rozhodující bitvě dávní lidé s pomocí Těch Dřívějších Stín zastavili – ovšem přitom došlo ke zničení jejich domovů ohněm a zemětřesením. Výsledná tsunami oběhla všechna pobřeží na Zemi s tak ničivým účinkem, že dala vznik legendám o velké potopě, jež se dostaly do tibetské Knihy mrtvých stejně jako do Starého zákona židů na opačném konci světa.

Ti, kteří přežili záhubu Atlantidy, se na několika lodích rozprchli do všech směrů a zaseli po planetě semínka, z nichž o tisíce let později vykvetly další civilizace a posléze i takzvaný moderní svět. Aťlant’ané zastavili Stín, ale přitom ztratili svou

kulturu i domov. Něčemu podobnému bychom se my rádi vyhnuli.

Od zániku Atlantidy se Stín stále drží na naší planetě prostřednictvím bran. Někdy se tyto brány rozšiřují, jako například roku 800 n. l., když jedna z nich pohltila hlavní město Khmérské říše v dnešní Kambodži – jednalo se o tu bránu u Kol Keru, kterou jste navštívil jako první. Pokaždé se ale brány opět vrátily do původní velikosti nebo dokonce na několik let zmizely. Útoky Stínu byly tak vzácné, že o nich lidé nevěděli a oblasti s občasným výskytem bran považovali za tajemná místa. To se týkalo i Dáblova moře u pobřeží Japonska či Bermudského trojúhelníku. Dokonce i Atlantida upadla do mlhy zapomnění.“

Nahrávka se na chvíli odmlčela a Dane vyhlédl z kokpitu. Pořád letěli nad Pacifikem a nadzvukovou rychlostí mířili na západ.

„Hlavní potíží spočívá v tom, že nevíme přesně, kdo či co je Stín a odkud vlastně pochází. Víme, že jste v oblecích Valkýr našli lidská těla, ale to by mohlo jednoduše znamenat, že Stín si na špinavou práci najímá lidi. Pokud stojí za Stínem lidé a jde o jinou časovou osu, která útočí na ostatní, otázka zní, jak zvládli tak manipulovat s přírodními zákony. Je zjevné, že nepřítel v podobě Stínu chápe skutečnou podstatu fyzikálních zákonů daleko lépe než my.“

Dane si promnul čelo a zrychleně přejel několik rovnic a údajů, které pro něj Ahana připravila. Věděl, že potřebuje znát co nejvíc, ale něco se chápalo velice obtížně. Zejména když se ho nyní Ahana snažila seznámit s nejnovějšími poznatky fyziky.

„Muony patří ke druhé rodině elementárních částic, o které toho mnoho nevíme. V běžném životě se setkáváme především s první rodinou, kam patří elektrony a kvarky označované jako *up* a *down*. Do druhé třídy patří muony, takzvané *půvabné* a *podivné* kvarky. A všechny tyto částice nejsou podle strunové teorie malinké tečky, ale spíše drobné, jednorozměrné smyčky, které vibrují určitými způsoby, a od nich právě odvozují svoje vlastnosti. Výhodou této představy je, že řeší rozpory mezi relativitou a kvantovou mechanikou.“

Následovala další krátká odmlka, po které Ahana navázala.

„Vysvětlím vám to o něco jednodušeji. V našich dosavadních fyzikálních teoriích je zabudovaný jistý problém. Relativita vysvětluje dobře jevy na obrovských škálách, ale nefunguje v mikrosvětě. Kvantová fyzika zase odpovídá pozorováním v těch nejmenších měřítcích, ale nikoliv ve velkých. Už desítky let se fyzikové pokoušejí nalézt jednotnou teorii pole, která by vysvětlovala všechno. A domníváme se, že strunová teorie by tento požadavek mohla splnit.

Klíčem ke všemu je energie. Víme, že Stín rád čerpá energii z naší strany, ať už ve formě radioaktivity jako v Černobylu, nebo přímo z planety podél tektonických zlomů jako v poslední době na planině Nazca.

Profesor Nagoja se domníval, že Stín dokáže ovládat energii gravitace, jako my ovládáme elektřinu, a že právě takhle se jim podařilo do určité míry rozšířit portály přes paralelní světy a časy.“

Pokud Stín dokáže ovládat takové síly, uvažoval Dane, proč by musel útočit na ostatní časové osy a čerpat z nich energii, vodu a lidi?

„Někteří vědci přišli s teoriemi, podle kterých existuje vedle sebe nekonečný počet paralelních vesmírů, a tak vzniká takzvaný mnohovesmír.“ Dane slyšel, jak si Ahana povzdychla. „Základní problém při pokusech o porozumění vesmíru spočívá v tom, že vlastně nevíme, jak vesmír vznikl. Podíváte-li se na čas jako na úsečku, jsme momentálně na jejím pravém konci, vesmír vznikl na jejím levém okraji a hovoříme tu o kosmologické evoluci, která zdaleka přesahuje i ty nejhlubší a nejkomplikovanější teorie, jež zatím máme k dispozici.“

Jinými slovy, pomyslel si Dane, vlastně nevíme o tom, co se děje, skoro nic. Z toho plynula otázka, o které se Ahana zmínila dříve – jestli za Stínem stojí lidé, jak získali tyto vědomosti? Nebo je Stín jakási cizí živá síla, daleko rozvinutější než lidstvo?

A záleží vůbec na tom? přemítal Dane. Nagojovy a Ahaniny teorie i výzkum zatím nepřinesly skoro žádné praktické informace.

Sundal si sluchátka a zaklapl počítač. Věda odpovědi nezná. Musí tedy důvěřovat viděním a slovům, která slyší v hlavě. Zatím ho řídily správně.

14. kapitola

Prostor mezi světy

Taki pocítil v lebeční dutině bodavou bolest, tak silnou, až si nejprve myslel, že byl zasažen do hlavy, a zvedl ruku k mozkovně. Když ji spouštěl, očekával, že bude zbrocena krví, jeho kůži ale nebrázdila žádná rána. Bolest se ukrývala uvnitř.

Zamrkal, aby si projasnil hlavu, a bolest poněkud polevila. Pořád ale neviděl jasně. To už se jednou stalo. Klesl na kolena a zavřel oči. S pomocí samurajského tréninku si pročistil mysl.

Spatřil, co je třeba udělat. Hrud' se mu vzedmula pýchou. Bylo pro něj velkou ctí, že dostal svěřen takový úkol. Ohlédl se na Earhartovou, která spala nedaleko od něj. Věděl, že kdyby ji vzbudil, dohadovala by se s ním. Chtěla by jít místo něho nebo by požadovala, aby použil jeden ze dvou Valkýřiných obleků, jež měli k dispozici. Takimu však bylo jasné, že Earhartová ho nesmí nahradit a že bude později potřebovat oba obleky. Dlouho čekali u moře, až se někdo ukáže, a pak se zdráhavě vrátili do tábora. Jedna z potíží s viděními od Těch Dřívějších spočívala v tom, že se jen obtížně dalo určit správné načasování. Někdo přijde, o tom Taki nepochyboval, ale otázka zněla, kdy se tak stane.

Tiše přešel ke kovové schránce s lebkami, zvedl ji a vydal se s ní z tábora k moři. Nepřekvapilo ho, když ho přivítala Ráchel, která vyskočila nad hladinu a s hlasitým šplouchnutím dopadla zpátky do vody. Taki ji nemohl přehlédnout a vyrazil po břehu doprava podle jejího vedení. Nakonec se zastavila.

Samuraj třímal v obou rukách schránku se zbývajícími křišťálovými lebkami. Vzkročil do vody. Když mu hladina dosahovala po hrud', zarazil se a sledoval, jak ho Ráchel rychle obeplouvá kolem dokola. Držel lebky nad vodou. Pohnul rty, jak

opakoval modlitbu, kterou ho naučila jeho matka a která dodává odvahu malému chlapci, když je tma a venku skučí víchr.

Ucítil na kůži mravenčení a zježily se mu všechny chloupky. Vzduch před ním zablikal a náhle se objevil černý sloup o více než metrové šířce. Taki nezaváhal a vkročil do portálu.

15. kapitola

Boulder, Coloradské teritorium: 10. května 1876

Říkali mu Šílenec z hor. V důlním městě plném různých podivných existencí taková přezdívka jasně svědčila o tom, že skutečně hodně vybočuje z normy.

Bouyerovi bylo jedno, jak ho nazývají místní lidé. Scházel sem jen jednou za tři či čtyři měsíce pro střelivo a další nezbytné zásoby. Zatím uskutečnil sedm cest. Brzy uběhnou dva roky od okamžiku, kdy měl v Denveru ono vidění. Dané místo našel poměrně jednoduše: jednalo se o malou jeskyni v drsném terénu u úpatí prostředního útesu.

Utábořil se tu a očekával, že se každou chvíli něco přihodí. Dny se ale měnily v týdny, týdny v měsíce, a Bouyer si nakonec uvědomil, že vidění nijak neupřesňovalo čas. Pustil se do práce a postavil si před skálou malý srub. Lovil si potravu a zvířata, jejichž kůže směňoval ve městě. Většinu času ale jen čekal. Čekal během dvou krutých zim i palčivých letních veder, čekal v bouři i v jarním tání, kdy se rozvodnil místní potok.

Při každé návštěvě města si vyslechl poslední zprávy. Rok 1875 byl plný zmatků a událostí. Další armádní výprava potvrdila nález zlata v Černých horách. Vláda se pokusila půdu od Siouxů vykoupit, ale indiáni tvrdě odmítli. Poté vláda učinila nevyhnutelné – porušila vlastní smlouvu a otevřela území bělochům. K udržení bezpečnosti v oblasti bylo vydáno nařízení, aby se všichni Siouxové do 31. ledna 1876 hlásili do rezervace. Ti, kteří neuposlechnou, budou automaticky považováni za nepřítele.

Generál Crook, věhlasný bojovník s indiány, se v zimě na přelomu let 1875 a 1876 pokusil vést vojenské tažení, ale zdejší

severní prerie byly nemilosrdnější než jižní a armádě se podařilo zničit jen jednu indiánskou vesnici, než ji chlad zahnal zpět do tepla pevností.

Nyní na jaře kolovaly zvěsti o dalším vojenském zásahu proti Siouxům. Bouyer věděl, že se schyluje k bouři, ale také věděl, že musí zůstat na místě, dokud se neobjeví to, nač čekal.

Přecházel sem a tam před úpatím mohutné skalní stěny, která se nad ním tyčila do výšky více než sta metrů a končila zubatým okrajem namiřeným k nebi. Boulder byl několik kilometrů východně, na začátku prerií, které se sem táhly až z Kansasu.

Bouyer se zastavil, když se nad skálou objevily první bouřkové mraky. Odpolední bouře byly na jaře běžné a Bouyer jim nepřikládal větší význam. Vtom ale blesk zasáhl střed skalní stěny a vymrštil k němu spršku kamenných úlomků.

Bouyer se odpoτάcel do úkrytu pod borovicí a sledoval, jak do útesu naráží další blesk. Cítil ve vzduchu energii a věděl, že se k něčemu schyluje. *Konečně*, pomyslel si jenom.

U úpatí skály se objevil černočerný kruh o průměru přibližně dvou metrů. K jeho temnému nitru se Bouyer nechtěl přibližovat. Čekal uprostřed bouře se šlehajícími blesky a dunícím hromobitím, které se ozvěnou odráželo od skalních stěn.

Z kruhu vykročil muž, který na první pohled prošel pekelnými branami. Celé tělo měl popálené a pokryté puchýři. V ruce držel ožehnutou kovovou schránku. Bouyerovi se sevřel žaludek, když spatřil mužovy nevidoucí oči, které průchod portálem částečně spálil. Nedokázal si představit, jakými bolestmi ten člověk asi musí trpět.

Bouyer viděl zajatce upalované u indiánských kůlů, ale tohle bylo mnohem horší.

Muž zvedl schránku před sebe a Bouyer ji od něj převzal. Muž klesl na kolena, pozvedl hlavu proti dešti, jenž se zrovna začal snášet z oblohy, jako kdyby mu kapky ochlazovaly spálenou kůži, a v další chvíli se zhroutil mrtev.

Bouyer si klekl vedle něj a položil dosud teplou schránku na zem. Všiml si, že posel měl šikmé oči. Šlo snad o Číňana,

jednoho z těch, kteří pracují na železnici východně odtud? Odkud ten člověk pocházel?

Bouyer přenesl pozornost z těla na schránku. Ať už byla zhotovena z jakéhokoliv kovu, částečně se roztavila a pokřivila. Otvírací přezka nefungovala. Bouyer vytáhl sekyru a pustil se do práce. Bouře pominula a z oblaků vysvitlo slunce. Po mnoha úderech se ostří odrazilo od čehosi tvrdého. Bouyer spatřil křišťálový záblesk a vzápětí odhalil lebku a poté další. Celkem jich ve schránce našel osm.

Postavil se a podíval se na osm křišťálových lebek odrážejících sluneční paprsky. Obrátil se k tělu a zvedl menšího muže do náruče. Odnesl ho do svého srubu a uložil ho dovnitř. Poté dočasné obydlí podpálil, vyšel ven a sledoval, jak stavbu pohlcují plameny. Sesbíral lebky do vaku k té, kterou už měl, a připevnil je ke hřbetu koně. Vyšvihl se do sedla, otočil koně k severu a vyrazil.

16. kapitola

Jezero Bajkal, Rusko: současnost

Dane sklopil oči, když se stíhačka naklonila ke straně a zahájila sestup. Pod sebou viděl jezero, tak dlouhé, že se na severu i na jihu ztrácelo za obzorem. Jezero Bajkal, kde Stín dosud odčerpává pitnou vodu. Daneovi neuniklo, že hladina významně poklesla, nejméně o sedmdesát metrů.

Nalevo se nacházelo malé město a pilot zamířil k přistávací dráze na sousedním letišti. Jakmile se kola letounu dotkla země, Dane viděl, jak se k nim řítí landrover. Stíhačka zastavila a pilot otevřel kryt kabiny. Landrover zabrzdil těsně vedle nich a z vozu vystoupil stařec s dlouhým bílým plnovousem, který počkal na Danea.

„Vítejte v Rusku, pane Dane. Já jsem profesor Kolkov.“

„Foreman vás pozdravuje,“ řekl Dane a potřásl si s profesorem rukou.

Kolkov se zasmál. „Foreman. To je nátura. Mluvili jsme spolu už mnohokrát, ale nikdy jsme se nesetkali tvář v tvář. Společnou práci jsme odvrátili mnoho katastrof, které ohrožovaly naše země.“

„Teď tu máme další,“ poznamenal Dane.

„Poslední zprávy od našich lidí, kteří sledují radioaktivitu z Černobyli, nejsou nijak povzbudivé,“ přikývl Kolkov. „Moskva bude neobyvatelná za čtyři dny.“

„Je vybavení připravené?“ zeptal se Dane.

Kolkov se otočil k východu, ve směru jezera. „Přivezli ho záchranáři, kteří se pokoušeli pomoci posádce *Kursku*.“ Odmlčel se. „Určitě víme, že nešlo o nehodu.“

„Brána?“

Kolkov přikývl. „Postupem času nás Stín připravil o pět jaderných ponorek. Vždycky se zmocní reaktoru, ponorka klesne ke dnu a mnoho statečných námořníků zahyne.“

Nastoupili do auta a Kolkov si sedl za volant. Dane mu hned položil otázku, která ho trápila při prohlížení Ahaniných údajů za letu. „Proč Stín potřebuje naše jaderné reaktory? Podle Nagoji dokáže manipulovat se silami, o kterých my jen teoretizujeme.“

Kolkov v odpověď ukázal před sebe. „Jednoho dne nám dojde ropa. Budeme mít stále k dispozici technologie, ale bez paliva nebudou k ničemu. Mám podezření, že Stín vyčerpá přírodní zdroje a využívá svoji technologii, aby si je načerpal v našem světě.“

„Kdo podle vás jsou Ti Dřívější?“ zeptal se Dane.

Kolkov pokrčil rameny. „Možná nějakí vzbouřenci na straně Stínu.“

„Proč nám nepomohou přímějším způsobem? Vidění a hlasy nejsou nejlepší.“

„Třeba nemají přístup ke stejné technologii jako Stín. Je tu příliš mnoho neznámých.“

Příliš mnoho, pomyslel si Dane. „Myslíte, že Stín jsou lidé nebo někdo jiný? Uvnitř obleků Valkýr jsme našli lidská těla.“

Kolkov zastavil vůz u mola, které vyčnívalo nad suché dno jezera. Hladina byla skoro půl kilometru odtud. Podíval se na Danea. „Doufám, že to nejsou lidé. To by znamenalo, že jedna časová osa ničí mnoho jiných, jen aby se udržela při životě. Jenže jsem taky před mnoha lety viděl vpád nacistů do své země, takže nepochybuji o tom, že člověk je schopný páchat nepředstavitelné zlo. Můžeme se na to ale podívat i z lepší stránky: pokud jde o lidi, jsou stejně zranitelní jako my, a nám se je možná nakonec podaří porazit.“ Otevřel dveře. „Nejprve si ovšem musíme zachránit holé životy.“

Prostor mezi světy

Amelia Earhartová klečela na břehu ústředního moře. Viděla, jak nedaleko od pláže protíná hladinu Rachelina hřbetní ploutev.

Za ní stál Asper, bývalý chirurg na uhelné nákladní lodi námořnictva Spojených států *Cyclops*, která zmizela v Bermudském trojúhelníku roku 1918. I když ho Ti Dřívější zachránili, zbytek posádky skončil v jeskyni Valkýr – jednalo se o další příklad nevypočitatelnosti jejich neviditelných pomocníků. Earhartová, Asper a samurajové před časem podnikli nájezd na jeskyni Valkýr a zabili tolik bezmocných obětí, kolik dokázali. Asper přitom poznal řadu členů své posádky. V poslední době ale s takovými výpady přestali, protože šlo o nezvládnutelnou práci – v jeskyni byly ke kolmým deskám připoutány tisíce lidí. Navíc se Earhartová obávala, že pokud budou příliš aktivní, Valkýry zorganizují výpravu proti jejich táboru a zlikvidují je. Asper momentálně za sebou táhl oba obleky, které se vznášely kousek nad zemí jako nadměrně velké bílé balóny.

Earhartová zavřela oči a Ráchel se zastavila. Pozvedla šedé tělo z vody a Earhartová cítila, jak jí přítomnost delfínice uklidňuje mysl.

„Taki je pryč,“ zašeptala.

„Věděl, že musí splnit povinnost,“ řekl Asper.

„Povinnost.“ Earhartová pomalu vstala.

„Kdy přijdou?“ Asper vyhlížel na ústřední moře, kde bylo vidět nejméně tucet portálů.

„Brzy. Velice brzy.“

Jezero Bajkal: současnost

Na suchém břehu bezmocně leželo několik lodí. Z narychlo postaveného dřevěného mola Danea a Kolkova vyzvedl motorový člun, který je dopravil k velké rybářské lodi, u níž byla připojena ponorka. Přesedli na ni přímo z člunu.

Na jejím vrcholu těsně za poklopem seděl muž v neoprénové kombinéze a s hustým šedým plnovousem. V ruce držel malý šálek, a když Dane lezl na palubu, hodil ho do vody. Přitom zamumlal něco rusky.

„Tohle je kapitán Gregor Kalansky,“ představil ho Kolkov. Kalansky zabručel na pozdrav.

Kolkov naznačil Daneovi, aby vlezl do ponorky jako první. Poklepal na kovový poklop. „*Mir I*, přesně jako ta vesmírná stanice. Nedostal moc vynalézavé jméno. Je to také ta ponorka, která se vydala k potopenému *Titaniku* kvůli natáčení stejnojmenného filmu.“

Jako poslední nastoupil Kalansky, protáhl se kolem Danea, usedl k řízení a nevšímal si svých dvou pasažérů.

„Jak hluboko je ta brána?“ zeptal se Dane, když za nimi Kolkov s tlumeným zaduněním uzavřel poklop.

„Úplně na dně,“ odpověděl Kolkov. Pobídl Danea, ať se usadí na jedno z malých sedadel hned za pilotem, a podal mu nějaký papír.

„Mapa jezerního dna. Bajkal je nejhlubší jezero na světě. Taky nejstarší. Obsahuje – obsahovalo – pětinu veškeré sladké vody. Víc než americká Velká jezera dohromady.“ Ukázal od jednoho konce k druhému. „Dlouhé sedm set kilometrů.“ Pak bodl ukazováčkem k podlaze. „Přímo pod námi se spojují tři tektonické desky, které se od sebe vzdalují už přibližně třicet milionů let. Proto je ta puklina pod námi tak hluboká.“

„Jak hluboká?“ otázal se Dane.

„Čtyřicet kilometrů. Je to nejhlubší puklina na povrchu planety.“

„My poplujeme do hloubky čtyřiceti kilometrů?“ Dane nikdy neslyšel o ponorce, která by něco takového vydržela.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Kolkov. „Voda dosahuje jenom do hloubky kilometru a půl. Zbytek se během let naplnil usazeninami. Jezero doplňují více než tři stovky řek a potoků.“ Ukázal na mapu. „Brána je těsně nad vrstvou sedimentů – Stín koneckonců chce vodu, ne bláto.“

Ponorka se zhoupla, jak ji kapitán uvolnil z držáků rybářské lodi, a rozhučely se motory.

„Tahle brána je aktivní dlouhou dobu,“ vykládal Kolkov. „Domníváme se, že tudy Stín čerpá vodu už dávno, ačkoliv ani zdaleka ne takovou rychlostí jako teď. Jen tolik, aby udržoval

vyrovnanou hladinu. Už před lety si vědci uvědomili, že na jezeře je něco divného, protože tu končí tři stovky přítoků, ale vytéká odtud jen řeka Angara.“

Dane se díval na muonový snímek. Kruh označující bránu byl obrovský, ale nedalo se určit přesné měřítko. „Jak je ten portál velký?“

„Má průměr téměř kilometr a půl.“

Dane uvažoval, jestli by se jim tudy podařilo přepravit tu černou kouli – brána byla dostatečně rozměrná. Věděl, že plán, který nastínil Foremanovi, je hodně vratký, ale musel věřit, že když „dostal“ jeden kousek skládačky, jiní mají zbývající části a všichni se vynasnaží, aby celek fungoval. Dosavadní boj se Stínem mu přivedl mnoho podivných spojenců, od římského gladiátora přes vikinského válečníka až po řecké orákulum.

„Další důvod, proč si myslím, že tu ta brána existuje velmi dlouho,“ pokračoval Kolkov, „spočívá ve skutečnosti, že se tu vyskytuje mnoho živočišných druhů, které nenajdeme nikde jinde.“

„Kraken?“ zeptal se Dane, když si vzpomněl na zvláštní olihňovité stvoření s ozubenými čelistmi na konci chapadel.

„Jsou tu takové legendy,“ přitakal Kolkov, „ačkoliv v poslední době ho nikdo nespapal. Místní lidé, Burjaté, věří, že v jezeře sídlí bohové. Jeden z nich jménem Doškinnovon krade plavidla a lidi v čase bouře a mlhy.“

Poprvé se ozval Kalansky. „Připil jsem vodním bohům. Ptal jsem se zdejších lidí a oni tvrdili, že před výpravou na jezero dělají právě tohle. Byla to moc dobrá vodka.“

Dane se nedomníval, že by Stínu nějak záleželo na kvalitě vodky, kterou na něj někdo chrstne. „Za jak dlouho doplujeme k bráně?“

„Za čtyřicet minut,“ řekl Kalansky. „Za dvacet minut mineme bod, z něhož není návratu.“

„Není návratu?“ zopakoval Dane.

„Bod, za kterým je proud vody silnější než moje motory,“ vysvětlil Kalansky. „Pak nás to vtáhne do brány bez ohledu na to, co uděláme. Takže vám zbývá...,“ podíval se na chronometr, „...“

něco přes devatenáct minut, abyste si ujasnil, že to opravdu chcete udělat.“

„V tom už mám jasno,“ odpověděl Dane.

„Toho jsem se obával,“ řekl Kalansky. „Vlastně mě ani nepotřebujete. Za chvíli bude ponorku řídit proud.“

„Vy nechcete s námi?“ zeptal se Dane.

„Ach, to víte, že chci,“ usmál se Kalansky. „Slyšel jsem, že je tam nějaké místo s mnoha ztracenými loděmi. Starými plavidly. Legendárními loděmi. To bych moc rád viděl.“

Dane si vzpomněl na hřbitovy plavidel, které navštívil – jeden za bránou Bermudského trojúhelníku a jeden za bránou Dávlova moře. V prvním z nich ležela řada plavidel zmizelých v Atlantiku, druhý hostil lodě z Tichomoří. Na stovky plavidel a letadel od starověkých vorů až po moderní tryskové stíhačky, spočívajících na kruhovém břehu hřbitova, byl strašidelný pohled. Mnoho strojů Stín rozebral a vzal si z nich různé součástky a materiál. Rozhodně také zmizeli všichni lidé z posádek.

„Nevím, jestli na něco takového narazíme,“ upozornil Kalanskyho.

„Podle profesora ale nevíte přesně, kde se vynoříme,“ namítl Kalansky.

„To je pravda.“

„Takže uvidíme,“ uzavřel Kalansky s typickým fatalismem Rusů, který jim umožnil přežít různé cary i Stalina. „Mám na vás jeden dotaz,“ oslovil Kolkov Danea.

„Ano?“

Kolkov si poklepal na spánek. „Máte vnitřní zrak? Slyšel jste slova Těch Dřívějších?“

Dane přikývl.

„A setkal jste se s jinými, jako jste vy?“

„Ano. S některými tady, s jinými na druhé straně portálů.“

„Co si o tom myslíte? Proč má podle vás tuhle schopnost jenom hrstka lidí?“

„Patnáct minut,“ ozval se Kalansky.

Když Foreman najal Danea k druhému vstupu do Angkorské brány v Kambodži, měl u sebe ženu jménem Sin Fen, která Daneovi vysvětlila vše, co mohla, o viděních a vnitřních hlasech. Odnepaměti se lišil od ostatních. Vždycky dokázal vycítit věci, které jiní nevnímali. Nejprve ho to překvapovalo, ale postupně se naučil své dovednosti skrývat.

„Byla tu jedna žena, která pracovala pro Foremana,“ řekl nakonec. „Jmenovala se Sin Fen. Šlo o prvního člověka se stejnými schopnostmi jako já, kterého jsem poznal. Foreman ji objevil někde v Kambodži. Byla potomkem kněžek z Kol Keru.“

„Dvanáct minut,“ ohlásil Kalansky, ale Dane ani Kolkov si ho nevšímali.

„Dokázal jsem s ní hovořit jen prostřednictvím mysli. Vysvětlila mi, co věděla. Prý se jedná o genetickou odchylku.“ Dane zavrtěl hlavou, když si na jejich rozhovor vzpomněl. „Ne, nejde o odchylku, ale o památku na rané lidi. Víte o tom, že náš mozek je rozdělen na dvě hemisféry?“

Kolkov přikývl.

Dane pozvedl levou ruku. Já jsem levák, což znamená, že mám dominantní pravou mozkovou hemisféru, protože těsně pod mozkovým kmenem dochází k překřížení nervových drah. Říká se, že pravá strana mozku podmiňuje kreativitu, zatímco levá logický úsudek. U většiny lidí převažuje levá hemisféra, jen u tří procent je tomu naopak.

„Jenže Sin Fen tvrdila...,“ Dane se odmlčel, protože se ponorka zhoupala.

„Blížíme se k proudu,“ oznámil Kalansky a oběma rukama držel řízení. „Jen se nás snažím vyrovnat.“

„Sin Fen tvrdila,“ navázal Dane, „že ona a já nemáme dominantní jen pravou hemisféru, ale obě. Obě poloviny našich mozků podle ní spolupracují daleko účinněji než u většiny lidí. A tak prý fungovaly mozky lidských předků.“

Kolkov se zamračil. Nechápal, co se mu Dane snažil vysvětlit. Byl to fyzik, jednoznačně s levou dominantní hemisférou, a tohle nespadlo do jeho odbornosti. „Předkové lidí? Co tím myslíte?“

„Kdy jsme se oddělili od ostatních zvířat?“ zeptal se Dane. Nečekal na odpověď. „Podle mínění většiny nás odlišuje schopnost myslet, ale to je abstraktní pojem. Jako vědec studujete to, co můžete změřit a popsat. Známky myšlení pozorujeme u řady živočichů – zvířata se učí a chápou jednoduché pojmy. Psi se dokáží naučit mnohému,“ řekl Dane, který si vzpomněl na Chelsea a záchranné mise, jichž se s ním účastnila.

„Ale co ty pojmy?“ namítl Kolkov.

„Lvi při lovu ve smečkách dokážou odhadnout, co udělá jejich kořist. Podle některých jde o genetický znak, ale každý lov je odlišný, takže musí myslet v pojmech. Dělicí čára je značně neostrá a můžeme ji vést téměř libovolně.“

„Tak jazyk? Schopnost komunikovat? Tím se odlišujeme, ne?“

Dane pomyslel na Ráchel. „Komunikovat umějí i delfíni. Opice reagují na signály. To jsou taky způsoby komunikace. Zdá se nicméně, že jiný druh nevytvořil tak propracovanou mluvenou řeč. Mnoho vědců se domnívá, že právě tím jsme se oddělili od zbytku živočišné říše, v okamžiku, kdy jsme začali jednat jako jednotlivci, nikoliv jako součást skupiny. Což ovšem není nutně výhoda,“ dodal Dane.

„Proč?“

„Jsme jediným druhem, který mezi sebou vede tak rozsáhlé válečné konflikty. Ztratili jsme vnitrodruhovou empatii. Na počátku lidé neměli mluvený jazyk. Sin Fen se domnívala, že první lidé se dorozumívali telepaticky.“ Dane zvedl ruku, aby ho Kolkov nepřerušoval. „Ne tak, že bychom mohli navzájem číst svoje myšlenky, ale spíše vycítit emoce druhého člověka. Když jeden člen kmene spatřil lva, jeho strach se přenesl na zbytek tlupy.“

Tím mohla skupina fungovat velice účinně, ale zároveň se zpomaloval celkový vývoj, protože kmen musel zůstat pohromadě. Vznik mluvené řeči umožnil lidem více zkoumat, chovat se jako jednotlivci a přebírat větší iniciativu. Souběžně s tím proběhla v našich mozcích velká změna a zároveň i výměna něco za něco.

Máme dvě hemisféry, což je do značné míry nadbytečné. Některým lidem odstranili celou polovinu mozku, a přesto dokázali fungovat relativně normálně. Jedna část mozku je podobná, leč nikoliv nadbytečná. Centra řeči máme sice v obou hemisférách, ale u drtivé většiny lidí je aktivní pouze to nalevo.“

„Co u nich dělá pravé řečové centrum?“ zeptal se Kolkov. Plavba byla čím dál trhanější a Kalansky si pro sebe něco vrčel ruský.

„Je tam, ale zdá se, že u většiny lidí nic moc nedělá.“

„S výjimkou vás,“ řekl Kolkov.

Dane přikývl. „Moje je aktivní. Sin Fen tvrdila, že právě zde sídlí naše dávná telepatická, nebo spíš empatická schopnost. Řeč vzniká ve třech oblastech mozku: v podpůrném motorickém centru, které je nejméně důležité, v Brocově centru v zadní části čelního laloku a Wernickeově centru v zadní části laloku spánkového, při jehož odstranění člověk navždy ztratí schopnost smysluplné řeči.

Všechny tři oblasti pracují v levé polovině mozku, ovšem mají své protějšky i napravo, které u většiny lidí podle všeho nefungují. Původně byly obě hemisféry více propojené a řečová centra pracovala v souladu, aby spolu lidé mohli ‚rozmlouvat‘ telepatii. Zvláštní je, že raní lidé možná dokázali vzájemně ‚číst‘ svoje mysl, ale neměli jazyk, kterým by spolu komunikovali.“

Když Dane viděl, jak se Kolkov mračí, pokusil se o vysvětlení. „Přemýšlíte ve slovech, nebo v obrazech?“

„O tom jsem nikdy neuvažoval,“ přiznal Kolkov. „Asi ve slovech.“

Dane přikývl. „Tak to dělá většina lidí, i když někteří přemýšlejí v obrazech. Kdybyste ale neměl k dispozici žádná slova, žádnou řeč, musel byste myslet v obrazech také. Další otázka – myslíte si, že jsou silnější myšlenky, nebo emoce?“

„Je mezi nimi nutně rozdíl?“ zeptal se Kolkov.

Dane si uvědomil, jak zvláštní hovor vedou na to, že je do sebe právě vtahuje portál, který je odnese ze známého světa. Dane vnímal strach obou společníků. Z jejich trojice někdy byl v portálu jen on. Navštívil Prostor mezi světy i svět na paralelní

časové ose. Věděl, že Kolkov si chce povídat také proto, aby nemusel myslet na to, kam mají namířeno.

„Možná ne tak velký,“ připustil Dane, „ale nejsou silnější emoce? Netočí se veškeré umění právě kolem emocí a nikoliv kolem intelektu? Někdy mám pocit, že se nás umělci pokoušejí vrátit k našim kořenům. Vznik mluvené řeči umožnil rozvoj našeho druhu, ale výměnou jsme ztratili něco důležitého v podobě telepatických schopností.“

Sin Fen věřila, že lidé jako ona či já obešli celý kruh. Máme schopnost mluveného jazyka i telepatie. Dokázal jsem s ní mluvit bez jediného nahlas proneseného slova.“ Dane si poklepal na hlavu. „Mám obě řečová centra funkční a rozvinutější než běžní lidé. Sin Fen si nechala vyšetřit mozek magnetickou rezonancí a výsledky potvrdily její domněnky.“

Neurofyziologové už dávno uvažovali o tom, že Wernickeova oblast v pravé polovině mozku je centrem lidské fantazie a představivosti. Odtud také dostávám svá vidění a zde také slyším to, co Sin Fen nazývala hlasy bohů, které považuji za jakýsi přenos od Těch Dřívějších. Psychologové už nějakou dobu přicházejí s teoriemi, podle kterých v našem mozku skutečně existuje centrum pro Boha.“

„Za pět minut už se nebudeme moci vrátit,“ ozval se Kalansky.

„Kdysi dávno nazývali Řekové a Římané lidi jako já orákula. Považovali je za věstce či jasnovidce.“

„A co věštíte nám?“ zeptal se Kolkov, když se ponorka opět prudce zhoupala v sílícím proudu. „Jestli Stín odsává tuhle vodu, protože ji potřebuje ve svém světě, nedostaneme se tím portálem přímo na jeho svět?“

Dane zavrtěl hlavou. „Myslím, že žádný portál nespojuje naši Zemi přímo se světem Stínu. Prostor mezi světy tvoří jakousi nárazníkovou zónu mezi paralelními vesmíry. Existují portály, které vedou na jiná místa stejného světa, ale ne do jiných světů.“ *To je aspoň můj odhad na základě dosavadních zkušeností,* pomyslel si Dane.

„Vepředu něco je,“ oznámil Kalansky.

Proud pohazoval ponorkou ze strany na stranu a plavba k portálu byla stále rychlejší.

„Už se nemůžeme vrátit,“ upozornil ostatní Kalansky.

Dane se předklonil a podíval se na obrazovku radaru, která před nimi ukazovala cosi připomínajícího pevnou stěnu. „To je portál. Radar jím nepronikne.“

„A jste si jistý, že my ano?“ zeptal se Kalansky.

„Ano.“

„A dál?“ naléhal kapitán.

„Měli bychom se ocitnout v moři Prostoru mezi světy,“ řekl Dane.

„A potom?“ Kalansky se ohlédl přes rameno. „Jestli máte nějaký plán, možná byste se o něj měl se mnou podělit, protože k tomuhle portálu dorazíme za necelé dvě minuty.“

„Přistaneme u břehu a spojíme se s Amélií Earhartovou,“ odpověděl Dane.

„Kam ale odchází všechna tahle voda?“ zeptal se Kalansky.

„Pravděpodobně do dalšího portálu a na svět Stínu.“

Kalansky zápasil s řízením a snažil se udržovat ponorku aspoň trochu ve stabilní poloze. „Jestli tenhle objem vody míří od jednoho portálu k druhému, bude v tom vašem ústředním moři obrovský proud. Jak se z něj podle vás máme vymanit a přistát na pobřeží?“

O tom Dane nepřemýšlel. Jednoduše věděl, že musí projít portálem, a ten v bráně Dávlova moře byl příliš nebezpečný.

Kalansky se znovu ohlédl přes rameno. „Nemáte ponětí, co?“

„Ještě ne.“

„Ještě ne?“ Kalansky obrátil svou pozornost zpátky k řízení. „Máte minutu na to, abyste s něčím přišel.“

Dane se opřel v sedadle a zavřel oči. Vnímál hrůzu, která vždycky vyzařovala z blízkého portálu. Kromě toho ale nic neslyšel, neobjevovalo se žádné vidění, žádné hlasy, jen temnota a – setrvačnost ho vrhla do bezpečnostních popruhů a vše v ponorce zhaslo.

Slyšel, jak Kalansky něco ječí rusky. Vzápětí mu hlava narazila zpátky do sedadla, protože se před' ponorky prudce naklonila kupředu. Během vteřin se otočila na záda.

„Anglicky,“ vykřikl Kolkov na kapitána, který stále něco překotně drmolil svým rodným jazykem.

Nitro plavidla zalilo matně rudé světélko ze záložní baterie. „Přišli jsme o hlavní zdroj energie,“ oznámil Kalansky, bleskurychle přejížděl prsty po kontrolkách a přepínal spínače. „Jsme bez pohonu, nemůžu řídit, a jestli jste to nepostřehli, plujeme vzhůru nohama.“

„Dostaňte nás na hladinu,“ řekl Dane. Znovu zavřel oči a snažil se svým vnitřním zrakem obhlédnout okolí.

„Na jakou hladinu?“ vykřikl Kalansky. „Vždyť ani nevím, kde jsme.“

Dane ukázal k podlaze, která ale momentálně byla nad ním. „Tudy. Odhod'te zátěž.“

„Jestli odhodím zátěž...,“ začal Kalansky, ale Dane ho přerušil.

„Hned. Pořád plujeme. Jsme v Prostoru mezi světy a proud nás táhne k portálu do světa Stínu.“

Kalansky rusky zaklel a zatáhl za páku. Ozvalo se skřípání a ponorka se zpola otočila, takže spočívali na levém boku.

„Část zátěže se nepodařilo odhodit,“ řekl Kalansky a zatáhl za jinou páku. „Tahle ponorka nebyla navržena tak, aby plula vzhůru nohama.“

Dane se podíval k pravému okénku. Spatřil nepatrný náznak světla. „Už nejsme tak daleko od hladiny.“

„A je to,“ zaječel Kalansky. Zaznělo další zaskřípění a ponorka se ustálila ve správné poloze. „Teď bychom se měli vynořit.“

Dane si rozepnul bezpečnostní pás a přešel k žebříku. Začal otevírat poklop, ze kterého na něj vystříkla odporná černá voda – moře Prostoru mezi světy. Voda mu stékala po kůži s podivně olejovitou kluzkostí. Protáhl se otvorem z ponorky. Hned si všiml, že se rychle vzdalují od ohromného portálu za nimi. Když se otočil, spatřil necelého půl kilometru před sebou další, stejně

velký portál. Voda z Bajkalu tvořila míli široký proud uprostřed zdejšího moře a unášela ponorku s sebou. Přímo nad proudem se asi sto metrů od nich vznášely dvě Valkýry.

„Pojďte,“ vykřikl Dane do ponorky.

Než se k němu připojil Kolkov, vzdálenost od Valkýr se snížila na polovinu.

„Kalansky!“ zavolal Dane. Podíval se dolů a zjistil, že mu ruský kapitán oplácí pohled z nitra svého plavidla.

„Nemůžu opustit loď,“ vykřikl Kalansky.

„Jak se dostaneme zpátky?“ ozval se Kolkov.

Dane neměl čas odpovídat ani jednomu z nich. Valkýry se rozestoupily a natáhly mezi sebou provaz. Dane se vrhl do ponorky, jednou rukou se držel žebříku a druhou popadl Kalanskyho za límec neoprenové kombinézy. Doslova ho vyvlekl nahoru.

„Chytněte se toho provazu!“ přikázal Kolkovovi.

Ruskému vědci se sice ve tváři zračily pochybnosti, ale nebyl čas na dohadování. Dane se volnou rukou natáhl vzhůru a uchopil lano natažené mezi Valkýrami. Plavidlo mu okamžitě ujelo pod nohama a pokračovalo ve své neodvratitelné cestě k druhému portálu. Na druhé ruce Daneovi visel Kalansky.

Obě Valkýry se daly do pohybu a zaměřily k pobřeží, když tu Dane ucítil trhnutí. Podíval se a spatřil, že se kolem Kalanskyho ovinulo červené chapadlo, které ruského kapitána drželo ve stejné výšce s Danem. Špička chapadla se napřáhla a odhalila dvě řady zubů ostrých jako žiletky. Vzápětí se chapadlo vrhlo kupředu, vniklo Kalanskymu do zad a vynořilo se mu z hrudi v tříšti kostí a krvavých tkání.

Dane přesto pořád nepouštěl. Bolest v rukách se zvyšovala, až byla téměř nesnesitelná. Jedna z Valkýr se přiblížila a máchla volnou paží s vytaženými drápy, kterými přeťala Kalanskyho ruku v zápěstí.

Dane se zhoupł a chapadlo zmizelo pod vodou i s Kalanskyho tělem. Valkýry se vznesly o něco výš, když se nad hladinu vynořila další ramena s otevřenými ústy a hledala si oběti. Dane cítil, jak se mu jedno otřelo o botu.

Jakmile dospěli nad břeh, Valkýry opět klesly níž a Daneovy nohy se dotkly země. Zapotácel se a padl na kolena. Zdálo se, že Kolkov upadl do stavu naprostého šoku. Obleky Valkýr se otevřely a vystoupili z nich Earhartová s Asperem.

„Tohle už můžete pustit,“ řekla Earhartová Daneovi a ukázala na oddělenou ruku, kterou Dane dosud reflexivně svíral.

„Sakra.“ Dane se zvedl a nechal Kalanskyho ruku padnout k zemi. Ohlédl se k moři. Napůl očekával, že spatří, jak se po nich natahují další chapadla, ale hladina byla v rozporu s hrozbou, jež cíhala pod ní, zcela klidná.

„Je mi to líto,“ dodala Earhartová. „Krakena už jsme tu neviděli hezky dlouho.“

Dane zamrkal a pokoušel se vzpamatovat z nenadálé ztráty ruského kapitána. Blesko mu hlavou, jestli měl Kalansky rodinu, ale pak si uvědomil, kolik lidí už v téhle válce padlo a kolik jich ještě zahyne, jestli neuspěje ve svém úkolu. „Stín zřejmě hlídá portály s větší pozorností než dřív. Ráchel naznačovala, že se u portálu v Dábově moři chystá nějaký útok ze zálohy.“

„Já vím,“ přikývla Earhartová. „Není to tak dlouho, co tu byla. Kraken zřejmě připlul až potom, protože jsem od ní necítila nic o jeho přítomnosti.“

„Tohle je profesor Kolkov,“ kývl Dane na Rusa vedle sebe. „Pane profesore, tohle je Amelia Earhartová.“

Kolkov se snažil překonat šok z kruté smrti kapitána Kalanskyho a vstřebat obrovskou rozlohu Prostoru mezi světy, takže se k Earhartové otočil velice pomalu a chvíli mu trvalo, než přijal nabízenou ruku. „Tohle je neuvěřitelné. Četl jsem zprávy pana Danea, ale vidět to na vlastní oči...“

Earhartová se ohlédla k moři a poté kývla ke stěně v dálce. „Navrhuji, abychom se trochu vzdálili od vody.“

Asper vzal s pomocí lana do vleku oba obleky Valkýr a všichni se vydali k táboru skupinky trosečníků, kteří uvízli v Prostoru mezi světy. Při přechodu nízké, černé duny se Dane ještě otočil. Neviděl tu kouli Stínu, která se sem zřítíla, ale výhled na značnou část hladiny mu blokovaly různé portály. V černých

sloupech tepala energie. Pocítil chvilkové zoufalství – jednalo se o skutečné vidění? A i kdyby ano, dokáže splnit svůj úkol?

A jestliže jsou na Zemi v jeho časové ose momentálně otevřené jen dva portály – v bráně Ďáblova moře a v Bajkalu –, kam vedou všechny ostatní? Kolik dalších světů trpí pod útoky Stínu?

17. kapitola

Rosebud Creek, Montanské teritorium:

17. června 1876

Splašený kůň poslouchal, jak Sedící býk vyvolává ochranu Velkého bizona, a pokoušel se potlačit zívnutí. Starší šaman procházel před půlkruhem vybraných náčelníků, zvedal bizoní kůži a hovořil svým proslulým hlasem o Velkém duchu, cti a slávě získávané v boji. Splašený kůň postával vzadu na mírném svahu, který vedl k malému otevřenému prostranství vedle potoka, a shlížel dolů na Sedícího býka.

Sedící býk byl šamanem kmene Hungpapa, jednoho ze sedmi kmenů lakotských Siouxů. Naslouchali mu nejen náčelníci šesti ostatních kmenů, ale řady dalších – Oglalů, Mnikonžuů, Hazipčů a severních Čejenů. Shromáždili se tu, protože běloši rozeslali výnos, podle kterého jsou všichni indiáni, kteří se loňskou zimu nenahlásili v rezervaci, považováni za nepřátele. Toto prohlášení následoval zimní úder u řeky Powder, kde byla rozdracena osada Dřevěné nohy a ti, kteří útok přežili, se objevili v táboře Splašeného koně. Běloši se po zničení vesnice rychle stáhli, ale nyní se mluvilo o přesunu dalších modrokabátníků ze severu i z jihu.

Na Splašeného koně sice dlouhá řeč Sedícího býka o tom, jak se všichni náčelníci musí spojit k boji s bělochy, neudělala valný dojem, ale musel připustit, že si váží jeho statečnosti a strategického umu. Sedící býk byl jedním z nemnoha indiánů, kteří otevřeně mluvili o skutečnosti, že sklony válečníků nadřazovat skutky osobní odvahy nad soudržností v boji zpečetí

jejich osud v bitvě s modrokabátníky a jejich masivní palebnou silou.

Sedící býk jako jeden z prvních obhajoval použití bělošských pušek místo luků. Soustředil se na případy zeměměřičů a horníků, které správně chápal jako předsunutá tykadla vpádu bělochů do jejich země. Už léta kázal, že kmeny musí odložit své rozbroje a sjednotit se tváří v tvář bílému nebezpečí, jinak nemají šanci přežít.

Ted' se blížily tři skupiny vojáků. Tři hvězdy – generál Crook – se nacházel nejbližší a přicházel z jihu, z pevnosti, kterou bledé tváře pojmenovaly podle důstojníka, jehož přepadení Splašený kůň pomáhal zorganizovat, Fort Fetterman. Další vojáci byli na východě a na severu, ale ne dost blízko, aby je zpozorovali zvědové, jež Sedící býk vyslal.

Za Sedícím býkem se tyčil vysoký kůl se strhanou kůrou, na kterém spočívala bizoní lebka. Z vrcholu kůlu ochable visely kožené smyčky s kostěnými šídly, připravené k použití. Splašený kůň neviděl žádný důvod ke slunečnímu tanci. Věděli, že se blíží běloši, a věděli, že se mohou jedinečně odebrat do rezervace, utéct na západ – což nebyla dobrá volba vzhledem k drsnosti hor – nebo bojovat. Zároveň si ale uvědomoval, že se Sedící býk pokouší o cosi neslýchaného: sjednotit tyto nesourodé kmeny, aby bojovaly bok po boku jako jeden. Něco takového vyžadovalo působivou ukázkou síly a symbolismu.

Sedící býk si stáhl plášť. Hrud' měl pokrytou jizvami z předchozích tanců slunce. Přišli k němu šamani, pokreslili mu ruce i nohy červenou barvou a širokou hrud' mu vyzdobili modrými proužky. Pak mu jeho bratr Skákající býk udělal „šarlatovou přikrývku“ s pomocí šídla a nože. Začal na pravém zápěstí Sedícího býka, kde šídlem nadzvedl proužek kůže a odřízl ji nožem. Sedící býk zachoval nehybnou, klidnou tvář a odříkával modlitby k Velkému duchu. Skákající býk postupoval rychle vzhůru po paži, dokud neučinil celkem padesát zářezů. Poté přešel na paži levou.

Splašený kůň se rozhlédl po válečnících, kteří sledovali obřad. Poznal, že na ně schopnost Sedícího býka nereagovat na bolest

učinila dojem. Když Skákající býk skončil, pozvedl náčelník Hungpapů zkrvavené paže jako oběť Velkému duchu. Podle Splašeného koně měla skutečnost, že Sedící býk musel přesvědčovat ostatní náčelníky vlastní krví, jakousi závažnou trhlínu, ale nedokázal přesně určit v čem.

Poté Sedící býk rozkázal, aby všichni s výjimkou několika starších náčelníků odešli. Jeho bratr i ostatní nasedli na koně a vydali se pryč. Jakmile odjeli, začal tanec slunce.

Splašený kůň se ho neúčastnil. Stál nehybně jako skála a vyčkávavě hleděl k potoku. Věděl, kdo přichází, ale netušil proč.

Když padal soumrak, objevila se osamělá postava, která přijížděla podél potoka z jihu. Splašený kůň ji spatřil jako první, protože ostatní se oddávali svému bolestivému rituálu. Blížil se běloch na vysokém koni, s naloženou mulou za sebou.

Tanečníci si ho všimli a nastal okamžik zmatku, kdy se snažili ve své taneční horečce poznat, zda je ten muž skutečný či zda se jedná o prelud. Splašený kůň přešel kolem nich k vodě s puškou opřenou o loket pokrčené paže.

„Bratře,“ zavolal Mitch Bouyer lakotsky.

Splašený kůň pozdrav ignoroval jako vždycky. „Máš s sebou moc. Cítil jsem ji.“

Bouyer seskočil z koně. Ostatní, připoutaní k ústřednímu kůlu, nehybně přihlíželi, čekali a poslouchali. Splašený kůň si připadal jako na ostří nože, kde musel balancovat mezi silou slunečního tance za sebou a aurou toho, co přinášel Bouyer.

Bouyer pozvedl obě ruce, obrácené prázdnými dlaněmi kupředu. „Přicházím v míru.“

„Prozatím,“ řekl Splašený kůň.

Bouyer přikývl. „Prozatím.“

„Bude válka.“

Bouyer se ohlédl přes rameno. „Tři hvězdy je den jízdy odsud, s mnoha vojáky a indiány z kmene Vran.“

Splašený kůň si odplivl do vody, která mu proudila pod nohama. „Vrány zahynou s bělochy.“

Bouyer se podíval za něj na tanečníky. „Je tu mnoho kmenů.“

„Ano.“

„Ale Vrány jedou s vojáky.“

Splašený kůň cítil, jak ho opouští část vzteku, jako kdyby ho odnášela chladná voda potoka. Bouyer měl pravdu. I když se tu shromáždilo mnoho kmenů, pořád existovali tací, kteří chtějí raději bojovat proti jiným indiánům než proti bělochům. Vždycky to věděl, ale podobně jako jizvu na tváři, kterou měl od manžela Černé bizoní ženy, se tuto skutečnost rozhodl pominout, protože nechtěl čelit nepříjemné pravdě: na tom, jak si představoval přítomnost a budoucnost, nezáleželo. Vše se odehraje bez ohledu na jeho pocity, naděje či touhy.

Bouyer vyvedl obě zvířata z vody a přivázal je k mladému stromku. Poté sundal z muly velkou bednu obalenou látkou. Přinesl ji k ústřednímu kůlu slunečního tance. Prošel přitom kolem Sedícího býka. Postavil bednu ke kůlu a otevřel ji. Vytáhl kožený vak. Poté osm dalších. Rozvázal provázek na vrcholu prvního z nich a shrnul kůži, takže odhalil kříšťálovou lebku. Položil ji na zem vedle bizoních lebek, které tu rozmístil Sedící býk. Podobně naložil se všemi zbývajícími. Nitro lebek zářilo bleďým modrým svitem.

„Co to je?“ Splašený kůň přistoupil k Bouyerovi.

Bouyer si „bratra“ nevšímal a podíval se na staršího indiána, který stál přivázaný smyčkou ke kůlu a s pažemi pokrytými zaschlou krví ze stovky ran. Sedící býk zvedl ruce a vytrhl si kostěná šídla z hrudi. Klekl si k nejbližší lebce a přejel dlaní po jejím hladkém povrchu.

„Mocná kouzla,“ řekl. Pohlédl na Splašeného koně. „Proč tě oslovil jako bratra?“

„Naší matkou byla Nahimana,“ odpověděl Bouyer.

„Porodila tě,“ opravil ho Splašený kůň, „ale nebyla tvojí matkou.“

Sedící býk přenesl pohled z jednoho na druhého. „O Nahimaně jsem slyšel podivné příběhy...,“ zvedl ruku, když k němu Splašený kůň vykročil. „Nechci urážet tebe ani tvoji rodinu. Říká se, že ji navštívil Velký duch, když tě nosila ve svém lůně,“ pokračoval a díval se na Splašeného koně. „Že se při tvém porodu odehrála mocná kouzla.“

Splašený kůň se otočil k Bouyerovi. „Proč tu jsi? Proč jsi je přinesl?“ Kývl ke křišťálovým lebkám.

„Patří k našemu osudu,“ řekl Bouyer.

„Jak?“ chtěl vědět Splašený kůň.

Bouyer vytáhl kovové pouzdro, které Splašený kůň ihned poznal. Odšrouboval víčko a vytáhl list papíru. Ukazoval na jednotlivé lebky a na osobu, jejíž jméno přečetl. „Sedící býk. Splašený kůň. Gall.“ Odmlčel se, protože poslední osoba nebyla přítomna. „A Kráčí sám.“

„Kráčí sám je ještě chlapec,“ namítl Splašený kůň.

Sedící býk umlčel další protesty pozvednutím ruky. „Co chceš?“

„Čtyři lebky pro tyto čtyři osoby.“

„Proč?“

Bouyer pokrčil rameny. „To přesně nevím, ale vím, že takový je náš osud. Brzy dojde k velké bitvě, ne tady, ale na řece Greasy Grass. Syn jitřní hvězdy tam vede své vojáky.“ Bouyer se odmlčel a pak tiše pronesl: „Mnoho vojáků přepadávajících tábořiště.“

„Jak to víš?“ ptal se Sedící býk. „Toto vidění jsem měl před rokem a nikomu jsem o něm neřekl.“

„Já mám také vidění,“ odvětil Bouyer.

„Proč bychom ti měli důvěřovat?“ otázal se Sedící býk.

„Tři hvězdy táboří na tomto potoce, nedaleko od staré vrby, kterou porazil blesk před dvěma jary,“ řekl Bouyer.

„To místo znám,“ přikývl Sedící býk.

„Nepostavil žádné hlídky. Jeho jednotky nejsou připravené. Lovci z kmene Vran loví bizony mezi jeho táborem a námi.“

„Proč nám to říkáš?“ chtěl vědět Sedící býk. „Jsou to přece tvoji lidé.“

„Všichni lidé jsou stejní,“ odpověděl Bouyer.

Pokročil mezi ně Splašený kůň. „Je tu ještě pět dalších lebek.“ Bouyer přikývl. „Ano. Víím, komu patří.“

Sedící býk zvedl lebku, kterou mu Bouyer přiřkl, a potěžkal ji v zakrvavené dlani. „Cítím z ní velkou moc.“

Bouyer čekal. Vnímal u Splašeného koně změnu. Jeho vztek nyní plál jen tlumeně, zdušený zoufalstvím. Bouyer uklidil zbylé lebky do bedny, kterou přivázal znovu na hřbet své muly. Byl po namáhavé jízdě vyčerpaný. Celou cestu na sever z Colorada pospíchal, protože věděl, že čas se krátí. Vyskočil do sedla a uvědomoval si, jak se na něj upírají pohledy všech. Sedící býk se díval do lebky, jako kdyby z ní dokázal vyčíst budoucnost.

Bouyer věděl, že nejnebezpečnějším válečníkem tu je Gall. Náčelník měřil na výšku přes sto osmdesát centimetrů a jeho impozantní postavu doplňovala široká hrud' a svalnaté paže. Byl znám statečností v boji jako Splašený kůň. Právě se blížil k Bouyerově boku a v ruce držel pozvednutou sekyru.

„Kam jedeš?“ zeptal se Splašený kůň.

„Najít Syna jitřní hvězdy,“ odpověděl Bouyer.

„A co Tři hvězdy?“

„Ten není důležitý,“ řekl Bouyer. „Uvidíme se na březích Greasy Grassu.“

Gall přicházel stále blíž a napřahoval se k útoku. „Nech ho jít,“ přikázal mu Sedící býk.

Zastavil se, ale nespustil ruku se sekyrou. „Hovoříš k nám o sjednocení a zabíjení bělochů, a přitom chceš, abych ho nechal jít?“

„Ještě nenastal čas jeho smrti,“ odvětil Sedící býk.

Bouyer na nic nečekal. Obrátil koně k severu a pobídl ho do klusu.

Vše bylo, jak Bouyer říkal. Tucet indiánů z kmene Vran pronásledovalo stádo bizonů na sever od Rosebudu. Tábor modrokabátníků nestřežily žádné hlídky. Vojáci se jen tak bezstarostně potulovali po okolí. Kavalerie sesedla z koní. Splašený kůň dokonce dalekohledem viděl i Tři hvězdy – velitel modrokabátníků hrál karty se svými důstojníky.

Zazněly výstřely, jak se Siouxové vrhli na lovce z kmene Vran. Vojáci přesto nijak nezpozorněli – patrně se domnívali, že střílejí lovci. Splašený kůň sledoval probíhající boj z pahorku půl

kilometru od Rosebudu. Lebku, kterou mu přivezl Bouyer, měl ve vaku přivázaném ke koni.

První reakci modrokabátníků vyprovokoval až zběsilý návrat dvou uniklých Vran do ležení. Oba indiáni vrískali na celé kolo, že byli napadeni. Vojáci rychle začali sedlat koně a pěchota spěšně popadla pušky.

Útok Siouxů a Čejenů by tábor smetl jediným náporem, ale dvě stovky Vraních válečníků, kteří se připojili ke Třem hvězdám, zformovaly linii obrany, která první nájezd odrazila, a tím poskytla modrokabátníkům čas, aby se trochu zorganizovali.

Splašený kuň sledoval zuřící bitvu, která se přelévala na obě strany. Viděl Sedícího býka a Galla, jak vedou své útoky. Byl v pokušení se připojit, ale připomínal si, že zatím může jen přihlížet. Jestli měl Bouyer pravdu – a v tomto případě ji měl také –, brzy nastane čas velké bitvy.

Nadřazená palebná síla bělochů se střetávala se zkušeností indiánů ve využívání koní a terénu. Přes potok se přeléval jeden útok za druhým, ale všechny byly odraženy.

Čas je kritickým faktorem, uvědomil si Splašený kuň, když sledoval probíhající bitvu. Nebýt obranné linie Vran, první nápor by vtrhl do tábora bělochů a boj by skončil velice záhy naprostou porážkou modrokabátníků. Když ale stihli zorganizovat obranu, jejich linie měla příliš velkou palebnou sílu na to, aby ji zlomil jakkoliv statečný nápor indiánů. Došlo mu, že útok proti semknuté linii bělochů není dobrou taktikou.

Po několika hodinách bez rozhodného tahu z kterékoliv strany přijel ke Splašenému koni Sedící býk. „Proč tu jen tak sedíš?“

Splašený kuň sklonil dalekohled. „Tato bitva už skončila. Příští bude úplně jiná.“

18. kapitola

Prostor mezi světy

Jakmile dospěli do tábora, Earhartová rychle představila Danea a Kolkova ostatním trosečníkům a poté všichni tři odešli ke stěně, aby se domluvili na dalším postupu. Dane ve stručnosti seznámil Earhartovou s tím, co se děje na jeho časové ose.

„Něco z toho jsem pochopila od Ráchel,“ řekla Earhartová, když skončil. „Dala mi vědět, že přicházíte, abychom se na vás s Asperem mohli připravit. Nevěděla jsem, kolik vás bude, a měli jsme jen dva obleky. Udělali jsme to nejlepší, co jsme mohli. Je mi moc líto vašeho společníka,“ obrátila se ke Kolkovovi.

„Je tam pořád ta koule?“ zeptal se Dane a ukázal k ústřednímu moři.

Earhartová přikývla. „Za tím portálem, ke kterému vás strhával proud. Vznáší se jen tak ve vodě. Nad hladinou jsou z ní vidět jen asi tři metry. Předpokládám, že posádka je mrtvá. Zdá se, že ji Stín nijak nepostrádá. Byla jsem se u ní podívat, ale dovnitř jsem nešla.“

„Co se tu ještě přihodilo?“

„Taki odnesl kříšťálové lebky do portálu,“ řekla Earhartová.

„Cože udělal?“ lekl se Dane. „Ty lebky potřebujeme k pohonu koule.“

„Nejdřív je musíme nabít,“ odpověděla Earhartová. „Jednu už jsem předním odnesla já.“

„Kam? Komu jste ji dala?“

„Bratru Splašeného koně – tedy, vlastně ne tak úplně jeho bratru.“

„Bratru Splašeného koně? Asi byste to měla vzít popořádku,“ řekl Dane. „Pro mě uplynul od poslední návštěvy jen jeden den. Pro vás to zřejmě bylo déle.“

Earhartová pokrčila rameny. „Nevím, jak je to dlouho, ale ano, rozhodně déle než jeden den. Když jste se vrátil do svého světa, všechno se tu trochu zklidnilo. Pak jsem uslyšela hlasy Těch Dřívějších. Chtěli, abych šla do jeskyně Valkýr.“

Dane potlačil vlnu hrůzy, která ho zaplavila, když si vzpomněl na jeskyni plnou tisíců svislých operačních stolů, na kterých Valkýry trýznily lidské zajatce – stahovaly z nich kůži, odstraňovaly jim končetiny a orgány a prováděly různé experimenty. Jednalo se o mučírnu v nepředstavitelně obrovském měřítku.

„Šli jsme tam s Takim v oblecích Valkýr,“ vyprávěla Earhartová s posunkem ke dvěma prázdným oblekům, jež se vznášely opodál. „Viděla jsem, co mám získat a kde přesně to je.“ Otočila se a vytáhla z vaku jakýsi předmět. Podobal se zvláštní zbrani s krátkou hlavní, asi osm centimetrů dlouhé, ale velice široké – téměř pět centimetrů. Místo komory měla zbraň červenou vybouleninu o průměru přibližně deset centimetrů, s červeným a zeleným tlačítkem navrchu.

„Co to je?“ zeptal se Dane.

Earhartová si ji položila do klína. „Tím se implantuje lidský plod do ženského těla. Když jsme ten přístroj našli, svítilo na něm červené světélko. Ležel na stole vedle ženy. Ženy, kterou jsem poznala.“

„Kdo to byl?“ otázal se Dane.

„Já.“

Časová osa IV

„Nechte mě být!“ vyvířiskl Robert Frost na kovové stěny kabiny. Obě dlaně si přitiskl ke spánkům a pokoušel se zaplašit hlas, jenž se mu ozýval v hlavě. „Copak už jsem nezaplatil dost?“ Bouchal čelem do hrany lůžka připevněného ke stěně. Ani si

nevšiml, že si protrhl kůži a po líci mu stéká krev. Někdo zaklepal na dveře do jeho kabiny a zeptal se, zda je v pořádku.

„Ano. Ano. ANO!“ zaječel Frost. Chtěl jenom být sám. Spustil ruce z hlavy a rozhlédl se, jako kdyby si nebyl jistý, kde vlastně je. Klesl na tenkou matraci. Na tváři cítil cosi vlhkého a přejel si roztrěsenou rukou po čele. Zamračeně se zahleděl na zkrvavené prsty.

Sáhl jimi pro tenký svazek v kožené vazbě položený na malé polici, která ve stísněné místnosti sloužila jako stolek. Otevřel knihu a nalistoval příslušnou stránku. Báseň se jmenovala „Na opuštěném hřbitově“ a napsal ji po strašlivé noci plné vidění o záhubě lidstva.

Jestli slyším hlasy Boha, pak je to velice krutý Bůh, pomyslel si Frost. Litanie bolesti a neštěstí, jež ho po dlouhé roky doprovázely, by slabšího člověka zlomila. Přišel o syna Elliota, který zemřel ve věku pouhých tří let, on sám málem zahynul při celosvětové epidemii španělské chřipky v roce 1918, musel svěřit sestru a dceru do péče sanatoria – ano, věděl, že obě slyší hlasy, ale jejich mozky to nezvládly a obě nakonec zemřely v ústavu. Další z jeho synů hlasy slyšel rovněž a Frost si s ním o tom zkoušel promluvit, ale chlapec spáchal v roce 1940 sebevraždu loveckou puškou.

Bůh? Jaký Bůh přináší tolik bolesti a utrpení? uvažoval Frost. *A nyní i smrt celé planetě?* Hlasy a vidění ho zavedly na palubu téhle kovové rakve, ale nevěděl přesně proč. Co se dá ještě zachránit?

Natáhl se pod lůžko a vytáhl dřevěnou truhlici. Nadzvedl víko. Uvnitř spočívala kříšťálová lebka, v níž žhnula tlumená modrá záře. Ještě pořád nenastal čas, ale osudová chvíle se blížila.

Zase víko zaklapl a lehl si na lůžko. Hlavu si zakryl polštářem v marné naději, že jím nepronikne další vzkaz „bohu“.

Prostor mezi světy

„Nerozumím,“ řekl Kolkov a porušil tak dlouhé ticho.

„Byla jsem to já z jiné časové osy,“ řekla Earhartová. „Z časové osy, na které mě unesl Stín, ale Ti Dřívější mi nepomohli. Byla jsem připoutaná k jedné z těch jejich svislých desek. Otevřeli mi lebku a zasunuli mi do mozku implantáty.“ Obrátila se k Daneovi. „Vy jste viděl, o čem mluvím.“

Dane přikývl. Uvažoval, jak by se asi cítil, kdyby spatřil sám sebe – svoje paralelní já – v takové situaci. Navštívil jeskyni Valkýr a viděl mučené nešťastníky. Někteří měli odhalené mozky, do kterých vedly nějaké sondy připojené dráty k monitorovacím přístrojům.

„Tím přístrojem mi odebrali dítě. Věděla jsem to...“ Znovu se podívala na Danea, který chápal, jak to mohla vědět. „Vidění mi taky ukázalo, co s ním mám udělat.“

Odnesla jsem ho s sebou. Pak jsem vstoupila do portálu. Ocitla jsem se na Zemi, ale v minulosti. Nevím přesně kdy, ale někdy kolem poloviny devatenáctého století. Ten přístroj jsem použila na indiánskou ženu ve stanu. Vrátila jsem se k ní později, když rodila. Porodila dvě děti. Jedno její, jedno moje. Pověděla jsem jí to, co jsem jí měla říct – že se ti dva opět shledají ve velké bitvě a tím pomohou zachránit svět.“

„Můj svět?“ zeptal se Dane.

Earhartová pokrčila rameny. „Nikdo jiný tu není.“

„Otázka zní, jestli ten svět, do kterého jste vešla, patřil k minulosti mého světa, nebo nějakého paralelního protějšku,“ řekl Dane.

„Záleží na tom?“ zeptala se Earhartová.

„V jaké velké bitvě se shledají?“ vmísil se do jejich debaty Kolkov. „A jak nám pomůže nějaká bitva?“

„Její syn se jmenoval Splašený kůň.“

„Little Big Horn,“ pravil Dane.

Earhartová přikývla. „Také bych řekla.“

„A jak zní jméno vašeho syna?“ zeptal se Dane.

„On to vlastně není můj vlastní syn, spíš něco jako paralelní syn,“ odpověděla Earhartová. „Ani nevím, jak mu mám sakra říkat. Jmenuje se Mitch Bouyer. Dala jsem mu jednu z

kříšťálových lebek. Předpokládám, že ostatní odnesl Taki právě jemu.“

Dane pomalu vydechl a uvažoval nad tím, co se právě dozvěděl. „Takže tu máme bitvu u Little Big Hornu a dva muže – Splašeného koně a Bouyera. Spojené porodem, i když ne geneticky. A přinejmenším jednu kříšťálovou lebku – doufejme, že všechny –, což znamená, že půjde o energii. A my budeme potřebovat energii na pohon té koule, protože zjevně uvízla ve vodě bez paliva. Ještě tu je Robert Frost a *Nautilus*, kteří čekají na severním pólu v umírajícím světě. Proč?“ Nečekal na odpověď. „Myslím, že na severním pólu je taky portál.“

Kolkov se předklonil. „Takže možná budete mít energii pro pohon té koule i pro otevření portálu, kterým ji pošlete.“

„Tak jednoduché to není,“ namítl Dane. „Ještě pořád musíme z nějaké časové osy získat ozon, který bychom vypustili v našem světě.“

„Třeba k tomu poslouží Frostův portál.“

„Ale jak se pak vrátíme?“ zeptal se Dane a zavrtěl hlavou. „Ti Dřívější nás využívají. Posílají nám vzkazy, ve kterých nám prozradí vždycky jeden následující krok, ale nic víc.“

„Zatím to fungovalo,“ upozornila ho Earhartová.

„Opravdu?“ opáčil Dane. „Země umírá. Moje Země. Což,“ dodal s pohledem na Earhartovou, „ani nemusí být stejná časová osa jako ta, ze které pocházíte vy. To jsme jenom mlčky předpokládali při prvním setkání. Earhartová z mé časové osy je třeba ta Earhartová v jeskyni. Bůh ví, kolik časových os a kolik nás všech vlastně je.“

Earhartová potřásla hlavou. „Dostala jsem z toho úplnou závrať. Jakou jinou možnost máme? Neudělat nic? A co se stane potom? Vaše časová osa umírá, ano? Zdá se, že se nám nabízí šance jí pomoci. Můžeme tu třeba sedět celý den a dohadovat se o motivech Těch Dřívějších, ale možná i oni dělají vše, co je v jejich silách.“

Dane věděl, že Earhartová má pravdu, ale nedokázal se zbavit obav. Ještě před měsícem žil prostý život a pracoval s Chelsea jako záchranář. Teď je tady, na místě, o jehož existenci

neuvažoval ani ve snu, a klábosí o paralelních světech a paralelních lidech. Stará realita zmizela a on stále moc nechápal novou.

Earhartová ho vytrhla ze zamyšlení otázkou směřovanou na Kolkova. „Vy jste vědec?“

Kolkov přikývl. „Ano. Studuji portály po celý svůj dospělý život.“

„K těm křišťálovým lebkám. Víme, odkud pocházejí – z kněžek, které bojovaly se Stínem. Ale jak fungují?“

Kolkov si promnul bradu. „Domnívám se, že dělají dvě věci. Za prvé umění přesměrovat energii. Také si ale myslím, že ji umění i uchovávat.“ Kolkov se obrátil na Danea. „Cestou sem jste mi vysvětloval, co vám říkala Sin Fen o síle vaší mysli. Mám za to, že ty lebkky představují vyšší úroveň téhož. Nějakým způsobem se napojují na krystalickou strukturu planety. Zkoumal jsem ty, které jsme měli v Rusku.“

Křemen se skládá především z oxidu křemičitého. Dokáže vytvářet i ohromné krystaly o váze mnoha tun. V přírodě lze jen mimořádně vzácně nalézt čistý, bezbarvý křišťál jako v oněch lebkách. Už sebemenší příměs jiného materiálu křemen silně obarví. Víte, že se někteří lidé snaží křemen vyrábět uměle?“

„Proč?“ zeptal se Dane.

„Kvůli tomu, o čem jsme hovořili – jeho energetickým možnostem. Potíž spočívá v tom, že s křemenem se hodně špatně pracuje. Když ho člověk zkouší upravovat proti ose krystalu, kámen se roztrhne. Víte, čím se řeže křemen? Diamantem, který má na stupnici tvrdosti nejvyšší, desátý stupeň. Křemen je sedmička. V tom také spočívala ta záhada, když archeologové objevili na starověkých nalezištích křišťálové lebkky. Jak mohli dávní lidé vytvořit tak nádherné křemenné předměty, když neměli k dispozici diamantové nástroje?“

„Protože ty lebkky nebyly vyrobeny ručně,“ řekl Dane.

„Ano, to už teď víme. Jejich tvary navíc vůbec nerespektují osu krystalu a něčeho takového nelze dosáhnout diamantovými nástroji. Křemen krystalizuje v klencové soustavě. Jeden z

důvodů, proč se vědci pokoušejí vyrobit čistý křemen, spočívá v jeho piezoelektrických vlastnostech.“

„Co to je?“ zeptala se Earhartová.

Kolkov si přiložil dlaně ke spánkům a zatlačil. „Když vystavíme křemen tlaku podél určitých os, začne produkovat elektřinu, která následně může pomoci při ovládání frekvence rádiových vln. Také otáčí rovinu polarizovaného světla.“

„Nejsou rádiové vlny určitou formou energie?“ otázal se Dane.

Kolkov přikývl. „Ano. Chcete znát mou teorii o tom, čeho jsou ty lebky součástí?“

„Každá informace je dobrá,“ řekl Dane.

„Domnívám se, že lebky energii nejen uskladňují, ale zároveň patří k řízené energetické zbraní.“

Dane si vzpomněl, jak sledoval Sin Fen na vrcholu pyramidy v Bermudském trojúhelníku, když se postupně proměňovala, soustředila energii z pyramidy pod sebou a vysílala modré paprsky do černoty blížícího se portálu. „Jak to funguje?“

„Existují tři základní typy energetických zbraní: zbraně založené na mikrovlnách, vysokoenergetický laser a částkový paprsek. Myslím, že tu máme co do činění s posledním typem. I když vaše i moje vláda odvedly plno publikované práce na laserech a mikrovlnných zbraních, výzkum v oblasti částkových paprsků vždycky halila rouška nejpřísněji střeženého tajemství.“

„Proč?“ zeptal se Dane.

„Protože jde potenciálně o nejsmrtonosnější typ ze všech tří.“

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenal Dane.

„Moje vláda se o portály nezajímala jenom z čistě vědeckého hlediska,“ vysvětloval Kolkov. „Vždycky jsme si uvědomovali, že Stín představuje vážnou hrozbu, ať už kvůli tomu, co jsme předpokládali, že se stalo s Atlantidou, nebo kvůli ztrátám v různých branách. Během let jsme přišli o řadu ponorek, lodí a letadel, které se pokoušely brány zkoumat.“

Naše obavy se potvrdily, když se uvnitř černobylské věže otevřela další brána a došlo k průvodnímu výbuchu. Kromě hrozby Stínu ale samozřejmě probíhala taky studená válka. Obě

naše země sice podepsaly smlouvu o odzbrojení, ale oba státy pokračovaly ve vývoji systémů určených k likvidaci mezikontinentálních balistických střel a částkové paprsky měly největší potenciál co do přesnosti, rychlosti i účinku.

Základní charakteristika, která odlišuje takovou zbraň od ostatních, je forma, v níž vysílá energii. Máme několik provozních konceptů částkových zbraní, ale všechny pracují na principu akcelerace dostatečných množství elementárních částic nebo atomů na rychlosti blízké rychlosti světla a soustředění těchto částic do jednoho vysokoenergetického paprsku. Celková energie paprsku je součtem energie rychle se pohybujících částic, které mají vysokou kinetickou energii danou svou hmotností a rychlostí.“

Dane rozuměl jen části toho, co Kolkov vykládal. Nemohl se zbavit pocitu, že se ruský vědec usilovně snaží pochopit jednotlivé střípky současné situace, ale zároveň mu uniká celkový obraz. Věřil, že mají k dispozici mnoho kousků skládačky, které jim umožní pochopit Stín i Ty Dřívější, ale zatím se jim je nedaří složit do správné kombinace.

Kolkov pokračoval: „V současné době vytváříme částicové paprsky z elektronů, protonů nebo atomů vodíku. Podle výzkumu profesora Nagoji se nicméně zdá, že lebky možná využívají muony.

Nejlépe si lze částkový paprsek představit jako blesk při bouřce. Ta analogie je dokonce tak přesná, že se pulzům částkových paprsků někdy říká blesky. Částice v blesku proudí ze záporně nabitého mraku ke kladně nabitému mraku nebo zemi. I když elektrické pole v blescích, které urychluje elektrony, většinou dosahuje hodnot kolem pěti set tisíc voltů, rychlost elektronů se přesto nevyrovná rychlostem částic ve vyvíjených zbraních. Jenže počet elektronů v blescích je obvykle o hodně větší. V každém případě ničivé následky tohoto přírodního fenoménu jsou víceméně stejné.“

Dane se pohnul. „To, co jsem viděl v bráně Bermudského trojúhelníku, když Sin Fen zničila blízkí se mlhu, silně připomínalo blesky. Jenže byly modré.“

„Modrá barva může být důsledkem používaných muonů,“ odpověděl Kolkov. „Muon nenes elektrický náboj, a proto je dobrým kandidátem pro částicové paprsky. Neutrální muony se nebudou ohýbat v zemském magnetickém poli jako paprsky z nabitých částic, ani se nebudou rozptylovat kvůli vzájemně odpudivým silám stejných nábojů. V atmosféře se paprsek z nabitých částic neutralizuje kolizemi s molekulami vzduchu, při kterých vzniká dostatek iontů opačného náboje, aby došlo k zeslabení paprsku. Jak jste říkal, paprsky vysílané prostřednictvím lebek podle všeho v atmosféře neutralizovány nejsou.“

„Takže jednoduše s velkou energií zasáhnou cíl?“ zeptal se Dane.

„Částkový paprsek ničí cíl tím, že mu předá svoji energii. Když částice paprsku narážejí na atomy, protony a elektrony hmoty cíle, předávají jim energii podobně jako kulečnicková koule, do které šťouchnete tágem, předá energii ostatním. V důsledku toho se cíl rychle ohřeje na vysokou teplotu – což je přesně totéž, k čemu dochází při explozích, i když si to lidé často neuvědomují. Částkový paprsek o dostatečné energii tedy dokáže zničit cíl tak, že ho přiměje k výbuchu, i když to není jediný způsob destrukce.

Sílu částicového paprsku určuje rychlost, s níž transportuje energii, což také naznačuje, jak rychle ji bude předávat cíli. Konstrukce zbraní využívajících částicové paprsky s sebou nese značné technické problémy. Největší výzvou je směřování paprsku: zbraň musí umět soustředit energii do cíle, který je vzdálený řadu kilometrů. S tím souvisejí dvě věci. Za prvé zbraň musí produkovat dostatečně intenzivní, neutrální paprsek s minimálním rozptylem. Za druhé musí být vybavena systémem, který paprsek zaměří na cíl. Domnívám se, že lebký nějakým způsobem dosahují obojího.“

„Počkejte minutku,“ přerušil ho Dane. „Jestli jsou zbraní, jak mohou také uskladňovat energii?“

„Jaký je rozdíl mezi atomovou bombou a jadernou elektrárnou?“ Kolkov nečekal na odpověď. „V rychlosti

příslušného děje. Zdá se, že lebky dokážou něco podobného, a tím dochází buď k uskladnění nebo přesměrování energie.

Zpátky k paprsku – elementární částice, jež ho vytvářejí, mají velkou průraznou sílu. Interakce s cílem se tudíž neomezuje na jeho povrch jako v případě laseru. V případě zásahu laserem se z povrchu cíle zvedá spousta vyražených částic, které vlastně nadále fungují jako clona. Takový problém v případě pronikavého částicového paprsku odpadá. Částečný paprsek by účinně poškodil i vnitřní komponenty cíle, nebo by je dokonce mohl donutit k výbuchu poté, co by do nich vložil dostatečné množství energie. Navíc by neexistovaly žádné realistické způsoby obrany před takovým útokem – doplnění cíle o kryt či výběr speciálních materiálů by byl nepraktický a zbytečný.“

„Takže tenhle paprsek dokáže proniknout bránou nebo tou koulí Stínu?“

„Měl by. Podle zprávy, kterou mi poslal Foreman o tom, co se stalo se Sin Fen v bráně Bermudského trojúhelníku, se domnívám, že svým mozkiem přeměrovala energii pyramidy, která pronikla portálem na druhou stranu, což je mimořádně účinná zbraň proti Stínu, protože ho napadá hned u zdroje, nikoliv v našem světě.

Kromě přímého smrtícího mechanismu by paprsek zabíjel i dalšími způsoby. V atmosféře by se vytvořil druhotný kužel radiace s osou v částicovém paprsku, kde by docházelo ke střetům s molekulami a atomy vzduchu. Tento kužel by se skládal prakticky ze všech známých typů ionizujícího záření, od rentgenových paprsků přes proud neutronů, alfa a beta částice a tak dále. Terciárním účinkem by byl vznik elektromagnetického pulzu vytvářeného elektrickým proudem v částicovém paprsku. Ten by poškodil nebo zničil jakékoliv elektronické zařízení cíle, takže i kdyby paprsek minul vlastní cíl, kužel záření a doprovodný elektromagnetický pulz by měl ničivé důsledky nebo by alespoň poškodil elektronické komponenty v okolí cíle.“

Dane si vzpomněl, co se stalo v Kambodži, když se přiblížili k Angkorské bráně. „Nepřítahoval by takový paprsek zdroj rádiového vysílání?“

Kolkov přikývl. „Ano. Úspěšný vývoj zbraně pracující na principu částicového paprsku závisí na schopnosti vysílat tento paprsek přímo a přesně k cíli. Pomyslete na blesk při bouřce. Ten neudeří po rovné čáře, ale má klikatou, nepravidelnou a nepředvídatelnou trasu. Něco takového by u částicového paprsku jakékoliv zbraně nepřicházelo v úvahu. Zbraň by musela vysílat paprsek po mimořádně přímé linii rovnou k cíli.

Vzhledem k tomu, že muony se vzájemně neodpuzejí, veškerý rozptyl by se dal nastavit hned u urychlovače.

Vědci teoreticky spočítali, že je třeba dosáhnout konkrétních prahových parametrů – intenzity proudu, energie částic, délky pulzu –, aby došlo ke spolehlivému vyslání paprsku vzduchem. Hodnoty těchto parametrů byly sice oběma vládami označeny za tajné informace, ale v současné době žádný lidský urychlovač není schopen vytvořit paprsek požadovaných hodnot.“

„V současné době,“ zdůraznil Dane.

„Jistě, ale teoretické podklady máme už nějakou dobu,“ řekl Kolkov. „První urychlovače byly zkonstruovány ve třicátých letech dvacátého století za účelem výzkumu na poli fyziky elementárních částic. Urychlovače pro částicové zbraně první generace jsou variacemi na současné lineární urychlovače, jako je tři kilometry dlouhé zařízení ve Stanfordském středisku lineárních urychlovačů, nejmodernější přístroj schopný produkovat elektrony o energii až 30 GeV.“ Když Kolkov viděl nechápavé výrazy obou posluchačů, dodal: „Stačí vědět, že to je pořádná energie.

Vraťme se ale k souvislosti mezi uskladením a soustředěním energie pro potřeby zbraně. Asi nejobtížnější technický problém při vzniku částicového paprsku je konstrukce dostatečně silného zdroje elektřiny. Ovládání zbraně založené na částicovém paprsku vyžaduje spoustu elektrické energie dodané v kratičkých časových intervalech. Vzhledem k tomu, že síla je energie vztažená na čas, velké množství energie během krátkého času poskytuje nejvyšší sílu. Výstavbou energetického zdroje k výrobě takových krátkodobých, obrovských výbojů se zabývá velice pokročilé technologické odvětví známé jako pulzní energetika.

Takový přístroj se dá v zásadě rozdělit na tři části: primární zdroj energie, který vytváří elektřinu po celý čas chodu zbraně, přechodnou zásobárnu produkované elektrické energie a ‚přípravnu‘ elektrických výbojů o dostatečné intenzitě a trvání potřebných k odpálení zbraně. Všechny tři oblasti představují značnou výzvu pro naše nejlepší odborníky, ale já se domnívám, že lebky je zvládají.

Každé zařízení produkující elektřinu, jako je baterie či generátor, je primárním zdrojem. Zbraň založená na částicovém paprsku nicméně vyžaduje, aby takový zdroj dokázal produkovat výkon v řádu milionů až miliard wattů, a přitom byl co možná nejlehčí a nejkompaktnější.“

„Mám dojem, že křišťálové lebky tato kritéria dobře splňují.“

„Ano, ale je tu jedna věc, které nerozumím,“ odpověděl Kolkov.

„Která?“

„Odkud ta energie pochází?“

O tom už Dane přemýšlel. „Myslím, že může pocházet z řady zdrojů. Za prvé se domnívám, že sám mozek vytváří daleko víc energie, než si uvědomujeme, zejména zvláštní mozek. V důsledku toho přeměna normální lidské hlavy v křišťálovou lebku vytváří velké množství energie.

Kromě toho,“ pokračoval Dane, „podle mého názoru křišťálové lebky dokáží čerpat energii z jiných myslí, ovšem jen za situace, kdy dosahují vrcholné...,“ okamžik hledal správný výraz, „... kapacity. Především při těch nejsilnějších emocionálních událostech.“

„Jako je masakr,“ doplnila Earhartová.

„Ano,“ přitakal Dane. „A za třetí si myslím, že pyramida, kterou Sin Fen využila ke zničení brány Bermudského trojúhelníku, nějakým způsobem odebírá energii přímo z jádra planety. Ty lebky jsou tedy v zásadě zdrojem energie i usměrňovačem energie pocházející z jiných zdrojů, včetně planetárního jádra.“

Kolkov přikývl. „Vypadá to tak.“

„To je všechno krásné, ale co budeme dělat dál?“ zeptala se Earhartová.

„Nemáme technologii pro odběr energie z jádra Země, jako to dokáže Stín,“ řekl Dane, „takže musíme lebky nabít nějak jinak.“

„A to jak?“ otázal se Kolkov.

„Zoufalstvím.“

„Nejsem si jistý, zda vám rozumím,“ zamračil se Kolkov.

„Podle toho, co jsem pochopil od Těch Dřívějších,“ vysvětloval Dane, „lidské mozky vytvářejí obrovské množství energie, když čelí bezprostřední záhubě. Možná právě v takové chvíli mozek pracuje na nejvyšší výkon, možná dochází k návratu k ranějšímu telepatickému vědomí, jež produkuje emoce, které proudí z jednoho člověka na druhého. Nevím.“

Earhartová přikyvovala. „To dává smysl. A Little Big Horn rozhodně byl zoufalou bitvou. Jednu lebku už jsem dala Bouyerovi. Doufám, že Taki prošel portálem a odevzdal mu i ostatní.“

„Šel do portálu bez obleku?“ zeptal se Dane.

Earhartová přikývla. „Ano, ale nezapomeňte, že to byl samuraj. Jestli by někdo dokázal dopravit lebky na místo určení bez ochrany, byl to Taki.“

Dane si stoupl. „Pak tedy musíme věřit, že uspěl. A musíme odvést svůj díl.“

Stanice McMurdo, Antarktida: současnost

Vědci se drželi uvnitř a žili z nahromaděných zásob, což pro ně vlastně nepředstavovalo žádný rozdíl oproti normálnímu provozu stanice. Ven chodili jen v naprosto nezbytných případech, a pak se chránili před přímým slunečním zářením silnými vrstvami oblečení.

Psi takovou ochranu neměli a vzhledem ke stísněným prostorám uvnitř budov je lidé nechali venku. Slabá virová infekce, kterou jedno ze zvířat trpělo, se pod vlivem smrtících slunečních paprsků během šesti hodin proměnila v nebezpečnou

nákazu, kterou pes vykašlal do vzduchu, vzápětí nabraného větracím zařízením jedné budovy. Za dalších šest hodin byli uvnitř této budovy všichni po smrti. Šlo jen o malý průvodní jev.

Ostatní spěšně doplnili větrací otvory filtry a schovali se ještě hlouběji do nitra svých budov. Na volání o pomoc nikdo nedbal. Zpečetili svůj osud tím, že se dříve ušlechtili rozhodli zůstat. Kromě toho se podobné scény budou brzy odehrávat všude, takže nemělo smysl spotřebovávat cenné zdroje na záchranu lidí, kteří byli stejně mrtví.

Rusko: současnost

Prázdnými ulicemi Moskvy zněly sirény protivzdušné obrany a informovaly všechny, kteří dosud neutekli, o nebezpečí, jež sem přináší vítr. Někteří z vojáků, kteří tu „dobrovolně“ zůstali, aby obsluhovali kritické obranné systémy, se jednoduše ztratili ze služby, rozbíjeli výlohy obchodů, vloupávali se do barů a potáceli se opilí po ulicích. Naposledy byla Moskva takto ohrožena v temných dobách druhé světové války, kdy německé tanky pronikly na dohled města. Tehdy ruská vůle a krev spolu s krutou zimou nebezpečí odvrátily, podobně jako o více než sto let dříve v případě napoleonských vojsk.

V tomto století však postup radioaktivity hnané větrem od Černobyli nemohly zastavit vůle, krev ani chlad. A tak zatímco se někteří vojáci zpíjeli do bezvědomí, ti, kteří stále zůstávali ve službě, mohli jen bezmocně sledovat obrazovky počítačů a přihlížet, jak se blíží nevyhnutelné.

19. kapitola

Vlčí hory, Montanské teritorium:

24. června 1876

Mitch Bouyer seděl se zkříženýma nohama ve tmě, hleděl přímo před sebe a poslouchal zvuky tábora – koně hrabali kopyty, muži se ukládali ke spánku a hlídky chodily na obchůzky. Jednotka modrokabátníků se tu zastavila před půlhodinou, poté, co se pokusila přejít po předělu mezi řekami Rosebud a Little Big Horn, ale neuspěla. Regiment postupoval celý den a dlouho do noci. Šest hodin se pomalu trmáceli tmou, než byl Custer nucen vydat rozkaz k zastavení, ještě před hřebenem předělu.

Zde v severní oblasti Montany byly i v pozdním červnu chladné noci. Bouyer se připojil k Sedmé kavalerii před dvěma dny nedaleko od místa, kde se Rosebud vléval do Yellowstone. Překvapilo ho, že se k vojákům ještě nedonesly zprávy o tom, co se přihodilo Crookovi.

Custer si Bouyera pamatoval z Washity a rád ho znovu najal, byť tentokrát ne jako lovce, ale jako zvěda. Také chtěl po Bouyerovi vědět, co se děje na jihu. Bouyer odpověděl popravdě – Crookovy jednotky naposledy viděl, když tábořily na břehu Rosebudu.

Prošel kolem něj muž v klobouku kavalerie a zastavil se kousek od něj. Jeho silueta se jasně rýsovala proti hvězdám. Bouyer poznal prvního seržanta setniny C.

„Co je nového?“ zeptal se Bouyer a vstal. Odhadoval, že jsou tři hodiny ráno. Minulý den strávil až do večera průzkumem terénu před postupujícím vojskem, po návratu podal zprávu

Custerovi a poté se zkusil trochu vyspat, zatímco ho vystřídali jiní zvědové.

Všiml si, že tu plane několik ohňů, což byla změna oproti dřívějšímu. Postupovali tvrdě a rychle. Custer chtěl dospět k indiánům před ostatními generály a všichni v jeho jednotce to věděli. Každý muž se k tomu také stavěl jinak. V mnohých rychlý pochod vyvolával naděje na medaile a zprávy v novinách. Pro většinu to znamenalo konec náročného postupu pustou prérií a brzký návrat do pevnosti.

„Poručík Varnum a pár průzkumníků se jedou podívat na místo zvané Vraní hnízdo,“ řekl první seržant. „Generál obchází tábor. Zrovna se vrátili další zvědové,“ pokračoval seržant a odplivl stříkanec tabákových slin. „Není to dobré. Tihle rudoši...,“ seržant se zarazil, když mu došlo, s kým mluví, „nemyslím to nijak ve zlým, říkají, že všude kolem jsou Siouxové a že už si nás možná všimli.“

Bouyera nikdy nepřestávalo ohromovat, jak rychle se celým regimentem šířily zprávy o každé maličkosti. Řadoví vojáci často věděli, co se děje, ještě před tím, než se důstojníci seznámili s oficiálním hlášením.

Bouyer vzhlédl ke kopcům, kam se chystal vydat Varnum. Rozeznával jejich obrysy proti noční obloze. Vraní hnízdo. Už je navštívil, když lovil s Bridgerem. Bylo to dobré místo, odkud se dalo hledět do dálky.

Bouyer věděl, že Custer nebude mít radost z toho, že si indiáni možná všimli jeho příchodu. Včera večer „generál“ nastínil svým důstojníkům plán, podle kterého si unavení muži a koně měli po překročení předělu mezi oběma řekami jeden den odpočinout a poté pokračovat do údolí Little Big Hornu, kde podle průzkumníků tábořili Siouxové.

„Kde je kapitán?“ zeptal se Bouyer. Tom Custer, mladší bratr velitele Sedmé kavalerie a držitel dvou Čestných medailí z doby občanské války, měl na povel setninu C.

„Je u generála.“

Bouyer se během uplynulých dvou dnů naučil mnohé o Sedmé kavalerii. Skládala se z dvanácti setnin, označených písmeny A až M.

Jednotka neměla momentálně plný stav – v každé setnině bylo mezi padesáti a šedesáti muži a celkem kavalerie disponovala šesti sty sedmdesáti pěti vojáky. Většina z nich se nyní rozložila na kamenité půdě k tolik potřebnému spánku.

Bouyer byl zvyklý sedět v sedle, ale i jeho bolelo po posledních dnech celé tělo. *Bůh pomáhej ubohým rekrutům*, pomyslel si. Věděl, že s něčím takovým si Custer nedělá přehnané starosti, ale někteří z nižších důstojníků, kteří trávili mezi muži více času, ano. Sedmou kavalerii tvořili ze čtyřiceti procent vojáci, kteří za sebou měli jen nejzákladnější výcvik jízdy na koni a střelby. Během tvrdého pochodu uplynulých týdnů nebyl čas na žádný další výcvik. Jestli nastanou problémy – a Bouyer podle znamení, která viděl, i podle dlouhodobých vidění dobře věděl, že potíže doopravdy nastanou –, nováčci se budou muset učit teprve v žáru bitvy.

První seržant vyplivl chuchvalec tabáku. „Asi bych měl říct chlapcům, ať se připraví na cestu. Generál nás nenechá spát, jestli tu jsou nějaký indiáni.“

Bouyer litoval, že šel spát. Měl zůstat u Varnuma. Jako jeden z mála lidí, kteří hovořili několika indiánskými jazyky, Bouyer sloužil jako tlumočnick mezi indiánskými průzkumníky a armádními důstojníky.

Přešel ke svému koni a osedlal ho. Obrátil zvíře ke kopcům a vydal se do tmy. Nechal koně, ať si volí cestu sám. Trvalo dobrých pětáctyřicet minut, než se dostal k vrcholu předělu. Našel skupinku koní přivázaných ke křovinám a připojil k nim svoje zvíře. Zbytek cesty urazil pěšky. Jeho obnošené mokasíny nevydávaly za chůze vůbec žádný zvuk.

Našel Varnuma i ostatní zvědy na vrcholu velkého balvanu. Jejich postavy se jasně rýsovaly proti pozadí temného nebe.

„Sakra, sakra,“ mumlal si poručík Varnum a pokoušel se dívat do dalekohledu.

Průzkumník Krvavý nůž z kmene Vran přivítal Bouyera krátkým pokývnutím. Po tváři měl několik pruhů černé barvy – jeho maska smrti. Bouyer si minulý den s Krvavým nožem zběžně promluvil a překvapilo ho, když se dozvěděl o indiánově přesvědčení, že brzy zemře. Bouyer mu dal jednu z křišťálových lebek spolu s výstrahou, aby ji schoval, ale měl ji stále nablízku. Krvavý nůž ji přijal bez námitek a bez otázek, stejně jako svůj úděl, že zanedlouho zahyne v boji.

Bouyerovi zbývaly poslední čtyři lebky a pořád nevěděl přesně, jak se mu je podaří předat těm, kteří je měli mít u sebe. Rozhlédl se po vrcholu hory. Od Bridgera znal dvě různá vysvětlení toho, jak toto místo přišlo ke svému jménu. Podle jednoho tu skutečně hnízdily vrány a podle druhého zdejší vrchol využívali indiáni z kmene Vran jako pozorovatelnu před pořádáním výpadů na siouxske území, při kterých se snažili svým sousedům ukrást koně.

Bouyer věděl, že tu Sedmá kavalerie není samotná. Kromě Crookovy jednotky vyrazil 1. dubna z Fort Ellisu také plukovník Gibbon a spojil se s generálem Terryem u soutoku Rosebudu a Yellowstonu. Sedmá kavalerie se oddělila od generála Terryho před třemi dny, kdy je generál vyslal na jih na průzkum severní oblasti Rosebudu. Dále měli přejít k Little Big Hornu a vydat se po proudu.

Gibbon s Terryem hodlali pokračovat podél toku Yellowstonu, poté přejít proti proudu k Little Big Hornu a u něj se spojit s Gusterem. Tímto manévrem by nepřátelské indiány sevřeli do kleští mezi sebou. Datum opětovného spojení bylo dohodnuto na dvacátého šestého a zatím to vypadalo, že vše probíhá podle plánu, pomyslel si Bouyer, zatímco hleděl do tmy. Terryho oddíl už bude na dohled, což někteří z vyděšených mužů uvítají, ale Bouyer věděl, že Custer raději zaútočí, než se k němu připojí Terry s vyšší šarží a jeho jednotky. Čím více velících důstojníků se účastní nějaké akce, tím více se rozředí sláva a čest získané v boji. Bouyer vždycky žasl, jak muži, kteří vyzvedávali vlastní prozíravost, ve skutečnosti vnímali tak málo z reality. Objevovaly se dohady, že Custer by v následujících volbách chtěl kandidovat

na prezidenta a že touží po rychlém a velkém vítězství, o němž by mohl zatelegrafovat zprávu do Philadelphie, kde se na příští měsíc chystaly velké oslavy stoletého výročí vyhlášení nezávislosti. Custer vzhlížel k Bílému domu, ačkoliv vůbec netušil, co na něj čeká v příštím údolí.

Bouyer ovšem věděl, že Sedmá kavalerie o síle dvanácti rot představuje mocnou bojovou sílu, a to i přes vysoké procento nováčků a celkově snížený stav. Bouyer se doslechl, že Custer odmítl několik podpůrných setnin z Druhé kavalerie a baterii děl Gatling, kterou mu před rozdělením u Yellowstonu nabídl Terry.

Na východě se objevily první známky rozbřesku a Bouyer začínal rozeznávat tvary předmětů kolem sebe. Zvlněné vlasy a Chlupaté mokasíny, dva zvědové z kmene Arikarů, hleděli k severozápadu. Bouyer si otřel čelo. Obloha byla bez jediného mráčku. Dnes bude teplý den. Na východě spatřil sloup dýmu, který stoupal vzhůru na místě spěšně zřízeného vojenského ležení. To ho překvapilo – Custer během posledních dnů pochodu vydal rozkaz, aby nebyly zapalovány žádné ohně a nezněl hlas polnic. Proč se tento rozkaz změnil?

Arikarové najednou začali monotónně zpívat.

„Kruci,“ zaklel Varnum. „Dost! Nechte toho! Bouyere, zaražte to.“

„Zpívají svoje písně smrti, pane,“ řekl Bouyer a nijak se nepokusil zpěv zastavit. Viděl, co indiány přimělo k takovému chování, a nijak jim to nezazlíval. „Podívejte se, pane,“ ukázal.

Varnum si přiložil dalekohled k očím, ale časně ranní opar zahaloval dlouhou tmavou linku představující tok řeky Little Big Horn do mlžné příkrývky. Napravo od Little Big Hornu se navíc tyčily skály, které místy zakrývaly výhled do údolí. Daleko na západě se půda zvedala směrem ke Skalistým horám. O něco blíže se nacházely Vlčí hory, z nichž Vraní hnízdo představovalo nejvýchodnější výběžek.

„Nevidíte to?“ zeptal se Bouyer. „Na západním břehu Little Big Hornu.“

Varnum přimhouřil oči, ale viděl jen mlhu. „Co mám vidět?“

„Největší stádo koní, jaké jsem kdy spatřil,“ odpověděl Bouyer. „Nic nevidím,“ stěžoval si Varnum.

„Támhle,“ ukázal Bouyer ještě jednou. „Připomíná trochu skupinu nahrbených starých žen.“

Varnum to znovu zkusil, ale stále nedokázal rozeznat vůbec nic. „Jste si jistý, že tam jsou Siouxové?“

„Siouxové,“ přikývl Bouyer, „a další: velmi mnoho dalších. Jsou tam všichni. Hungpapové, Černonožci, Oglalové, Oohenunpové, Hazipčové, taky starý Sedící býk, Gall a Splašený kůň. Podle stop, které jsem viděl, tam jsou i nějakí Čejeni.“ Přítomností Splašeného koně si byl Bouyer zcela jistý. Cítil svého „bratra“ na dálku. A ostatní potřebovali, aby tam byl. Doufal, že se Sedícímu býku podařilo udržet koalici od Rosebudu.

Varnum si promnul oči a znovu si nasadil brýle. „Proč nevidím žádný kouř z jejich ohňů?“

„Kouř je vidět,“ odpověděl Bouyer. „Většina se ho zachytává v údolí, ale přesto ho lze spatřit.“ Rozhlédl se. „Určitě vyslali lovecké skupiny. Bezpochyby si vás brzy všimnou.“

Varnum se podíval směrem, odkud přišli. Viděl kouř z ohňů regimentu, který stoupal do vzduchu a jasně se odrážel od ranního nebe.

„Ty,“ řekl Varnum a ukázal na Krvavého nože. Vytáhl z kapsy kousek papíru a načmáral na něj tužkou krátký vzkaz. „Odes to generálovi. Pověz mu, že jsme našli vesnici.“

Varnum zaklel, když si Krvavý nůž před odchodem ještě zavázal cop. Bouyer věděl, že podle přesvědčení Krvavého nože záhy vypukne bitva. Jakmile indián odešel, Varnum se znovu zahleděl do dalekohledu a usilovně se snažil spatřit vesnici nebo stádo koní.

Bouyerovi se trochu točila hlava. Věci se konečně daly do pohybu a blížily se ke svému rozuzlení. Nikdy neslyšel o tak velkém shromáždění matčina lidu. Fungovala tu mocná kouzla. Velice mocná. Přesně jak předvídal.

Gall

Bolela ho záda. Proto se vzbudil. Gall znovu, ani poprvé, ani naposledy, proklel toho modrokaabátníka, který ho před deseti lety probodl bajonetem.

K jeho stanu přišla uprostřed zimy skupina vojáků, aby ho zatkla. Všiml si jich a vyšel jim naproti, aby se s nimi pokusil domluvit v míru. Do tváře ho zasáhla pažba pušky a Gall padl k zemi. Jeden z vojáků ho připíchl k zemi dlouhým bajonetem jako rybu probodnutou medvědíím drápem.

Nechali ho tak, na chladné zemi, ke které ho poutala chladná ocel, a odešli pro svého velitele. Gall bajonet vytrhl a utekl. Z rány mu prýštila krev, ale podařilo se mu doběhnout mezi stromy. Tam zůstal, dokud vojáci v třesnutém mrazu nevzdali pátrání. Vrátil se do stanu, kde ho jeho ženy ošetřovaly, dokud se neuzdravil.

Gall otočil hlavu. Některé z těch žen tu byly. Jiné přišly později. Jako válečný náčelník Siouxů z kmene Hungpapů měl několik žen, jak se slušelo. Po této události přísahal, že se nikdy nesetká s bělochem jinak než se zbraní v ruce.

Sáhl k vaku, o který si před chvilkou opíral hlavu. Kříšťálová lebka, kterou dostal od toho divného bělocha, byla pořád ve vaku. Zvedl ho v rukou. Z lebky vyzařovalo nepřírozené teplo. Gall nepotřeboval svědectví Sedícího býka, že se v tomto předmětu ukrývají mocná kouzla.

Vstal, vzal vak a vyklouzl ze stanu, jehož vchod podle zvyku mířil k východu. Řeka Greasy Grass, kterou běloši nazývali Little Big Horn, protékala necelých sto metrů odtud. Gall si protáhl svalnaté paže k nebi a snažil se trochu ulevit bolesti v zádech. Jeho postava připomínala široký kmen stromu. Měl tmavě modré oči, které byly tou poslední věcí, již viděla řada jeho nepřátel. Ostatní členové kmene ho označovali za Muže, který vždy kráčí uprostřed, což odkazovalo na jeho statečnost v boji, kde se vždy pohyboval přímo uprostřed té nejprudší vřavy. Nejraději se bil ocelovou sekyrou, což vyžadovalo zápas zblízka. Lukem i puškou opovrhoval.

Gall se otočil a přehlédl tábor. Jeho lid, Hungpapové z lakotských Siouxů, představovali nejjižnější kmen v ležení. Podél řeky tábořily další siouxské kmeny, jež se táhly směrem k severu až k posledním stanům patřícím Severním Čejenům. Jednalo se o největší tábořiště, o němž kdo kdy slyšel.

Stádo koní, o které se starali mladí chlapci, bylo na východní a severní straně ležení na zelených pastvinách. Gall věděl, že mezi chlapci jsou rozmístěny i hlídky. Jen blázen by nechal koně bez dozoru, ale jak nedávné události dokázaly, mezi některými kmeny se vyskytovali i blázni. Někteří se stále domnívali, že by nikdo nebyl natolik hloupý, aby útočil na tak velký tábor. Stejní pošetilci nazývali bitvu proti Třem hvězdám, které se nyní říkalo Bitva, při které sestra zachránila svého bratra, vítězstvím. Gall ji za vítězství nepovažoval, i když se Tři hvězdy se svými vojáky momentálně stahoval zpátky na jih. Název bitvy poskytla příhoda, kdy jeden čejenský válečník přišel o svého koně a čelil vyhlídce na jasnou smrt z rukou Vraních bojovníků, když tu k němu došla jeho sestra, popadla ho za paži, zvedla ho na svého koně a odjela s ním do bezpečí.

Když se nyní Gall díval na obrovský počet stanů, málem i on podléhal dojmu, že takové soustředění bojovníků nikdo rozumný nenapadne. Věc měla ovšem jeden háček – bělochy nikdy nepovažoval za příliš rozumné. Indiáni bojovali jen v nezbytných případech, a i pak co nejúsporněji. Běloši naproti tomu..., Gall zavrtěl hlavou. Bělošské uvažování mu nedávalo žádný smysl. Jejich válečníci dostávali peníze za to, že bojovali. Jak lze někoho platit za statečnost a odvahu? Jejich domovy jsou možná mnoho denních jízd odsud, dokonce až na opačném břehu velké řeky, a přesto sem chodí bojovat, protože jim to nařídili. Bojovali, protože jim to někdo přikázal a platil jim kousky papíru za to, že uvádějí svoje životy v nebezpečí. A následují svého vůdce, protože byl jmenován, ne proto, že prokázal svoje schopnosti na bitevním poli a vysloužil si uznání.

Siouxský vůdce musel být v první řadě statečný. Někdy dokonce byla statečnost důležitější než vítězství v boji. Gall

dokázal mnohokrát svou chabrost, než se dostal na svoje současné místo.

Přestože však byl válečným náčelníkem, k tomu, aby přiměl vlastní lid k boji, musel Gall získat jejich souhlas a předložit jim dobrý důvod, proč by měli riskovat svoje životy. Viděl na jednotlivých stanech znaky označující různé kmeny. Některé spolu dokonce v minulosti válčily, ale když nyní přišly o půdu, neměly jinou možnost, než se spojit proti společnému nepříteli. Indiáni zde u Greasy Grassu pocházeli ze dvou velkých skupin kmenů: západních neboli lakotských Siouxů a Severních Čejenů.

Lakotští Siouxové, k nimž se hrdě hlásil i Gall, sestávali ze sedmi kmenů: Hungpapové, Černonožci, Oglalové, Bruleové, Oohenun-pové, Hazipčové a Mnikonžuové. Původně, ještě před Gallovými časy, pocházeli od pramenů Velké řeky, ale z té oblasti je ke konci osmnáctého století vytlačili Arapahové. Ne že by Arapahové byli nutně lepšími bojovníky, ale měli lepší zázemí. Sídli na východ od Siouxů a setkali se s bělochy jako první. Proto byli vyzbrojeni mušketami, zatímco Siouxové se museli nadále spoléhat na luky, šípy a oštěpy. Siouxové se tedy přesunuli na západ, nejprve do oblasti kolem řeky Missouri, kde se přelili přes dakotské neboli západní Siouxy, a poté dál do povodí řeky Yellowstonu a jejích čtyř hlavních přítoků: Powder, Tongue, Rosebud a Big Horn. Gall věděl, že kdyby měli pokračovat v ústupu ještě dál, dostali by se do nehostinného terénu Skalistých hor. Dál už zkrátka ustupovat nemohli.

Čejeny také vytlačily na západ lépe vyzbrojené kmeny a běloši. Usadili se kolem řeky Platte a rozdělili se na dvě velké skupiny. Jižní Čejeni sídlili mezi řekami Platte a Arkansas. Severní, jak už jméno naznačovalo, se přesunuli nad řeku Platte, což je přivedlo do konfliktu s místními Siouxy.

Samozřejmě že když se Siouxové a Čejeni stěhovali na západ, nepřicházeli na neobydlená území. Vyháněli před sebou Vrány, z nichž nyní mnozí pomáhají Custerovi. A právě proti Vránám a jejich spojencům z řad modrokabátníků se nyní spojili Siouxové a Čejeni, bývalí nepřátelé, kteří se sice nadále neměli příliš v lásce, ale nemohli dělat nic jiného.

Jedinou alternativu představovalo přijetí bělošského výnosu a přesídlení do rezervace. Gall by však raději zemřel, než by se podvolil takové potupě. Mnozí z těch, kteří vyslyšeli volání Sedícího býka, uprchli právě z rezervace. Příběhy, které vyprávěli, nebyly nijak příznivé. Chudoba, choroby, zákešní agenti a především nemožnost svobodného pohybu a využívání bohatství země – to všechno byla prokletí rezervace.

Gall se opřel o strom. Nešlo jen o jídlo, ale také o svobodu. O způsob života.

Věděl, že Vrány by jejich tábor nenapadly. Modrokabátníci ovšem jednali zcela nepředvídatelně a to Galla děsilo ze všeho nejvíc: jak můžete bojovat s nepřítelem, kterému vůbec nerozumíte?

Ze stanu vyšla jeho nejmladší dcera a něčemu se smála. Gall cítil, jak se uvolňuje. Sice jsou obklíčeni nepřáteli, ale v tomto velkém ležení jistě prožijí několik dní míru a štěstí. Vyzvedl svou dceru vysoko nad hlavu a roztočil ji. Po několikaminutovém hraní ji znovu postavil na zem, aby mohla pomáhat své matce.

Slunce už vyšlo nad obzor a topoly lemuující Greasy Grass vrhaly dlouhé stíny. *Přinejmenším dnes bude klidný den*, pomyslel si Gall a ucítil vůni připravované snídaně. Když modrokabátníci nezaútočili za úsvitu, nezaútočí vůbec. Tak to vždycky chodilo. Zítřka, inu, se zítřkem si bude dělat starosti až další den.

Krvavý nůž

„Smeteme je za jediný den,“ řekl Custer.

Krvavý nůž udržel bezvýraznou tvář. Rozuměl tomu, co Dlouhý vlas prohlásil. Právě Custerovi předal vzkaz od Varnuma. Také věděl, že ten nový průzkumník Bouyer Custeru upozorňoval na mnohé známky, které v posledních dnech viděl, zejména na širokou stopu, na niž narazili včera třicet kilometrů odtud a která mířila od Rosebudu přímo k Little Big Hornu. Stopa měřila na šířku více než kilometr a půl a vypadala jako zoraná pole

bělochů, tak moc byla země rozrytá kopyty koní. To přece musel vidět i Custer.

Krvavý nůž se poté ani nepokoušel během zastávky spát. Na spánek bude čas později. Navíc mu dělal starosti ten podivný předmět, který dostal od Bouyera. Zjevně se jednalo o mocný talisman, jaký Krvavý nůž nikdy neviděl, i když už navštívil bělošská města daleko na východě.

V tomto kraji stromy rostou jen v prohlubních s dostatkem vláhy pro kořeny. Na vyvýšených kopcích se dalo najít několik borovic, ale terén byl z větší části travnatý s občasným horským hřebenem či osamělým pahorkem. Krvavý nůž věděl, že otevřené prostranství je smrtelně zrádné. Člověk se domnívá, že vidí vše na míle daleko, i když se mnohé ukrývá v záhybech země, kterých si všimne, až když na ně narazí.

Ta široká stopa působila Krvavému noži velké starosti. Včera se je znakovou řečí pokoušel vysvětlit poručíku Varnumovi, ale poručíka zajímalo více to, co si myslí Custer, než to, co doopravdy měli před sebou. Indiánská stopa od Rosebudu byla skutečně obrovská – to samo o sobě mělo u bělochů vyvolat nějakou reakci. Také ale vznikla nedávno, tak nedávno, že se Krvavý nůž snažil svoje obavy vysvětlit Varnumovi dnes ráno ještě jednou.

Původní stopa byla vytvořena přibližně před čtyřmi dny. Přes ni ale ležely stopy dalších koní, tažených vleků a nohou v mokasínech. To se k Sedícimu býkovi připojovali další indiáni z rezervací. Zdálo se, že nikdo z bělochů nechápe, co Krvavému noži a ostatním zvědům začínalo být nad slunce jasnější. Tohle není jen několik kmenů, které spolu náhodou cestují a táboří. Ano, jednalo se o indiány, které měli vojáci zahnat do ohrad, o indiány, kteří nedbali na vládní výzvu k odchodu do rezervací. Také tu ale bylo velké množství indiánů právě z rezervací, o kterých agenti Custerovi tvrdili, že jsou pořád na místě a jedí maso Úřadu pro indiány. K Little Big Hornu vedla jediná stopa, ale ve skutečnosti tuto jedinou stopu sledovala spousta lidí, což průzkumníci stále nedokázali bělochům vysvětlit.

Krvavý nůž neznal přesný počet indiánů, kteří tábořili před nimi. Nemusel je znát. Věděl, že jich je dost, aby vyřídili Sedmou kavalerii bez ohledu na to, co si myslel Dlouhý vlas.

Poznal, že se Custer snaží skrývat nervozitu za chvástavá slova. Zvědové mu již nahlásili řadu siouxských skupin v oblasti, a posílili tak generálovy obavy, že indiáni utečou, než se mu naskytne příležitost k boji.

Custer se v sedle napřímil a oslovil shromážděné důstojníky. „Tak jsme je našli. Jak jsem předpokládal, jsou u Little Big Hornu.“

To Krvavého nože nijak nepřekvapilo. Když indiáni nebyli u Rosebudu ani Yellowstonu, zbýval jen Little Big Horn. Jediná otázka zněla, kde přesně na této řece Siouxové táboří. Určitě tam, kde je hodně trávy. Krvavý nůž odhadoval, že u tohoto tábora musí být nejméně tisíc koní, možná i víc. Takové stádo potřebuje výborné pastviny, a i pak spotřebuje trávu velice rychle. Takhle velký tábor nemůže zůstat dlouho na jednom místě – maximálně týden. Pak se bude muset přesunout za čerstvou pastvou pro koně a za čerstvou lovnou zvěří. Krvavý nůž se to nedávno pokoušel vysvětlit Custerovi, ale jeho odpověď zněla přesně opačně, než jak Krvavý nůž doufal: „U všech všudy, pak je tedy dostaneme všechny naráz. To nám aspoň ušetří dlouhé pochodování.“

Krvavý nůž to všechno považoval za nepříznivá znamení. Naráz se tu sešlo příliš mnoho náhod. Custer se oddělil od Terryho. Reno neposlechl během průzkumu rozkazy, překročil Rosebud a objevil hlavní stopu, i když měl stále ještě prohledávat údolí řek Tongue a Powder. Bylo zvláštní, že tatáž věc znamenala dvě zcela odlišné věci v závislosti na úhlu pohledu. Pro Krvavého nože představoval Renův objev katastrofu, zatímco Custer v něm viděl jeden z nejšťastnějších průlomů celé své vojenské kariéry.

Tady špatná znamení nekončila, protože Custer začal se svou kavalerií indiánskou stopu co nejrychleji sledovat. Jednou v noci Custerovu osobní vlajku se znakem dvou překřížených šavlí na červeném a modrém poli odvál vítr. Vojáci ji sice našli a znovu ji zabodli do země, ale vítr ji opět shodil. Krvavý nůž věděl, že vane špatný vítr. Vítr plný zlých duchů. Běloši sice předstírali, že

uctívají jakéhosi boha, boha, na víru v nějž se ho jeden kněz snažil obrátit, ale Krvavý nůž se domníval, že lžou. Když nedokázali rozpoznat ani moc zlých duchů, kteří jim strhli vlajku, jak mohli uctívat nějakého ducha dobrého?

Syn jitřní hvězdy sesedl z koně a začal přecházet sem a tam. Najednou se zastavil. „Pojed’me kupředu na to Vraní hnízdo. Chci se podívat sám.“ Krvavý nůž následoval svého velitele.

Zachytil pohledy, kterými ho počastovalo několik důstojníků. Podle toho, co věděli, je ze všech stran obklopovali Siouxové a možná na ně i chystali nějaké přepadení ze zálohy. Nikdy ještě průzkumníci nenarazili na tolik znamení indiánské přítomnosti. Krvavý nůž zachovával nehybnou tvář. Nebylo bezpečné zůstat u regimentu ani vyjet kupředu.

Pamatoval si, jak Custer opustil velitelský post, aby si ulovil bizona. Při honu nešťastnou náhodou střelil do hlavy vlastního koně a ocitl se sám uprostřed prérií. Naštěstí ho po čase našel regiment, který pochodoval stejným směrem. Tehdy Krvavý nůž ztratil veškerý respekt k člověku, který dokáže provést takovou pošetilost.

Ohlédl se za ležením kavalerie, které právě opouštěli. Nad hlukem tábora se Krvavý nůž zašklebil. Mnohým z modrokabátníků chyběly zkušenosti. Někteří sotva dokázali jet na koni a vražedné tempo, které Custer nasadil po oddělení se od jednotek generála Terryho, situaci ještě zhoršovalo. Koně i muži byli k smrti unaveni. Z toho plynuly nedostatky v myšlení a ještě větší nedostatky v činech.

Krvavý nůž zároveň věděl, že Siouxové před nimi unaveni nebudou. Jeho otec byl Sioux, matka pocházela z kmene Arikara. Dětství strávil mezi Siouxy a žil jako jeden z nich. Nebyl mezi nimi ovšem šťastný, protože Siouxové Arikary opovrhovali.

Krvavý nůž byl pohledný muž, sto sedmdesát centimetrů vysoký, a měl černé vlasy a hnědé oči. Jeho rysy dotvářelo široké čelo, ostře řezané líce a orlí nos. Barva pleti připomínala matnou měď. Jedinou vadu na kráse představovaly nevrle prohnuté koutky úst. Krvavý nůž se nevyhýbal občasné kritice bělochů, k čemuž Custer v táboře plném patolízalů přistupoval s pobavením.

Krvavý nůž přísahal, že už nikdy nebude nekriticky vzhlížet k jinému člověku. Vysloužil si svoje místo u Sedmé kavalerie podstatně tvrději než většina z vojáků, kteří nyní jen tak klopýtali ve tmě kolem. Jestli Custerovi nechce říct pravdu nikdo jiný, on se ostýchat nebude.

Krvavý nůž se v sedle zaklonil a protáhl si krk. Podíval se k severozápadu. Bylo tam mnoho Siouxů, mezi nimi i lidé, které znal jako dítě. Jestli se Siouxové hotoví k válce, Krvavý nůž si byl jistý, že mezi nimi nechybí Gall. Gall zabil před několika lety jeho dva bratry, nasekal jejich těla a nechal je jako potravu pro divoká zvířata. Ruka Krvavého nože mimoděk sklouzla k nabroušenému ostří za opaskem. Když už nic jiného, doufal, že aspoň narazí na Galla. Bylo třeba splatit krví jistý dluh.

Bouyer

„Nic nevidím,“ řekl Custer. Mitch Bouyer viděl, jak poručík Varnuma zaplavuje úleva. Ten blázen by byl raději, kdyby se nemýlil v tom, že nic nevidí, než aby si dělal starosti, že mají pravdu jeho zvědové a vepředu je něco, co nedokáže spatřit.

„Ale jsou tam, generále,“ odpověděl Bouyer. „Určitě vidíte aspoň kouř,“ dodal.

„Ten vidím,“ přikývl Custer podrážděně.

Bouyer věděl, že kouřový opar visící nad tmavou linkou Little Big Hornu už teď vidí i poručík Varnum. Ani jeden z důstojníků ale nedokázal rozeznat, co se skrývá pod mlhou.

„Zjevně tam jsou nějací indiáni,“ řekl Custer s menší příkrostití.

„Nejde jen o *nějaké* indiány, generále.“ Bouyer si připadal jako už tolikrát v horách, když jeho kůň uklouzl na příkrém srázu pokrytém sněhem a oba ujížděli dolů bez možnosti zastavit dříve než na dně údolí. Ať už se mělo odehrát cokoli, události se daly do pohybu a nic je nemohlo odvrátit z nastoupeného směru. Cítil ve vzduchu působící setrvačné síly.

Z časů strávených s Bridgerem znal dobře zdejší terén. Kromě zjevné stopy si během cesty všiml řady dalších tábořišť. Na jednom místě napočítal, že tu byly postaveny více než čtyři stovky stanů, které už samy o sobě naznačovaly přítomnost osmi set válečníků. A to se jednalo jen o jeden z pěti opuštěných táborů, které prozkoumal.

„Je tam víc indiánů, než jsem kdy viděl pohromadě,“ řekl Bouyer.

Custer zbrunátněl. Před opuštěním Fort Lincolnu si nechal zkrátit svoje proslulé dlouhé vlasy a měl na sobě semišový kabát a kalhoty s trásněmi. Pod kabátem nosil modrou košili se širokým límcem a kolem krku měl uvázanou jasně červenou kravatu, která z něj spolu se širokým bílým kloboukem podle Bouyerova odhadu dělala snadný cíl.

Když Custer neodpověděl, ozval se Krvavý nůž. „Otočte vojsko, generále, a ujíždějte pryč tak rychle, jak vás unavení koně ponесou. Jestli vám neradím dobře, můžete mě pověsit.“

To vyvolalo na Custerově sluncem a větrem ošlehané tváři úsměv. „Myslím, že tě nepověsím.“ Přiložil si k očím dalekohled a zadíval se k severozápadu. „Pořád nic nevidím,“ zahučel a napřímil se. „Poručíku Varnume, zůstaňte tu na stráž, dokud neuvídíte, jak jednotka vstupuje do údolí, a pak se ke mně připojte.“

Bouyer kráčel za Custerem zpátky ke koním a oba muži nasedli. Z kopce sjížděli v tichosti, každý z nich ponořený do vlastních myšlenek. Na svahu potkali osamělého jezdce, v němž Bouyer už na dálku poznal Torna Custeru.

Custer mu vyjel rychleji naproti a Bouyer ho následoval. „Máme je, Tome!“ zavolal Custer na svého bratra.

„Špatné zprávy,“ ochladil Tom Custerovo nadšení. „V noci spadly z muly nějaké potraviny a vyslali jsme oddíl, ať je vyzvedne. Narazili u nich na nějaké indiány. Sice je zahnali pár výstřely, ale indiáni už o nás vědí.“

Custer se udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. „Kdyby o nás věděli, už by strhávali tábor.“

„Nemyslím, že...“ začal Bouyer, ale Custer nasadil koni ostruhy a mířil ke svému ležení. Bouyer a Tom Custer ho následovali, jak nejrychleji dokázali.

20. kapitola

Země, časová osa IV

„Jsem ten, kdož byl obeznámen s nocí.“ Ta slova zazněla sotva šeptem. Frost je pronesl zpaměti a pokoušel se vzpomenout si, v které jeho básnické sbírce byla otištěna. Nedokázal se však upamatovat ani na to, jak se jmenovala příslušná báseň. V mysli mu vířilo příliš mnoho jiných věcí. Vstal, zvedl bednu s křišťálovou lebkou a jediným krokem se ocitl z malé důstojnické jídelny na chodbě.

Na lodi nebylo nikdy úplné ticho. Neustále tu hučel vzduch hnaný větracím systémem a ozývaly se zvuky spojené s provozem jaderného reaktoru. Jeden z členů posádky cestou na sever Frostovi sdělil, že plavidlo ztichne, jen pokud se potopí hluboko pod hladinu. Kromě mechanických zvuků tu však nebylo slyšet téměř nic jiného.

Frost neochotně vyšel ze své soukromé kajuty a vydal se ke stísněnému kontrolnímu centru *Nautilu*. Zastavil se u zarámovaného obrázku na stěně, obálky prvního vydání knihy Julese Věrna *Dvacet tisíc mil pod mořem*. Na ilustraci právě ponorka čelila útoku obří olivně a jeden z mužů se jí bránil s harpunou v ruce. Frost několik vteřin upřeně hleděl na kresbu a cítil, že mu něco připomíná, jen nedokázal přesně určit co.

Prošel útočným centrem s dvoučlennou obsluhou. Zdálo se, že většina mužů tráví své životy na lůžkách. I Frost se doslechl, že někdo z obsluhy torpéd sestavil destilační kolonu a daly se tu snadno sehnat pokoutně vyrobené lihoviny. Kapitán Anderson proti tomu nijak nezakročil – proč by to dělal? Co jiného se na palubě této bitevní lodě dalo dělat? Přípravovat se na bitvy, které nikdy nenastanou?

Frost si všiml Andersona v kontrolním centru, kde seděl v jednom ze tří křesel obsazených důstojníky, kteří „řídili“ plavidlo. Kapitán hleděl na displeje přístrojů, jako kdyby očekával, že se měřené hodnoty změní, přestože se nic takového nepříhodovalo za celých posledních dvacet šest dní, jež strávili na tomto místě.

„Pane.“ Frost čekal a po chvilce zopakoval: „Pane.“

Anderson pomalu otočil hlavu a zaostřil na něj. „Ano?“

„Reaktor neustále produkuje energii, že ano?“

Anderson zamrkal. „Získáváme z něj všechno, co potřebujeme. Světlo, tlak vody, teplo, větrání. Reaktor pořád běží.“

„Ale nepohybujeme se, takže dokáže vytvářet víc energie, než právě spotřebováváme, nemýlím se?“

„Přesně tak.“

Frost otevřel bednu a vytáhl křišťálovou lebku. „Dobře. Budu té energie trochu potřebovat.“

Prostor mezi světy

Ještě než Dane vstoupil do Valkýřina obleku, obrátil se k Earhartové. „Co jste s ní udělala?“

„S kým?“

„Se svou paralelní dvojnicí,“ řekl Dane.

„Vysvobodila jsem ji z jejího utrpení,“ odpověděla Earhartová, otočila se k Daneovi zády a vstoupila do druhého obleku. Dane přihlížel, jak mu v něm mizí, a po několika vteřinách učinil totéž. Jakmile do obleku vtiskl záda, přední část se neprodyšně uzavřela.

Pohyb v obleku byl zvláštní, protože vyžadoval, aby se člověk pokusil pohnout daným směrem, a oblek vykonal vlastní práci. Dane zatlačil nohou kupředu a celý oblek vyrazil. Otočil se v pase a oblek ihned zareagoval, takže se Dane vznášel čelem k Earhartové.

„Jsem připravený,“ oznámil.

„Dobře,“ zazněl mu ve Valkýřině zbroji její hlas.

Earhartová vyrazila od tábora směrem k moři a Dane ji těsně následoval. V pravé ruce držela hůl s Nagou. Třímala ji v bílých prstech se zataženými drápy. Vznášeli se patnáct centimetrů nad černým pískem, ale když dospěli k vodě, Earhartová nezaváhala a pustila se přímo nad hladinu. Dane nezůstával pozadu. Nevnímal žádné bezprostředně hrozící nebezpečí. Tento instinkt mu nesčetněkrát zachránil život ve Vietnamu a Dane doufal, že poblíž není žádný kraken.

Minuli čtyřicetimetrový portál a Dane poprvé spatřil ponořenou kouli. Jak Earhartová říkala, nad hladinu vyčníval jen úplný vrchol, který dosahoval výšky necelých pěti metrů a mírným obloukem se nořil pod vodu.

Když dospěli k povrchu koule, obleky automaticky zareagovaly a vznesly se s nimi výš. Po kouli se táhla tenká linie, kterou Earhartová sledovala až k nejvyššímu bodu.

„Tady je klíčová dírka,“ ukázala ostrou špičkou hole s Nagou. Prohlubeň odpovídala tvaru hlavice se sedmi hadími hlavami. „Jste připraven?“

„Ano.“

Earhartová vtiskla Nagu do otvoru, který okamžitě zalila zlatá záře, jež se rozšířila po celé holi a zahalila i Earhartovou. Linie na povrchu se začala rozdělovat do podoby škvíry.

„Zatopí ji voda,“ poznamenal Dane, když se štěrbina rozšiřovala po povrchu koule směrem k vodní hladině.

„S tím teď nic nenaděláme,“ odvětila Earhartová.

Štěrbina před nimi se rozšířila na dva metry a oběma směry se zužovala. Do koule začala vtékat voda z moře.

„Jděte,“ pokynula Earhartová.

Dane se přesunul nad otvor a sestoupil do nitra stroje. Earhartová vytáhla z prohlubně hůl s Nagou a následovala ho. Jakmile hůl odstranila, štěrbina se začala zavírat. Plášť koule byl zhruba metr silný. Uvnitř se oba ocitli v rozlehlém prostoru, matně osvětleném několika neviditelnými zdroji a plném obrovských poskládaných panelů – těmi koule nabírala ozon z atmosféry Země.

Horní polovina prostoru dole končila podlahou, která dělila kouli přesně uprostřed. Z obou stran pootevřené škvíry dovnitř tekly dva vodopády, které ale postupně slábly, jak se otvor zavíral.

„Víte určitě, že se odtud dostaneme?“ zeptal se Dane.

„Copak jste už někdy viděl jednosměrné dveře?“ odpověděla Earhartová otázkou. Ukázala holí nad sebe. „Přímo nad námi je druhá klíčová dírka, naproti té vnější.“

To Danea ani v nejmenším neuklidnilo. Snášeli se dolů k panelům. K podlaze vedla daleká cesta. Dane se mezitím pokoušel mimosmyslovým vnímáním nějak prozkoumat toto místo. Tuto schopnost měl odnepaměti. Vnímal tu však pouze sterilní chlad.

V další chvíli hladce přistáli přímo uprostřed podlahy.

„Když fungují světla, je tu pořád nějaký zdroj energie,“ poznamenal Dane.

„V té druhé, kterou jsme viděli, se taky svítilo,“ řekla Earhartová. „Kde je posádka?“ zeptal se Dane.

„Čekala bych, že bude v řídicí místnosti.“ Earhartová se sklonila a položila ruku na podlahu. Ustoupila, když se do stran otevřel poklop o průměru necelých dvou metrů. Pod ním spatřili dlouhou chodbu. Vstoupili do ní a klesali téměř celou minutu, než vstoupili do otevřeného, přibližně dvacetimetrového prostoru. Více než tucet otvorů označovalo ústí dalších chodeb. Uprostřed stála zlatá kabina s mihotavým povrchem o průměru zhruba tři metry.

„Tohle je řídicí místnost téhle věci,“ řekla Earhartová.

„Kde je pilot?“ otázal se Dane.

Earhartová místo odpovědi vyrazila kupředu. Dane ji následoval. U zlatého povrchu se Earhartová nezastavila. Její oblek zahalila zlatá záře a ona zmizela. Dane se zarazil těsně před kabinou. Několik vteřin počkal a v skrytu duše doufal, že se Earhartová vrátí. To se však nestalo a nakonec se vydal kupředu.

Cítil, jak mu po těle proběhl slabý elektrický šok, když ho obalila zlatá záře a vtáhla ho dovnitř. Narazil Earhartové do zad, zatočil ke straně a znehybněl. Uprostřed stísněného prostoru

spočívaly další dva Valkýřiny obleky, zády k sobě. Kolem nich probíhal bez viditelné opory ve výšce pasu kruhový pult.

Earhartová do jednoho obleku dloubala holí s Nagou, ale nic se nestalo. Dane postoupil kupředu a sáhl po pravé paži téhož obleku. Namačkal do drobných prohlubní kód a oblek se otevřel. Vypadlo z něj lidské tělo, které se odrazilo od pultu. Spodní polovině těla chyběla kůže a místo ní byly svaly i šlachy obaleny jakýmsi průhledným materiálem. Nikde žádné pohlavní orgány, ale podle plochého hrudníku Dane usoudil, že jde o muže. Levou paži měl zakrnělou a hubenou téměř na kost. Z obou koutků úst i pod nosem mu stékaly stružky zaschlé krve.

„Takhle si nepředstavuji ty nejzdravější lidi,“ poznamenal Dane.

„Otázka je,“ řekla Earhartová, „jestli patří ke Stínu, nebo jestli tyhle lidi Stín jenom využívá.“

„Doufám, že to druhé,“ odpověděl Dane.

„Proč?“

„Protože jinak by za záhubu tolika lidských životů mohli jiní lidé.“ Earhartová se hořce zasmála. „To přece lidé dělají od chvíle, kdy kráčejí vzpřímeně.“

„Ano, ale...“ Dane větu nedokončil.

„Ale co?“ zatlačila na něj Earhartová.

„Ale nemáme takovou technologii,“ řekl Dane. „Jestli je tedy svět Stínu paralelní Zemí, pochází z budoucnosti, kdy budou lidi vypadat takhle a budou ochotní ničit ostatní světy, aby udrželi ten svůj v chodu. Znamená to, že se lidstvo nelepší, ale naopak horší.“

„Na jejich časové ose,“ upozornila ho Earhartová.

Proti tomu Dane nechtěl nic namítat a místo toho se podíval na tmavý řídicí pult. „Tohle nám moc nepomůže. Určitě to potřebuje zdroj energie.“

„Když s tím mohli létat oni, my to zvládneme taky,“ opáčila Earhartová.

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Jsem pilotka.“

„Tohle není letadlo,“ namítl Dane.

„Máte k tomu pesimismu nějaký důvod?“

Dane šťouchl do mrtvého těla. „Jestli se jedna časová osa Země vyvinula ve Stín, pak lidé jako my museli být vyhlazeni.“

„Nenapadlo vás, že lidé jako my jsou třeba Ti Dřívější?“ zeptala se Earhartová.

Dane se zarazil. Na tohle ještě nepomyslel. „Proč ale neposílají přímější vzkazy?“

„Možná dělají, co mohou, stejně jako my.“ Earhartová se odvrátila od těl i pultu. „Musíme se podívat do strojovny.“ Vydala se ke stěně pilotní kabiny a zmizela Daneovi z očí. Dane ji následoval a opět jí málem narazil do zad, protože se zastavila hned venku.

„Co se děje?“ Vnímal, jak z ní vyzařují syrové pocity hrozby a nebezpečí.

„Vy to necítíte?“

Dane se znovu rozhlédl svým vnitřním zrakem po okolí. „Vypadá to, že se blíží bouře.“

„Pořádně silná bouře,“ dodala Earhartová.

Dane už nic neříkal a oba přeplachtili do středu místnosti, odkud vedla další chodba přímo dolů. Klesali několik minut, než se vynořili v jiném kruhovém prostoru. Tenhle měřil v průměru kolem třiceti metrů a byl jen chabě osvětlen. Dane věděl, že se ocitli v nejspodnější části obrovského stroje.

Uprostřed stál silný černý podstavec se zlatou koulí. Stěny místnosti lemovala lůžka, ke kterým byla připoutána těla. Dane se přiblížil k jednomu z nich a prohlédl si ho. Jednalo se o člověka, jehož hlava zpola ztuhla do matně šedé hmoty s malými kousky křišťálu – přesně jako v té zřícené kouli, do níž s Earhartovou vstoupili na paralelní Zemi.

Dane si dobře pamatoval, co o křišťálových lebkách říkal Kolkov. „Možná tihle lidé nejsou ti praví.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Earhartová a připojila se k němu.

Dane se dotkl nejbližší lebky. Šedý materiál se mu drolil pod prsty. „Mozky těchto lidí sice posloužily jako zdroj energie, ale neproměnily se v čirý křišťál.“ Přemýšlel a pokoušel se propojit zdánlivě nesouvisející kousky skládačky. „Říkali jsme, že

křišťálové lebky dokážou vstřebat energii lidí v zoufalé situaci. Z toho plyne, že i normální lidé, lidé bez našeho daru – nebo prokletí –, produkují energii, kterou lze čerpat.“

Dane ukázal na zlatou kouli připevněnou k černému podstavci. „Vsadím se, že to je něco podobného křišťálové lebce. Myslím, že to odebírá energii z těchto lidí...,“ ukázal na těla kolem místnosti. Pohlédl zblízka na nejbližší z nich. „Podívejte.“ Ukázal na několik drátků, které vedly od stěny místnosti k tělu. „Tím zřejmě měli být tihle lidé pomalu mučeni a zabíjeni, a oni o tom věděli. Tomu říkám podlý způsob, jak produkovat energii.“

„Neodsuzujte ho,“ řekla Earhartová.

„Cože?“

„Přesně to máme v plánu i my.“

21. kapitola

Custer

„Svolejte mi důstojníky,“ přikázal Custer trubači Martinovi. „Dvacátého pátého června,“ dodal si pro sebe a v duchu počítal dny. Stoleté výročí vyhlášení nezávislosti Spojených států se mělo slavit za necelé dva týdny. Zatímco polnice svolávala důstojníky do jeho stanu, Custer odhadoval, jestli bude fungovat telegrafní vedení směrem na východ. Jestli se jeho regiment střetne se Siouxy dnes, mohl by poslat vzkaz do Fort Lincolnu, a jestli vedení bude v pořádku, zpráva o vítězství určitě dojde na oslavy ve Philadelphii na počátku července.

Custer se zamračil. Jestli ale bude s telegrafem nějaký problém, informace možná nedospěje na místo určení včas. „Pospěšte si!“ vyštěkl na svoje důstojníky, kteří se pomalu shromažďovali kolem něj.

Promnul si čelo, aby potlačil rostoucí bolest hlavy. Byl v tomhle zatraceném regimentu odpovědný úplně za všechno. Indiánští zvědové zpívali svoje pohřební písně a jeho vlastní důstojníci se plazili jako lenochodi. Všichni jsou to zpropadení hlupáci.

Custer se rozhlédl po sluncem opálených tvářích velitelů svých dvanácti setnin. „Každý velitel setniny neprodleně určí jednoho poddůstojníka a šest mužů, kteří se vydají k našemu konvoji se zásobami.“

Na tváři několika důstojníků viděl překvapení, když jim došly důsledky jeho pokynu. Na dnešek plánovali odpočinek. Deset let bojů s indiány však Custer naučilo jednu věc: Jestli se regiment opozdí, nenajde v údolí Little Big Hornu nic. Za všechny ty roky si mohl připsat jediné opravdu jednoznačné vítězství u Washity, a

to jen proto, že vesnici překvapil za úsvitu. Tady už se dávno rozednilo a Siouxové vědí o jejich přítomnosti. Budou si muset pospíšet.

Vzhledem k rychlému přesunu vojáků se za regimentem zpožďovala kolona mul se zásobami potravin a střelivem a oddíl, který Custer právě určil, měl za úkol zaručit jejich bezpečnost.

Je to mnohem důležitější, než si ti blázni na východě představovali, zuřil Custer, zatímco čekal, až jeho podřízení zařídí splnění rozkazu a vrátí se. V zásobovací koloně kráčelo sto sedmdesát pět mul, které ovládalo pouhých šest mužů. Proto musel vyslat další oddíl. Zásobovací kolona představovala období škrťící smyčky utažené kolem jeho hrdla: už za několik hodin bude regiment převážené zásoby potřebovat.

„Severovýchodně odtud, na Little Big Hornu, leží vesnice,“ informoval Custer svoje muže. „Můj bratr mi ale sdělil, že nás indiáni už zpozorovali.“ Custer si nasupeně prohlížel podřízené. Až se postarají o Siouxy, bude mít plno času, aby zjistil, kdo nese odpovědnost za ten incident s uvolněnými zásobami. Zjistí, o kterou setninu šlo, a patřičně si to vyřídí s jejím velitelem.

„Objevily se nějaké známky toho, že na nás Siouxové zaútočí?“ zeptal se major Reno.

Custer zůstal na svého druhého nejvyššího důstojníka užasle zírat. Nechápal, jak Reno mohl přežít občanskou válku. „Majore, ti si netroufnou na nás zaútočit. Otázka zní, jestli je dostihneme včas, než strhnou tábor a utečou. Pokud se zdržíme, nezbudou tu žádní indiáni, s kterými bychom mohli bojovat.“

„Pane, jestli jsou u Little Big Hornu,“ řekl Reno, „musíme počkat do zítřka na generála Crooka a generála Terryho, aby dokončili obklíčení nepřítele. Zakrátko dorazí k řece. Pak sevráme indiány mezi sebou jako do kleští.“

„Copak mě neposloucháte?“ vyjel Custer. „Dvacátého šestého tu nebude nic k obklíčování. Kromě toho nevíme jistě, jestli generál Terry postupuje tak rychle, a po generálovi Crookovi není zatím nikde ani stopy.“

Custer zaryl prsty do svých jezdeckých rukavic, když promluvil další důstojník. „Pane, podle našich rozkazů máme

jednat v koordinaci s...“ začal kapitán Benteen, ale Custer neměl na nic podobného čas.

„Já vím, jaké jsou moje rozkazy, pánové.“ Tón hlasu jasně naznačoval, že diskuse na toto téma končí. „Velitelé se vrátí ke svým setninám a připraví je na pochod. Vyrazíme v pořadí, v jakém budou podle hlášení velitelů jednotlivé setniny schopny přesunu. Poslední skupina bude hlídat nákladní kolonu.“ Custer propustil svoje důstojníky mávnutím ruky a ukončil další debatu. Stýskalo se mu po dnech, kdy měl k dispozici pobočníky, kteří předávali jeho rozkazy podřízeným, a on nemusel poslouchat fňukání a stížnosti pouhých velitelů setnin.

Pořád si ovšem připomínal, že má štěstí, že tu vůbec může být. Musel doslova škemrat na kolenou, aby dostal toto místo, a nehodlal dopustit, aby mu obavy méně rozhodných mužů zhatily příležitost, kterou nyní viděl v údolí Little Big Hornu. Vzpomínka na to, jak klečel před generálem Terrym a žádonil, aby se mohl účastnit tažení proti Siouxům, Custer dosud naplňovala hořkostí. Ztracený Grant a ti všeteční hlupáci ve Washingtonu! *Jen počkejte, až uslyšíte o tom, co se stane dnes*, pomyslel si Custer a v duchu se přenesl na oslavy stoletého výročí ve Philadelphii. Pár okamžiků si pohrával s možností, že by se tam dostavil osobně. Stačí, když dnes vše proběhne hladce a tažení skončí jediným úspěšným útokem. S trochou štěstí by mohl stihnout správné vlaky a dorazit včas. Bylo by skvělé, kdyby se mohl podívat Grantovi do očí se skvělým vítězstvím nad Siouxy na kontě. Custer si dobře pamatoval na nekritický obdiv a vychvalování, zejména ze strany novin, jehož se mu dostalo po vítězství na Washitě. Tento úspěch ale vybledne ve srovnání s dneškem, pokud se mu podaří zlomit páteř lakotským Siouxům.

Custerovo podráždění nad vlastní jednotkou se ještě prohloubilo, když se jako první velitel setniny ohlásil kapitán Benteen ze setniny H. Kapitán byl třetím nejvyšším důstojníkem u regimentu a měl bohaté zkušenosti z bitevního pole. Během občanské války sloužil jako plukovník a jeho záznamy, jak Custer musel neochotně připustit, byly bez jediné poskvrnky.

Přesto si nepřál postoupit někomu vedení setniny H. „Plní vaše setnina rozkazy, které byly vydány u Yellowstonu, kapitáne?“ zeptal se Benteena.

Kapitán, jehož nejvýraznějším rysem byly bílé vlasy nad ostře řezanou, opálenou tváří, si uchovával kamenný výraz. „Poslal jsem poddůstojníka a šest mužů, aby se postarali o muly pro moji setninu, pane. Každý muž má sto nábojů do karabiny a dvacet čtyři kulek do koltů.“

Regiment včetně Custer a ponechal šavle ve Fort Lincolnu. Neskladné a těžké sečné zbraně byly v poli prakticky bezcenné. Bude-li třeba bojovat, postačí pušky a revolvery.

„Pak jste, kapitáne Benteene, první,“ připustil neochotně Custer. Dál už si Benteena nevěšmal a sledoval, jak se k němu trousí další velitelé. Kapitán Weir ze setniny D, poručík Godfrey z K, kapitán French z M, Custerův bratr Tom z C, mladý poručík McIntosh z G, kapitán Moylan z A, poručík Calhoun z L, kapitán Miles Keogh z I, poručík Smith z E, kapitán Yates z F a poslední kapitán McDougall ze setniny B, který měl dostat nejméně oblíbený úkol. Custer mu skutečně podle svého předchozího slibu přidělil ochranu nákladní kolony.

„Vydejte se se svou setninou doprava a pokračujte v jízdě po čtveřicích,“ přikázal Benteenovi. Poté ustoupil se svým koněm stranou a sledoval, jak Benteen vyráží v čele svých mužů kolem hor k údolí Little Big Hornu.

„Nádhera, pane, nádhera,“ pípl jakýsi hlas vedle Custer a. Plukovník se v sedle otočil a spatřil Marka Kellogga, dopisovatele z listu *Bismarck Tribune*. Custerova nálada se trochu zlepšila.

„Máte velké štěstí, pane Kelloggu,“ řekl Custer. „Stanete se svědkem jednoho z nejskvělejších vítězství, jaké pohraniční oblasti kdy zažily, a spatříte konec moci siouxského národa.“

„Takže dojde k boji, pane?“ zeptal se Kellogg.

„Jestli neutečou, dojde k boji,“ potvrdil Custer.

Právě je míjela třetí setnina. Vojsko představovalo v ranním slunci krásný pohled. Custer věděl, že Kelloggova přítomnost porušuje Shermanův rozkaz generálu Terrymu, podle něhož

Sedmu kavalerii nemá doprovázet žádný novinář, ale Custer byl přesvědčen, že za tímto pokynem stojí prezident Grant, a rozhodl se ho ignorovat. Dokonce pozval vydavatele *Tribune* Clementa Lounsberryho, ale vydavatelova manželka těsně před odjezdem z Fort Lincolnu onemocněla a místo něj se na cestu vydal Kellogg.

„Myslíte, že utečou?“ otázal se Kellogg zneklidněně.

Custerovi se ten muž líbil. Novinář zjevně chtěl vidět boj. Na rozdíl od mnoha mých vlastních mužů, pomyslel si hořce. „Rudoši vždycky utíkají,“ odpověděl. „Už tu působím deset let a ještě ani jednou nebojovali jako muži. Musíte ohrozit jejich ženy a děti, aby vůbec sáhli po zbraních.“

„Myslel jsem, že pohlížíte na indiány s úctou, generále. Ve své knize *Život na prérii* jste napsal...“

„Respektuji je jako nepřátele, jakmile vezmou do ruky zbraň,“ přerušil ho rychle Custer. „Když bojují, bojují opravdu naplno. Potíž je v tom, jak je vůbec přimět k boji. V občanské válce jsme znali své protivníky a mohli jsme se s nimi statečně utkávat tváří v tvář na poli cti. Tady je musíme stopovat jako psy.“

Custer si musel v přítomnosti novinářů vždycky dávat pozor. Nikdy nevěděl, jak překroutí jeho dřívější slova a přizpůsobí je svému obrazu. Noviny už ho v minulosti kritizovaly. Také ale chápal, že Kelloggova kariéra je svázaná s úspěchem Sedmé kavalerie. Jednalo se o reportérovu velkou šanci, protože jeho články nebyly tištěny jen v Bismarcku, ale přebíral je i *New York Herald*.

„Hlavně napište strýčkově jméno bez chyb,“ ozval se za nimi chlapecký hlas. Custer s úsměvem zatáhl za uzdu a obrátil koně. Zubil se na něj jeho synovec, osmnáctiletý Hany Armstrong „Autie“ Reed. Přítomnost Autieho představovala další porušení armádních zvyklostí, ale zároveň byla v chlapcově nejlepším zájmu. Na východě pořád postonával a čerstvý préríjský vzduch s ním dělal zázraky.

„Dneska snad uvidíme nějakou akci,“ řekl Custer Autiemu. „Chci, aby ses držel co nejbliž u mě.“ Podíval se na druhého muže vedle svého synovce. „Ty taky, Bostone,“ oslovil svého mladšího bratra, Bostona Custer. Boston se aspoň tohoto tažení

účastnil oficiálně, i když Custer musel trochu zatahat za nitky v zákulisí, aby Boston dostal místo civilního průvodce. Někteří – a Benteen mezi nimi nahlas pochybovali o užitečnosti průvodce, který nikdy nezavítal do těchto oblastí, Boston ale Custeru uklidňoval, a proto měl plukovník pocit, že se jeho přítomnost více než vyplatí.

„Dávej pozor na Autieho,“ nakázal mu Custer. „Nebylo by dobré, aby ho někdo zranil. To by mi Elizabeth nikdy neodpustila.“

„Neboj, budeme v pořádku,“ odpověděl Autie.

Custer si všiml nového zvěda, který tiše stál za jeho důstojníky a příbuznými. Bouyer ho znervózňoval, ačkoliv nedokázal přesně popsat proč. Ten člověk mluvil jen málokdy. Objevil se před dvěma dny a jeho příchod se Custerovi hodil, protože jeden z místních zvědů-tlumočníků předchozího večera jednoduše zmizel. Custer si na Bouyera pamatoval z Washity a po celé hranici se dobře vědělo o tom, že Bouyer kdysi cestoval po oblasti s Bridgerem. Zároveň se ale kolem něj vznášela jakási černá aura, z níž byl Custer neklidný. Bouyer sice svědomitě hlásil všechny známky o přítomnosti indiánů, které zpozorovali ostatní průzkumníci, ale nevyzařoval z něj stejný strach jako z ostatních. Jako kdyby se dávno smířil s tím, co se má odehrát.

Custer obrátil svou pozornost zpátky ke koloně vojáků. Zrovna ho mýjela pátá setnina. Ohlédl se doleva. Viděl, jak první jezdci překračují vyvýšeninu mezi údolími řek Rosebud a Little Big Horn. Podle polohy slunce odhadoval, že brzy nastane poledne. *To není dobré*, pomyslel si. Ti zatracení rudoši měli celé dopoledne na to, aby sbalili tábor a zmizeli.

Regiment se táhl do docela velké dálky, což představovalo další nevýhodu v tomto terénu. Kvůli nerovnostem krajiny se kolona roztahovala nanejvýš nevojenským způsobem.

Takhle to rozhodně nepůjde, řekl si Custer. Vyjel tryskem kupředu podél svých mužů. Jakmile dohonil Benteena, zamával na něj, ať zastaví postup jednotek.

„Cooke, pojďte se mnou,“ přikázal svému pobočníkovi, poručíku Williamu Cookeovi. Custerovi se tento rodilý Kanad'an

na místě pravé ruky zamlouval. Cooke skvěle střílel z karabiny i koltu a zároveň vypadal velice nebezpečně a hrozivě: líce mu zdobily husté kotlety, tak dlouhé, že povlávaly ve větru.

Oba muži ujeli asi padesát metrů. Zastavili se na mírně vyvýšeném místě, ale před sebou neviděli nic kromě travnatých kopců a malého údolíčka.

Custer si otřel svou červenou kravatou pot z čela. Už teď bylo horko, teplota vystoupala někam k 35 °C a podle všeho se ještě oteplí. Přiblížili se k němu dva zvědové z kmene Vraních indiánů a znakovou řečí mu oznámili, že nedaleko spatřili nějaké Siouxe, kteří rychle odjeli k severu. Custer průzkumníky mávnutím ruky propustil. Nedalo se pochybovat o tom, že Sedmá kavalerie byla zpozorována. Potíž spočívala v tom, že přes čas strávený na Vraním hnízdě Custer stále přesně nevěděl, kde leží indiánské tábořiště.

Bylo mu známo, že Little Big Horn protéká přibližně severovýchodním směrem a že Siouxové jsou s největší pravděpodobností na západním břehu řeky – přinejmenším na tom se shodovali všichni zvědové. Kdyby měli nepřátelé prchat, vydali by se podle Custerova na sever či na jih podle řeky. Na západě se půda zvedala ke Skalistým horám. Bylo možné, že budou prchat tudy, ale v takovém případě je Custer nemohl zastavit, protože sám přicházel z východu. Obklíčení ze západu nepřicházelo v úvahu.

Před osmi lety, v listopadu 1868, byl v podobné situaci na březích Washity. V noci rozdělil Sedmou kavalerii do čtyř skupin a obklíčil vesnici Černého kotle. Za patnáct minut bylo dokonáno. Na sněhu ležela těla sto tří mrtvých indiánů a do země se vsakovala jejich krev. Byla to skvělá bitva, vzpomínal Custer. Jel v čele svých jednotek, vzduchem se nesly tóny „Garryho Owena“, vzápětí vpadl do vesnice a střílel z pistole po všech cílech, které se mu naskytly. Jednalo se o velké vítězství, možná dosud největší v celých dějinách válek se západními indiány. *Bože můj*, vzpomněl si Custer, tehdy se uprostřed zimy generál Phil Sheridan vydal z Fort Hays, aby osobně Custerovi

pogratuloval. Nyní Custer doufal, že svůj někdejší úspěch překoná.

Dnes ovšem představoval určitý problém čas. U Washity mohl obklíčit nepřátelskou vesnici za noci. Také věděl přesně, kde indiáni táboří. Tady byl pořád ještě osmnáct kilometrů od Little Big Hornu a netušil, kde leží rudošská osada. Protivníci navíc s největší pravděpodobností vědí o tom, že se blíží, takže patrně přišel o okamžik překvapení. A jestli si nepospíší, promešká i zbytek denního světla.

Věděl, že kdyby čekal do dalšího jitra, nebyla by tu už žádná vesnice, kterou by mohl napadnout.

Custer se ohlédl k čelu svého regimentu, který čekal jako smrtící had, jehož tělo se natahovalo na východ. Hlavou mu probíhaly různé taktické plány. Vtom si všiml Benteena, který se díky kštici šedých vlasů nedal přehlédnout. Benteen se účastnil Custerova vítězství u Washity, ale od té doby začala jít jeho přítomnost Custerovi na nervy. O něco dál podél kolony jel Reno. Další takový.

Kdyby stál proti povstalcům, Custer vůbec nepochyboval o tom, co by měl udělat. Stočit jednotky podél dna údolí, jižně od vesnice, a vrhnout se na nepřítele. Když to ale zkusí proti Siouxům, ti se mu nepostaví a nebudou bojovat. Začnou utíkat, zejména když proti nim bude stát celá síla Sedmé kavalerie.

Ne, pomyslel si Custer, tohle bude o něco složitější. „Na jak daleko to odhadujete, Cooke?“ zeptal se a ukázal mezerou mezi kopci k tmavé stužce řeky.

„Na nějakých patnáct, šestnáct kilometrů, pane,“ odvětil Cooke.

Asi půl kilometru před nimi protékal potok. Ash Creek, jak Custerovi sdělili jeho průvodci. O něco dál se větvil, ale nakonec se vléval do Little Big Hornu. Napravo se zvedaly zvlněné hřebeny, stejně jako nalevo, kde se o kus dál nacházely Vlčí hory.

Custer si všiml skupinky jezdců, kteří se k němu blížili zleva. Netrpělivě čekal a cítil, jak mu s každou minutou úspěch proklouzává mezi prsty. Jednalo se o Varnuma a jeho zvědy, kteří se vraceli z Vraního hnízda.

„Generále, zpozorovali jsme Siouxy, kteří postupují před vámi na sever podél Ash Creeku,“ hlásil Varnum.

Krvavý nůž tato slova doprovodil několika posunky. Je jich příliš mnoho!

Bouyer se přiblížil k Varnumovi a ostatním zvědům. Přeložil gesta Krvavého nože. „V té vesnici je jich moc. Vyplňují celé údolí.“

„Co znamená ‚moc‘?“ zeptal se Custer.

Bouyer pokrčil rameny. „Dva tisíce válečníků. Možná víc.“

Custer zamrkal. „Tolik jich na jednom místě být nemůže. Neměli by dost pastvy pro koně ani jídla pro lidi.“

Bouyer neodpověděl.

„A i kdyby ano,“ pokračoval Custer, „takový počet bojovníků nebudou schopni koordinovat.“

„Jestli se tam vydáte,“ řekl Bouyer a ukázal před sebe, „nikdy už nevyjdete ven.“

„Bojíte se?“ vyjel na něj Custer, jehož trpělivost s mlčenlivým zvědem pomalu vyprchávala.

Bouyerovi přejel po rtech mírný úsměv, který Custera podráždil, ale jinak Bouyer nijak nereagoval.

Ruce Krvavého nože se opět pohnuly a ukázaly ke slunci. Custer znal znakovou řeč dostatečně na to, aby pochopil, co má indián na mysli. *Dnes už nespatřím, jak slunce zapadá za ony kopce.*

Custer přikázal průzkumníkům, aby se zařadili do kolony. Potřeboval se na chvíli zamyslet. Hleděl přímo před sebe, jako kdyby dokázal zrakem proniknout kopce bránící ve výhledu až na indiánskou vesnici.

Obrátil se ke Cookeovi. „Předejte kapitánu Benteenovi moje rozkazy. Ať si vezme setniny D, H a K a vydá se k jihozápadu podél těchto kopců.“ Custer ukázal naznačeným směrem. „Má za úkol prozkoumat terén a zajistit, aby tudy neunikli žádní indiáni.“

Poručíka Cookea tento rozkaz překvapil, ale přikývl a vyrazil k Benteenovi.

Benteen

Benteen a Custer byli jako dva vlci, kteří loví na jednom území. Custer měl vyšší šarži, ale Benteen měl zase něco jiného: ocelový pohled v očích, který neodpovídal jeho jemnému vzhledu. V tom jediném případě, kdy se oba muži dostali do konfliktu, nakonec ustoupil Custer.

Benteen byl na spory zvyklý. Vyrosl v jižanské rodině, která ve Virginii vlastnila otroky, a před občanskou válkou se přestěhoval do St. Louis v pohraničním státě Missouri. Po vypuknutí války Benteen přijal důstojnickou funkci v Desátém missourském regimentu, což ohromilo a rozhněvalo jeho otce, který ho okamžitě vydědil. Otec začal pracovat pro Konfederaci na palubě parní nákladní lodi, která brázдила vody Mississippi. Osud tomu chtěl, že plavidlo zajala právě Benteenova jednotka, takže Benteen mladší, přestože byl vyděděn, náhle získal nad svým otcem moc.

Jeho otec zůstal až do konce války v zajetí, zatímco Frederick Benteen udatně bojoval v mnoha taženích. Šestého června 1865 byl doporučen na hodnost brigádního generála, ale toto doporučení neprošlo přes vlivné politiky a absolventy West Pointu. Podobně jako u mnoha dalších důstojníků u Sedmé kavalerie byl po válce degradován na starou armádní hodnost, což u něj představovalo kapitánské prýmký.

Benteen nastoupil k Sedmé kavalerii v lednu 1867. Od prvního setkání si s Custerem nepadli do noty. Benteen byl starší a sloužil u vojska delší dobu než Custer. Jenže Custer chodil na West Point a Benteen nikoliv. Benteen se přesto snažil přistupovat ke službě profesionálně. Pak přišla Washita a incident s majorem Elliottem přilil do vodního příkopu mezi oběma muži kyselinu.

„Velké vítězství“, jak to Custer nazýval, Benteena málem připravilo o život a na to patrně nikdy nezapomene. Když se blížil k vesnici, všiml si mladého indiánského válečníka, který právě prchal ze stanu. Benteen se za ním pustil a signalizoval mu, ať se vzdá. Mladík se otočil a vypálil. Benteenovi kulka proletěla těsně kolem ucha. Další indiánova střela zasáhla kapitánova koně, který

padl k zemi. Benteen vyskočil na nohy, konečně opětoval střelbu a mladíka zabil.

To ale nebyl ten moment, po kterém Benteen u Washity tak zatrpkl. Začalo to tehdy, když Custer rozkázal pobít zajaté indiánské koně. Následovala jatka téměř tisíce zvířat. Ještě tady, pod palčivým letním sluncem, se Benteen zachvěl, když si vzpomněl na ono prosincové jitro těsně před Vánoci. Jasně si pamatoval řčení raněných koní a to, jak Custer projížděl vesnicí a střílel indiánské psy z pistole, jako kdyby se jednalo o tu nejlepší zábavu na světě. Benteen zavrtěl hlavou a sledoval, jak Custer rozmlouvá s Cookem.

Mimoděk se znovu ponořil do vzpomínek. Pak v té vesnici následovalo počítání. U všeho muselo být zjištěno přesné množství. Těla, sedla, pušky, oštěpy, štíty, všechno. Benteen poté viděl oficiální zprávu a vztekem mu málem praskla žíla na čele. Custer nahlásil sto tři mrtvých válečníků. Benteen odhadoval, že jich bylo sotva na dva tucty. Zbytek těl patřil ženám, dětem a starcům, kteří už ani nedokázali pozvednout oštěp.

A potom tu byl major Elliott a jeho osmnáct mužů. Elliott si vybral menší skupinku a vydal se pronásledovat prchající indiány podél řeky, jenže beze stopy zmizel. Zbytek jednotky dokončil porážení zvířat a vypalování vesnice a poté jim dal Custer rozkaz k návratu. Brzy bude tma, vysvětlil užaslým důstojníkům, kteří chtěli pátrat po Elliottově oddílu, a není jasné, zda se po kraji nepotulují velké nepřátelské hordy.

A tak odjeli, aniž by se starali o Elliottův osud.

Benteen byl u jednotky, která se vrátila k Washitě o dva týdny později. Pokračovali po proudu od vypálené osady a našli zbytky Elliottova oddílu. Devatenáct zohavených těl, zmrzlých ve sněhu v malém údolíčku u řeky. Hromádky prázdných nábojnic vedle těl výmluvně svědčily o poslední bitvě.

Možná jsme Elliotta bývali mohli zachránit, říkal si Benteen nikoliv poprvé. Kdyby se Custer choval jako pořádný velitel a... Benteen si odplivl. Přehrával si to v hlavě na tisíc různých způsobů, ale vše se točilo kolem prosté skutečnosti, že jeho přítel

Joel Elliott a osmnáct mužů bylo zabito, zatímco Custer a zbytek regimentu, včetně Benteena, ujížděli do bezpečí pevnosti.

Benteen pořád viděl Elliottovo tělo, uchované mrazivým počasím. Paže mu nepřátelé vyrvali z ramenních kloubů a položili mu je vedle hlavy. Po stehnech mu probíhaly hluboké rány, v nichž svítily bílé kosti. Indiáni mu odřízli genitálie a nacpali mu je do úst. Trup poté prostríleli snad padesáti šípy, tolika, že je Benteen ani nemohl vytáhnout. Musel je ulámat, aby se tělo dalo naložit na pohřební vůz. Elliottovi přirozeně chyběl skalp a z temena zbývala ohavná mozaika bílé kosti a červené tkáně.

Benteen napsal o celé události v dopise, který odeslal kolegovi, s nímž sloužil v Desátém missourském regimentu. Dopis se dostal do rukou muže, který pracoval pro *St. Louis Dispatch*, kde jej uveřejnili, aniž by odhalili totožnost pisatele. Šlo o ošklivou skvrnu na Custerově údajně dokonalém vítězství a následovala vlna ostré kritiky v dalších novinách, zejména v liberálnějším tisku na východě, který odsuzoval masakr žen a dětí.

Custer věděl, že dopis napsal Benteen. Vyhrožoval mu ve svém velitelském stanu s výtiskem novin v ruce a Benteen ho požádal, ať vyjde ven, kde mohou pokračovat v debatě zbraněmi. Čekal venku více než dostatečnou dobu a poté jednoduše odešel, zatímco Custer dál zuřil ve svém stanu, z něhož se neodvážil vystrčit ani nos.

Benteen se ušklíbl, když se k němu přiblížil Cooke a nový zvěd Bouyer. Ten pobočník strká hlavu Custerovi tak hluboko do řitě, že jeho kotlety musí plukovníka šimrat na hýždích, říkal si Benteen často. Průzkumník byl zvláštní člověk, jeden z těch, kteří trávili o samotě v divočině tolik času, že už příliš nezapadali mezi ostatní lidi.

Cooke tlumočil Custerovy rozkazy, aniž by se podíval Benteenovi do očí. Benteen zprvu nepotvrdil jejich přijetí.

„Dostanu chirurga?“ zeptal se.

„Žádný vám nebyl přidělen, pane,“ odpověděl Cooke.

„A když narazím na nepřátele?“

„Máte se na ně vrhnout, pane,“ odvětil Cooke vágně.

„Vrhnout?“ zopakoval Benteen. „To je vojenský termín, který se učí na akademii? Obávám se, že se nemohu pochlubit tak vynikajícím vzděláním.“

„Máte napadnout nepřítele, pane.“

„Napadnout ho se sto dvaceti muži?“ položil Benteen řečnickou otázku.

Pobočník se vrátil ke Custerovi, který seděl na koni otočený zády ke koloně vojáků. Ten průzkumník, Bouyer, se ještě zdržel. Benteen se k němu obrátil. „O co jde?“

„Na jihozápadě nikdo není,“ řekl Bouyer.

„To vím. Ale mám své rozkazy. Slyšel jste je.“

Bouyer přikývl. „Slyšel, majore. Ale nemusíte na jihozápad jet nijak rychle.“

„Custer chce všechnu slávu pro sebe,“ řekl Benteen. „Proč bych si měl dělat starosti o...“

„Nezáleží na Custerovi,“ přerušil ho Bouyer. „Tohle ho přesahuje.“

„Co ho přesahuje?“

„To, co se dnes odehraje.“

„A to je?“

„Myslím, že tušíte.“

Benteen probodával zvěda pohledem, ale nepromluvil. Bouyer sáhl do velkého pytle, který měl uvázaný k hrušce sedla, a vytáhl nějaký předmět zabalený do koženého vaku. „Tohle je pro vás.“

Benteen předmět převzal. Překvapila ho jeho váha i teplo, které z něj sálalo. „Co to je?“ zeptal se a začal uvolňovat provázek.

„Nedělejte to.“ Bouyer zvedl ruku na potvrzení svých slov. „Ještě ne. Jen si ho dnes nechte u sebe.“

„Co je to?“

„Uvidíte.“

Benteen byl v pokušení vak otevřít a podívat se, ale na Bouyerově chování bylo něco smrtelně vážného, co kapitána zarazilo. Benteen neměl jen silný dojem, že se dnes stane něco významného – všechny vojenské instinkty mu říkaly, že dojde k

bitvě. A tato bitva se neodehraje na jihozápadě, ale někde podél Little Big Hornu.

„Dobře,“ přikývl kapitán.

Bouyer přikývl. „Jed'te pomalu, pane.“ S tím se otočil a vrátil se zpátky do kolony. Benteen ho několik okamžiků pozoroval a poté se v sedle obrátil, aby vyštěkl několik rozkazů. Tři setniny, které mu Custer přidělil, se seřadily. Vyslal poručíka Gibsona s deseti muži jako předsunutou hlídku, která měla zajistit, aby je v obtížném terénu nikdo nepřepadl ze zálohy.

„Levé křídlo, pochodem v chod!“ vykřikl Benteen a se sto deseti muži se vydal k jihovýchodu.

„Kam jedete?“ zavolal na něj major Reno, když se nově zformovaná jednotka dala do pohybu.

Benteen ukázal: „K těm kopcům.“

„A proč?“ zeptal se Reno o něco tišeji. Přiblížil se k Benteenovi, aby ho Custer neslyšel, ačkoliv Benteen pochyboval, že plukovník něco slyší přes hluk přesunující se kolony.

„Abych před sebou hnal všechny nepřátele,“ řekl Benteen sarkasticky.

Reno se podíval na Vlčí hory, k nimž mířila Benteenova jednotka, a jeho tvář přesně odrážela Benteenovy pocity. Nic víc se říkat nedalo. Benteenovi nijak nezáleželo ani na Renovi a po pravdě řečeno sloužil raději pod Custerovým velením než pod velením tohoto majora.

Ihned po opuštění Ash Creeku jednotka narazila na obtížný terén. To Benteenovi okamžitě prozradilo, že žádní rozumní indiáni by si nezřizovali tábor tady. Jsou dole u Little Big Hornu, jak o tom svědčila všechna znamení a jak tvrdil každý průzkumník u celého regimentu.

Benteen se sám pro sebe pochmurně usmál. Ten generálský chlapeček chce mít údolí sám pro sebe. Budiž. Custer a Reno můžou pokračovat k Siouxům. Benteen se zařídí podle rozkazů.

Pak se podíval na zabalený předmět, který mu předal Bouyer, a úsměv z tváře mu zmizel. Dnešek se postupně měnil v mimořádně podivný a zvláštní den.

Reno

Reno a Custer měli mnoho společného a tato skutečnost vzbuzovala v majorovi ironické pobavení, kdykoliv si na ni vzpomněl, což nebylo nijak často. Custer absolvoval West Point jako poslední ve svém ročníku a Reno ve svém ročníku, 1855, zkoušky neudělal vůbec. Pak propadl ještě podruhé, s ročníkem '56, a to ze stejného důvodu: pro nadměrný počet přestupků. Reno jich vlastně udělal tolik, že vytvořil nový rekord akademie: 1031 přestupků. Jistě, při získávání této pochybné cti měl oproti jiným absolventům „výhodu“ šesti let, zatímco ostatní kadeti tu strávili většinou jen pět. Custer jednou poznamenal, že se jednalo skutečně o omračující úspěch ve světle toho, že někteří kadeti absolvovali bez jediného přestupku, přičemž zářný příklad představoval Robert E. Lee, který si získal jistou proslulost během občanské války, jak Custer neopomněl dodat. Renovi se konečně podařilo složit závěrečné zkoušky v roce 1857, kdy na akademii právě nastupoval Custer.

Když se mu kvůli tomu Custer posmíval, Reno měl co dělat, aby udržel jazyk za zuby. On sám sice nasbíral rekordní počet přestupků, ale Custer byl přímo postaven před vojenský soud. Reno se o tom doslechl od jednoho z Custerových spolužáků. Těsně před závěrečnými zkouškami v roce 1861 měl zrovna Custer ve West Pointu službu, když se dva kadeti dostali do ostré výměny názorů. Místo toho, aby Custer konal svou povinnost a uklidnil je, přikázal divákům, aby ustoupili, a oběma útočně naladěným mladíkům doporučil čestný boj. Bohužel pro Custera tato slova slyšel dozorčí důstojník dne a Custer vzápětí musel čelit obviněním. Jeho vojenskou kariéru zachránilo jen propuknutí občanské války.

Reno neměl na rozdíl od Custera nijak výjimečné válečné záznamy, a to v žádném směru. Sloužil a konal svoje povinnosti bez jakéhokoliv výrazného úspěchu či ostudy. Po válce Reno nezačal dobře. Podařilo se mu rozhádat se snad s každým, když se snažil zařídit si nějaké vhodné místo, a postupně ho vykázali z Fort Vancouveru i Washingtonu na ty nejdlejší posty, které mohl voják zastávat a přitom ještě zůstat v armádě.

Reno na tuto dobu vzpomínal jako na smolné období své kariéry. Všichni takovým prošli. Dokonce i Custer byl nedávno v Kansasu pohnán před vojenský soud a musel si vzít rok neplaceného volna.

V roce 1869 se ale na Rena usmálo štěstí, když byl přidělen k Sedmé kavalerii v kansaském Fort Leavenworthu. Nebo si to alespoň tehdy říkal, pomyslel si Reno, zatímco sledoval oblak prachu za Benteenovou jednotkou.

Zatím jeho služba u Sedmé kavalerie nevypadala nijak skvěle. Samozřejmě musel sloužit pod Custerem. Před dvěma lety mu navíc zemřela žena, zrovna když byl v poli. Požádal o dovolenku na její pohřeb a na to, aby se postaral o rodinné záležitosti. Velitelství jeho žádost zamítlo. Chladná slova toho telegramu se Renovi vryla nesmazatelně do paměti: „Vrchní velitel se rozhodl nevyhovět vaší žádosti. Vraťte se k plnění svých úkolů.“

Mých úkolů, pomyslel si Reno a střelil pohledem po Custerovi, který stále mluvil s Cookem. *Tenhle regiment měl být můj*, supěl v duchu. *K čertu s Custerem a těmi, kteří mu věří!* Custer v roce 1867 nedovoleně opustil svou jednotku – za takový prohřešek přitom sám v poli odsuzoval k trestu smrti. Tehdy Reno ještě nesloužil u Sedmé kavalerie, ale slyšel o tom všechno od tehdejších vojáků.

Během tažení generála Hancocka v Kansasu Custer bez povolení odjel navštívit svou ženu. Vrchní velení ho potrestalo ročním neplaceným volnem. Pak se ale díky svým konexím a reputaci vrátil. A pořád velel jednotce, přes všechna dřívější porušení armádních pravidel a předpisů.

Reno sledoval, jak k němu jede Cooke. *Jsem na řadě*, pomyslel si.

„Ano, kapitáne?“ oslovil Custerova pobočníka, jakmile Cooke zastavil.

„Máte vést svoje tři setniny po jižním břehu tohoto potoka, pane, překročit Little Big Horn a zaútočit na indiánský tábor z jihu.“

Reno polkl a podíval se Cookeovi přes rameno na Custer, který hleděl k severozápadu a domlouval se znakovou řečí s jedním ze svých zvěďů.

„Jen můj prapor?“ zeptal se Reno.

„Generál říká, že váš útok podpoří.“

„Kde bude on?“ vyptával se Reno.

„My budeme postupovat po druhém břehu potoka... po vašem pravém boku... dostatečně blízko, abychom vám mohli pomoci,“ odpověděl Cooke se zřetelným zaváháním.

Reno se podíval směrem, kterým hleděl i Custer. „K řece je to docela daleko.“

„Šestnáct až dvacet kilometrů,“ odvětil Cooke. „Generál se obává, že indiáni už ruší tábor a začínají prchat.“

„Prchat?“ zopakoval Reno sklesle. Nedokázal uvěřit rozkazům. Benteen honí neexistující duchy na jihu a Custer ještě dělí zbytek jednotky. K čertu, a to už se oddělili od Terryho. Jestli to tak půjde dál, zbude mu brzy pouhá četa mužů.

Cooke promluvil pevnějším hlasem. „Průzkumníci budou podléhat vašemu velení, pane.“

„Průzkumníci?“ Za pobočníkem si všiml toho polovičního indiána, který se ke kavalerii připojil teprve před dvěma dny.

„Ano, pane,“ potvrdil Cooke.

Reno zvedl ruku a přejel jí po čele. Slunce pálilo a prsty měl v mžiku vlhké od kapek potu. Olízl si rty. „Ale jaký je plán?“ Cookea ta otázka zaskočila.

„Promiňte?“

„Nerozumím plánu,“ odpověděl Reno.

„Máte postupovat údolím a zaútočit na nepřátele,“ řekl Cooke. „Generál vás podle potřeby podpoří.“

„Podle potřeby?“

Custer mával rukou a naznačoval, aby se k němu Cooke vrátil. Custerových pět setnin už se dalo do pohybu. Reno potřásl hlavou a pokoušel se rozehnat mlhu, která se mu tvořila v mysli, zpomalovala jeho myšlenky a zatemňovala je. Cooke se obrátil a vyrazil pryč.

„Hlavně mi zajistěte tu podporu!“ vykřikl za ním Reno. Cooke pozvedl ruku na znamení, že ho slyšel. Nebo si to aspoň Reno myslel.

Přiblížil se k němu Bouyer a dotkl se pravou rukou čela v jakémsi zasalutování. „Majore.“

„Co přesně generál chce, abych dělal?“ otázal se ho Reno útočně.

Bouyer ruku spustil. „Nedal mi jiné rozkazy, pane, než ten, abych se k vám připojil.“

Reno zavrtěl hlavou. „Nedává to žádný smysl. Nepřátelé budou v údolí podél řeky. Proč Custer míří do kopců?“

Bouyer si místo odpovědi sáhl do velkého pytle u sedla a vytáhl kožený vak, který podal Renovi. „Tohle je pro vás, pane.“

Reno ho nevezal. „Co to sakra je?“

„Talisman.“

„Cože?“

„Silná medicína.“ Bouyer stále držel předmět v natažené ruce.

Custer posunkoval na Rena a něco mu naznačoval rty. Ať už generál říkal cokoli, Reno si byl jistý, že nejde o nic příjemného. Popadl balíček a zahákl kožené poutko za sedlo vedle pouzdra s mapou. Nemá čas na tyhle nesmysly.

Vykřikl rozkazy na své tři setniny, A, G a M, aby se seřadily a vyjely. Měl jedenáct důstojníků a přibližně sto dvacet pět vojáků. Navíc mu Custer přidělil všechny průzkumníky, což Reno považoval za docela zvláštní. Dokonce s ním měl jet i Krvavý nůž. *Divné, že se generál zbavuje svého oblíbeného zvěda*, pomyslel si. Kromě toho s jeho setninami pojede chirurg Henry Porter, pomocník chirurga James DeWolf, plukovníkův osobní tlumočník Fred Gerard – což bylo také zvláštní – a Isaiah Dorman, jediný černoš v celé jednotce, zkušený průzkumník, který dobře znal prérii. A taky Bouyer, ten poloviční indián, jehož talisman měl u sedla. Custer si ze zvědů ponechal jen Osamělého Charlie Reynoldse a čtyři Vraní indiány. Renovi to vnuklo myšlenku, že ve skutečnosti opravdu představuje hlavní sílu a Custer ho bude jen podporovat. Roky strávené službou pod plukovníkem ho ale přesvědčovaly o opaku. Custer by sám pro

sebe nikdy nezvolil vedlejší roli v tak velké události, jakou zdejší operace podle všeho bude. Možná Custeru jednoduše unavovaly pohřební písně arikarských zvěďů.

Reno vyrazil do čela své kolony. Při pohledu doprava přes malý potok viděl, jak souběžně s ním postupují Custerovi muži. Načerpal z toho trochu naděje. Jsou od sebe, co by kamenem dohodil, a opravdu si mohou snadno navzájem pomáhat. Ohlédl se dozadu. Jedinou známkou toho, že za nimi následuje nákladní kolona, byl vzdálený oblak zvířeného prachu.

Bouyer jel vlevo od čela vojáků a občas se přibližoval k útesům, které se tímto směrem tyčily asi kilometr a půl daleko. Několik kilometrů pokračovaly obě kolony takto vedle sebe a občas zrychlily do klusu, ale poté Reno spatřil, jak na něj Custer gestikuluje. Nemohl se mýlit: Custer chce, aby Reno se svými muži zatočil k severnímu břehu. Zaplavila ho úleva. Připojují se k regimentu, nebo aspoň k jeho zdejšímu zbytku.

Reno se přebrodivl přes potok. Viděl, že Custer stojí u osamělého vigvamu. Reno dojel až k němu a obě kolony se zastavily. Custer si prohlížel stan. Reno seskočil z koně a vstoupil za svým velitelem dovnitř, kde ležel mrtvý indián. Reno se na něj podíval – někdo ho střelil a rána se zanítla.

Kdo po něm střílel? napadlo Rena nejprve. Přiblížil se ten indián k nějakým vojákům, nebo šlo o výsledek roztržky mezi rudochy? Custer stále neřekl ani slovo. Jednoduše hleděl na mrtvolu, která ho z nějakého důvodu překvapivě zaujala. Pak se otočil a vyšel ze stanu. Reno ho následoval.

Všiml si, že se k nim opět připojil Bouyer. Průzkumník zrovna hovořil s Krvavým nožem a ukazoval k vigvamu, ale Reno neslyšel, co si ti dva povídají.

„Spalte to,“ vyštěkl Custer. Vraní indiáni se rychle pustili do plnění rozkazu.

Custer přešel k Bouyerovi a Krvavému noži. „Kdo toho indiána zabil?“

„Těžko říct, pane,“ odpověděl Bouyer.

Custer si pohrával se svou červenou kravatou a těkal očima kolem sebe. Vytáhl hodinky a zkontroloval čas. Zavrtěl hlavou. „Promrháváme denní světlo.“

Bouyer se zasmál. „Generále, být vámi, nedělal bych si starosti se soumrakem.“

„Jenže vy nejste já.“

Arikarští zvědové se malovali válečnými barvami. Obě kolony postávaly na místě, když se na východě ozvalo nějaké ječení a několik výstřelů.

„Támhle jsou tvoji indiáni, bratře,“ ukazoval Tom Custer.

Jeden z Vraních průzkumníků stál na pahorku na východ od nich a posunkoval.

„Za nimi!“ přikázal Custer arikarským zvědům.

Reno užasle přihlížel, jak indiáni ignorují pokyn a dál si nanášejí barvy na těla. Custer prudce pozvedl paže a Reno nijak nepochyboval o tom, že se v „generálových“ znacích skrývá jasná hrozba, byť nerozuměl jejich přesnému smyslu. Zvědové se dali do pohybu.

Custer se otočil, popadl svého pobočníka Cookea za límec a rychle mu něco říkal. Poté spěšně přešel ke koni a nasedl.

Reno stál nehybně uprostřed víru aktivity.

„Už to začalo.“

Reno se obrátil k Bouyerovi. „Kdo přesně jste a proč jste tady?“

„Chytil vás někdy silný proud, když jste se pokoušel překročit řeku?“ zeptal se ho Bouyer místo odpovědi.

„Cože?“

„Silný proud, který vás prostě uchvátí a nese vás s sebou. Nemůžete ani na jeden břeh. Bojujete, vzpíráte se, ale nakonec voda vyhraje a vy se necháte unášet.“

Reno se chtěl průzkumníka zeptat, o čem to ksakru mluví, ale Custerova kolona vyrazila a Cooke k němu přijel s novými rozkazy.

„Máte se co nejrychleji přesunout přes řeku, a jakmile zaujmete pozice, okamžitě zaútočit na indiánský tábor z jihu. Celá jednotka vás bude podporovat.“

„Kam jede Custer?“ chtěl vědět Reno, když sledoval, jak se Custerovy setniny vydávají na sever.

„Budeme po vaší pravici. Budete mít naši podporu,“ vykřikl ještě Cooke a otočil se, aby odpěchal za velitelem Sedmé kavalerie.

Splašený kůň

Dnešek je dobrý den k životu, pomyslel si Splašený kůň, který seděl pod stromem a sledoval, jak se koně pasou na trávě. Ještě nikdy neviděl tolik koní na jednom místě. Koně se svým počtem blížili ohromným stádům bizonů, jež v mládí lovil. Tato stáda však zmizela – další důsledek zásahů bělochů do jeho země.

Splašený kůň sice nebyl oficiálně vzato náčelník, ani si jím být nepřál. Byl ovšem uznávaný válečník. U jeho lidu patřila statečnost k nejdůležitějším vlastnostem bojovníka a Splašený kůň jí měl na rozdávání.

Cítil, jak se jeho „bratr“ blíží od jihovýchodu, což bylo zvláštní, protože tímto směrem tekl Rosebud a Splašený kůň věděl, že Tři hvězdy se stáhl zpátky k Fort Fetterman.

Splašený kůň nedokázal uvěřit tomu, že běloši stále postupují. Indiáni z rezervací, kteří dorazili během několika posledních dnů, ale přinášeli rozporné údaje ohledně kolon vojáků. Někteří tvrdili, že jsou na východě v údolí Rosebudu. Podle jiných postupují na severu, v blízkosti Yellowstonu.

Přes porážku Tři hvězd se blížili další a Splašený kůň věděl, že právě v tom spočívá prokletí jeho lidu. Pořád budou přicházet jiní a jiní. A on nyní seděl na břehu řeky Greasy Grass, kde se podle věštby své matky měl setkat s „bratrem“.

Naposledy, přísahal si Splašený kůň v duchu.

Musí ale přece existovat nějaká naděje. Prostě musí. Splašený kůň byl válečník, ale také věděl, že za beznadějně situace válečníci nebojují dobře. Bitva na Rosebudu jim všem něco ukázala. Pro Sedícího býka bylo mimořádně obtížné přemluvit všechny různé kmeny a válečné náčelníky, aby přijali společný

plán a koordinovali svoje činy s ostatními. Konečně, po mnoha hodinách přesvědčování, díky váze vidění Sedícího býka a Gallovy pověsti coby válečného náčelníka, se podařilo všechny bojovníky rozmístit uprostřed noci na daná místa kolem Rosebudu.

Splašený kůň musel ovšem přemítat, nakolik všechno ovlivnil příchod jeho „bratra“ s těmi podivnými křišťálovými lebkami. I Splašený kůň dobře poznal, že z nich vyzařuje mocná síla.

Poprvé v dějinách bojoval celý siouxský národ jako jeden muž a výsledkem bylo vítězství, které zahnilo Tři hvězdy zpátky na jih. Pořád ale přicházeli další běloši a ještě zatím nedošlo k naplnění matčiny věštby.

Vojáci se blížili k táboru. Splašený kůň vstal a ohlédl se. Útok mohl přijít z jediného směru. Z východu, z protějšího břehu řeky Greasy Grass, kde nad indiánskou vesnicí čněly vysoké skály.

Zavrtěl hlavou. Okolí znal do nejmenších podrobností. Jednotka, která přichází z tohoto směru, bude muset postupovat několika průsmyky vedoucími dolů k řece. Z taktického hlediska nešlo o rozumný manévř, ačkoliv se takhle nepřítel mohl přiblížit nepozorovaně těsně k táboru.

Jenže běloši nebyli známi tím, že by uvažovali rozumně a takticky. *Možná zítra*, pomyslel si Splašený kůň. *Možná vyjdou z kopců zítra*. Pro takový případ by se měl raději připravit. Vydal se hledat svého koně. Chtěl v rychlosti prozkoumat východní břeh řeky Greasy Grass, aby si osvěžil podobu krajiny.

Nejprve ale musel ještě něco vykonat. Projížděl rozlehlým tábořem, dokud nenašel stany Mnikonžuů. U jednoho z nich spatřil několik shromážděných chlapců a pobídl koně tímto směrem. Chlapci si přestali hrát, jakmile u nich zastavil.

Splašený kůň seskočil z koně. Chlapci ho mlčky pozorovali. Postupně si je prohlížel. Cítil zajiskření jakési síly, když mu zrak padl na drobného chlapce skoro vzadu, který v ruce držel starou pušku s roztržštěnou pažbou, ovázanou bizoní šlachou, aby držela pohromadě.

Splašený kůň na něj zakýval prstem a chlapec pokročil kupředu. Válečník natáhl ruku a chlapec mu podal svou zbraň. Splašený kůň si ji prohlédl. Byla sice stará, ale dobře udržovaná.

„Už jsi byl na lovu?“ zeptal se Splašený kůň.

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Ty jsi Kráčí sám?“

Chlapec přikývl.

„Umíš mluvit?“

Chlapec už málem opět přikývl, ale v posledním okamžiku se zarazil. „Ano.“

„Víš, kdo jsem?“

„Ano.“

Splašený kůň sundal ze sedla kožený vak a podal ho chlapci. „Tohle je pro tebe.“

Kráčí sám převzal balíček, ale neotevřel ho, což se Splašenému koni líbilo.

„Kde je tvůj otec?“

„Zabili ho Hadi, když vyjel na lov.“

Zase jednou pozvedl zbraň jeden indián proti druhému, pomyslel si Splašený kůň. „A tvoje matka?“

„Zemřela při porodu před dvěma lety.“

„Co dítě?“

„Taky zemřelo.“

„Kdo se o tebe stará?“ vyptával se Splašený kůň.

„Starám se o sebe sám,“ odpověděl Kráčí sám a odmlčel se.

„Ale staří válečníci, kteří zůstávají v táboře, když mladí vyrážejí na lov, mi dovolují, abych s nimi seděl u ohně.“

„Posloucháš je?“

Kráčí sám přikývl. „Posloucháním jsem se naučil mnoho věcí.“

„A mlčením?“

„Ano.“

„Dobře.“ Splašený kůň ukázal na zabalený předmět. „Neotvírej to, ale nech si ho u sebe, ať se stane cokoliv.“ Kráčí sám přikývl.

Splašený kůň nasedl na koně. Vzhlédl ke slunci. Minulo poledne. Možná k bitvě nedojde dnes. Ale cítil, jak se jeho „bratr“ blíží. Podíval se dolů, kde stál Kráčí sám se starou puškou v jedné a zabalenou lebkou v druhé ruce. Na okamžik všechno zakryl jakýsi stín a Splašený kůň vzhlédl. Očekával, že spatří oblak, který právě přechází přes slunce, ale nebe bylo dokonale čisté. Na Splašeného koně padla velká tíseň a přiměl se odjet od chlapce pod sebou.

Vydal se k řece Greasy Grass a k útesům na východním břehu, když ho náhle jistá myšlenka zasáhla jako kulka bílého muže. Tím, že předal křišťálovou lebku tomu chlapci, pomáhá naplnit proroctví.

22. kapitola

Prostor mezi světy

„Je tu jediný problém,“ promluvila Earhartová.

Dane zkoumal zlatou kouli umístěnou na podstavci uprostřed místnosti. „Jaký?“

„K tomu, abychom tuhle věc uvedli do pohybu, potřebujeme energii, a nikdo se ještě nevrátil s křišťálovou lebkou.“

„Musíme důvěřovat Těm Dřívějším,“ řekl Dane.

„Vždyť ani nevíme, kdo nebo co jsou,“ upozornila ho Earhartová.

Dane si všiml, že povrch koule není jednotlý. Naklonil se blíž. Kroutily se po něm tenké linky, které mu připomněly cosi, co už jednou viděl. Cítil podivné mravenčení v rukou.

„Tak pojďme,“ vyzvala ho Earhartová a otočila se k chodbě, kterou sem původně přišli.

Dane se neochotně odvrátil od koule a následoval ji.

Země, časová osa IV

Zdálo se, že lodní inženýři a odborníci na reaktor byli rádi, že mají aspoň co dělat, i když zprvu hleděli na křišťálovou lebku, kterou jim Frost ukázal, s nedůvěrou. Když jim vysvětlil, jak nejlépe uměl, co „viděl“ a „slyšel“, jejich nevíra ustoupila a nahradil ji zájem. Od té chvíle pracovali.

Informace o tom, že se něco děje, se roznesla po uzavřených prostorách ponorky rychlostí blesku. I když byl *Nautilus* poměrně velké plavidlo, dvě třetiny koneckonců zabíral reaktor a stínění. Druhý den práce už se všichni členové posádky byli podívat v

důstojnické jídelně na křišťálovou lebku a jemnou drátěnou síť, kterou kolem ní inženýři splétali. Frost jim sice vysvětlil, co konstruuje, ale netušil vůbec proč.

Jeden z inženýrů se pokusil o vysvětlení, nakolik mu sám rozuměl.

V zásadě omotávali lebku měděnými dráty, aby z ní učinili součást Teslovy cívky, ale zcela jiné, než jakou inženýři dosud viděli. Nebyli si jistí, jaký význam tyto změny mají, ale věřili Frostovu vidění.

„Hotovo,“ ohlásil kapitán Anderson Frostovi, když básník snad počtyřicáté nahlédl do jídelny. Lebku obklopovalo měděné vedení, které ji téměř zcela zakrývalo.

V jídelně se tísnil tucet členů posádky a obdivoval jemnou práci. Zdálo se, že kapitán Anderson není vůbec rád, že práce dospěla ke konci, a Frost dobře věděl proč. Už totiž kapitánovi řekl, co je třeba učinit dále.

Anderson zvedl mikrofon připojený k lodnímu intercomu. Dvakrát na něj poklepal, aby si získal pozornost všech. Pak promluvil: „Posádko, mluvím k vám kapitán. Jak všichni víte, plnili jsme jistý zvláštní úkol pro pana Frosta. První část naší mise skončila. Víím, že mnozí z vás mají řadu otázek ohledně skutečné povahy našeho úkolu, stejně jako já.“ Anderson se podíval na Frosta. „Připluli jsme sem na základě rozkazů námořního velitelství. Lidé, kteří tyto rozkazy vydali, jsou mrtví. Naše rodiny jsou mrtvé. Všichni na této planetě s výjimkou nás jsou s největší pravděpodobností po smrti. I my brzy zemřeme. Taková je skutečnost.

Pan Frost nicméně věří, že existují jiní lidé, kterým můžeme pomoci.“ Anderson se odmlčel. „Nechám pana Frosta, aby vám řekl zbytek.“ Předal básníkovi mikrofon.

Frost ho vzal do své ruky se žlutými jaterními skvrnami a odkáslal si. „Pánové, já...“ odmlčel se, když kapitán ukázal a zašeptal. „Musíte stisknout tohle tlačítko po straně.“

Frost přikývl. Zmáčkl tlačítko a počkal, až odezní zapraskání statické elektřiny. „Pánové, náš osud je skutečně zpečetěn. Všichni jste slyšeli zprávy a viděli jste záběry toho podivného

stroje, který zničil atmosféru naší planety. Myslím, že se všichni shodneme na tom, že tento stroj nepochází z našeho světa. Jsou jiní lidé, nikoliv na našem světě, ale stejní jako my, které rovněž ohrožují ti, kdo řídí onen stroj a kdo na nás zaútočili. A právě těmto lidem můžeme pomoci. Neumím vysvětlit jak. Žádám vás, abyste věřili tomu, co musíme vykonat.“

Frost pustil tlačítko a několikrát se nadechl, než ho opět stiskl. „Platí, že člověk dosahuje nejlepších výkonů v těch nejhorších dobách. My nyní takovým dobám čelíme a já vás prosím, abyste odvedli to nejlepší, co ve vás je.“

Pustil tlačítko a vrátil mikrofon Andersonovi. „Víte, co je třeba udělat.“

Anderson vzal do ruky mikrofon. „Potřebuji dva dobrovolníky. Dva muže, kteří vezmou to, co jsme vyrobili zde v jídelně, a zanesou to do jádra reaktoru.“

23. kapitola

Bouyer

„K čertu s tím, srovnejte svoje muže!“

Poddůstojníci se pokoušeli vnést do panujícího zmatku nějaký řád. Žízňiví koně i muži se tlačili u brodu přes Little Big Horn a soupeřili spolu o přístup k vodě. Všechny tři setniny se podobaly spíše neuspořádanému davu než vojenské jednotce. Bouyerův rostoucí neklid odpovídal rostoucímu oblaku prachu na severu. Cítil se prázdný a vyčerpaný, když uvažoval o tom, jak velký počet zvířat a lidí mohl zvířít tolik prachu. Jestli vypukl takový zmatek už nyní, bez jakéhokoliv boje, jak to bude vypadat, až se přesunou po proudu?

Znovu se ohlédl přes rameno. Nejprve napravo, kde neviděl jedinou stopu po Custerovi a jeho vojácích. Poté doleva, ve směru, kterým před pár hodinami zmizel Benteen a jeho jednotka. Bude mu Benteen věřit, nebo postupuje co nejrychleji a dostane se tak daleko, že nebude moci nijak zasáhnout do nadcházející bitvy?

„Kde je moje podpora?“ zamumlal Reno hned vedle něj a rozhlížel se stejně jako před ním Bouyer.

Bouyer zaryl koni paty do slabin, zatímco poddůstojníci zjednávali pořádek u brodu. Reno vyrazil za ním. Vyjeli po západním břehu Little Big Hornu a podívali se po proudu k severu. Údolí se tu rozšiřovalo, zleva je lemovaly nízké skály a zprava řada stromů podle řeky. Reno vytáhl polní láhev a zhluboka si přihnul.

„Taky si trochu dám,“ řekl Bouyer a nedbal na překvapení, které se Renovi rozlilo po tváři. Major mu podal láhev.

Bouyer si ji přiložil ke rtům a napil se. Málem se zalkl, když mu do hrdla vtekla poloslaná voda. Reno se zasmál způsobem, který se Bouyerovi vůbec nelíbil. Oba věděli, že Bouyer očekával jinou tekutinu. V táboře se povídalo, že Reno je pijan.

„Budu vás podporovat!“ U sta hromů, právě tohle říkal,“ vyštěkl Reno a měl co dělat, aby ovládl svého koně, který jančil, protože cítil ve vzduchu strach. „Budu vás podporovat!“ Tak kde tedy je?“ Reno se znovu divoce zasmál. Smích vůbec neodpovídal vyřčeným slovům.

Bouyer nic neříkal. Věděl, že indiánskou vesnici mají před sebou. Každý hlupák viděl prach zvířený tisíci koní a kouř ze spousty ohnišť. Tolik dýmu ještě Bouyer neviděl. Věděl, že Krvavý nůž měl pravdu. Tohle se Custerovi nepodaří. Nezažijí další Washitu. O tom, že tato bitva dopadne zcela jinak, než si Custer představuje, ovšem věděl už mnoho let.

Další starosti mu dělalo, že neviděl žádnou z obou zbývajících jednotek, a bylo mu jasné, že totéž působí starosti i majorovi. Reno se účastnil řady bojů během občanské války a měl určitý smysl pro taktiku. Little Big Horn netekl přímo k severu, ale klikatil se sem a tam, k východu a západu, a místy silně zužoval údolí, což nebylo dobré pro nikoho s omezeným počtem mužů.

Oddíl kavalérie se jen obtížně řídí, zejména jakmile začne palba. Rozkazy se daly vydávat jediné hlasem, což při střelbě bylo vždycky problematické, nebo vysíláním poslů, které ale mohl někdo zastřelit, ještě než stihli vyřídit pokyn. Když se k tomu přidá strach z vlastní smrti a vynásobí se tělesným i duševním stavem mužů a koní, jakýkoliv pokus o taktický manévr mohl snadno skončit katastrofou. Bouyer věděl, že to vojáci z povolání neradi přiznávají, ale největší roli v každé bitvě hraje obyčejné štěstí.

Tady v údolí si Reno bude muset dávat pozor na křídla. Neměl dostatek mužů, aby je v nejširších místech roztáhl od řeky až ke skalám. Bouyer přemítal, kam major umístí jeho a další průzkumníky.

Velení bude muset zůstat u řeky. Pokud Custer není za nimi, jak se oba obávali, je generál napravo od nich a Reno bude muset

nechat otevřenou cestu k podpoře Custeru nebo, jak mu bylo řečeno, naopak k přijetí podpory od něj. Bouyer chtěl být právě napravo. Věděl, že potřebuje být dost blízko, aby se v kritickém okamžiku mohl dostat ke Custerovi.

Rozhlédl se do všech směrů. Na východním břehu řeky se útesy zvedaly podstatně výše. Náhle ho napadlo, že někde za nimi postupuje Custer se svými pěti setninami. Netušil, proč si tím byl náhle tak jistý – podle rozkazů měl Custer následovat za nimi touto cestou do údolí, ale Bouyer to náhle věděl stejně jednoznačně jako cokoliv dalšího toho dne, což vlastně nepředstavovalo příliš velkou jistotu. A zároveň věděl, že o tom Reno ví taky. Poznal to podle toho, jak tu major jen tak seděl na koni a nespíchal dopředu do údolí k bezpočtu ohňů a stádům koní.

A co Benteen? Bouyer potřásl hlavou. Benteen byl přesně tam, kde být chtěl. Mimo. Bouyer v duchu slyšel kapitánův hlas: *Jen ať se Custer nabodne na vlastní meč.* Zavrtěl hlavou, aby si ji očistil od myšlenek, které mu momentálně nemohly nijak prospět. Musel věřit, že všechny rozptýlené kousky skládačky do sebe ve správný čas zapadnou, ačkoliv to v tuto chvíli nevypadalo nijak nadějně. Bouyer kývl na Krvavého nože, který se k nim právě připojil. Všiml si, že Krvavý nůž má zabalenou lebku přivázanou k hrušce sedla.

Ztuhl, když se u stružky dvě stě metrů od nich náhle vynořila skupina dvaceti indiánských válečníků na koních, aby se vzápětí otočila a zmizela v oblaku zvířeného prachu.

„Nebude žádný okamžik překvapení,“ poznamenal Krvavý nůž arikarsky.

„To bylo jasné od začátku,“ odpověděl Bouyer stejným jazykem a nenamáhal se s překladem zvědovy poznámky pro majora Rena. Reno si jich nevšímal a konečně obrátil svou pozornost k mužům, jimž velel.

Setnina G stála seřazená na břehu pod vedením poručíka McIntoshe. Druhé dvě se k ní záhy připojí.

Bouyer hleděl k severu a pomalu se mu rozostřil pohled. Cítil, jak ho zaplavuje nevýslovná únava, jako kdyby ho tížilo samo

jasné slunce nad hlavou. Nechtěl nic jiného, než si jen tak lehnout a trochu si odpočinout. Jen na pár chvil. Pod stromem na břehu líně tekoucí řeky. Věděl, že jeho dnešní úkol je důležitý, ale také měl pocit, že pravděpodobně dnes nalezne svou smrt, a život se mu přitom tak líbil. Dožil se vyššího věku než velká většina mužů. Procestoval místa, která navštívila jen hrstka bělochů. Měl právě tak rád sněhové vločky, jež se mu snášely v zimě na obličej, jako horké polední slunce za letního dne. Proč byl vybrán právě on?

Prudce zvedl hlavu. Vojáci už byli připraveni k další cestě. Prašné mračno na severu se ještě zvětšilo a Bouyer slyšel vzdálený válečný pokřik, který se nesl těžkým vzduchem. Únavu vystřídal nutkání ke spěchu.

„Kupředu po čtyřech!“ rozkázal Reno. „Průzkumníci doleva,“ dodal s pohledem na Bouyera.

Odkryté levé křídlo. V Bouyerovi by se krve nedořezal. Krvavý nůž ho pozoroval s bezvýraznou tváří.

„Kryjte tam moje křídlo,“ dodal Reno.

Benteen

Cestou k jihozápadu nenarazili na žádnou známku po přítomnosti indiánů. Benteen si otřel pot z čela a vzhlédl ke slunci, které horce sálalo ze směru, kterým postupovali. Po opuštění hlavní kolony ho dohonili dva Custerovi poslové. První mu předal rozkaz, aby pokračoval k druhému hřebenu. Další požadoval, aby jeli ještě dál, a zároveň přinesl nepříteli vítanou zprávu, že se jednotka opět rozdělila a Renova skupina míří údolím Little Big Hornu k vesnici, na kterou má zaútočit.

Benteen přes rozkazy stácel svoje muže stále více k severu. Chtěl zůstat co nejblíže zbytku kavalerie. Nahlédl do vaku, který mu předal Bouyer, a to, co spatřil, ho vyděsilo. Nebyl nijak nábožensky založený a domníval se, že bohové, které uctívali indiáni, jsou falešní, ale nepochyboval o tom, že z téhle věci vyznačuje určitá moc a síla.

Kdyby se aspoň Custer neoddělil od Rena. To dělalo Benteenovi největší starosti. Benteen chápal, že ho Custer chtěl odklidit z cesty. Vždycky tušil, že ho Custer bude držet mimo boj.

Ale takhle poslat Rena do údolí jako prvního s tím, že Custer bude dělat doprovodnou sílu – to se generálovi vůbec nepodobalo. Ten darebák chtěl být vždycky v čele kolony, až se prožene indiánským tábořištěm. Tak by ten zatracený novinář mohl... Benteen ztuhl a napřímil se v sedle. Zatočil ke straně a nechal se minout prvními vojáky svých setnin, zatímco sám hleděl k severovýchodu.

Znal údolí Little Big Hornu a už mu došlo, co přesně má Custer v úmyslu. Ten zatracený blázen nehodlá podporovat Rena. Využívá ho jako blokovací sílu, aby indiáni nemohli uniknout proti proudu. Ale blokování nemohlo fungovat proti silnějšímu nepříteli a Benteen vůbec nepochyboval, že Renových sto dvacet pět mužů bude čelit drtivé přesile.

Kapitán zavřel oči a zamyslel se. Snažil se vžít do Custerovy situace a jeho stylu uvažování. Custer se bál, že Siouxové budou utíkat. Reno je měl zarazit na jihu a zaútočit na válečníky. Vesnice bude dál na severu, po proudu řeky. Custer se chtěl pokusit o obchvat vesnice ze západu nebo z východu, takže mohl buď obejít Rena z jihu a postupovat západně od Little Big Hornu, nebo mohl zatočit k severu ještě před přechodem řeky a zůstat na východním břehu. Západní trasa byla příliš daleko. Custer se nikdy nemohl se svými unavenými koňmi dostat k vesnici dříve, než se Reno střetne s nepřítelem. Takže musí jet z východu.

Benteen se dal do pohybu. Vyrazil do čela své jednotky a křičel přitom povely. Vojáci se stočili ostře doprava a vyrazili k severu, navzdory Custerovým posledním rozkazům.

Martin

Giovanni Martini kdysi v Itálii sloužil jako bubeník u Garibaldiho jednotek, takže i když byl nováčkem ve Spojených

státech, s vojskem již zkušenosti měl. Jedna z prvních věcí, které se ještě v italském vojsku naučil, bylo vypadat hloupější, než člověk ve skutečnosti je. Chytré muže nadřízení ždímalí jako houbu úplně dosucha. S hloupým vojákem se jednalo mnohem pomaleji a nikdo mu obvykle nedával zvláštní úkoly. Od příchodu do Spojených států před několika lety se mu nedařilo sehnat práci, a tak se nechal zapsat do armády. Na formuláři si změnil jméno na Johna Martina a vzápětí ho poslali sloužit na západ.

Martin také přeháněl nedostatky ve znalostech angličtiny, aby si každý dvakrát rozmyslel, než po něm bude něco chtít. Tato lest se však před několika dny nečekaně obrátila proti němu. Prvního seržanta setniny H už unavovalo, že musel svému trubači pokaždé pracně vysvětlovat, co má dělat, a když tedy velení Sedmé kavalerie požadovalo nějakého trubače, první seržant udělal přesně to, co jsou zvyklí dělat všichni první seržanti v podobné situaci: poslal nejsnáze postradatelného muže, Johna Martina, který podle všeho nerozuměl anglicky.

Martin ve skutečnosti rozuměl daleko víc, než dával najevo. Když nyní jel vedle Custer, měl pocit, že se nachází přímo v centru dění. „Generál“ neustále vydával rozkazy a hovořil se svými průzkumníky. Kolona majora Rena zmizela, jakmile Custerových pět setnin překročilo kopec na severní straně Ash Creeku západně od Little Big Hornu. S Custerem postupovali čtyři zbývající indiánští zvědové, kteří se drželi blízko velitele.

Zvlněná krajina pokračovala až ke skalním útesům, mezi nimiž vedlo několik roklí. Žádným směrem nebylo odnikud vidět nijak daleko, snad jen z vrcholků skal, ale i pak zůstávalo mnoho snížených míst mimo dohled. Martinovi se tahle široká otevřená země nelíbila. Měl pocit, že její otevřenost je pouze klamem a že za každým pahorkem může číhat smrt v podobě rudochů.

Také neměl žádnou radost z toho, na jakého nepřítele se chystají zaútočit. V Itálii se taky často bojovalo dost krvavě, ale když voják zvedl ruce na znamení, že se vzdává, všechno pro něj skončilo. Na starém kontinentě se válčilo gentlemansky. Tady možnost vyvěšení pomyslné bílé vlajky neexistovala. Martin

viděl už řadu zohavených, skalpovaných těl, když se nějaký voják příliš vzdálil od tábora nebo když se civilista připlétl na území nikoho. Ani jeden z nich nevypadal, že by zemřel rychlou smrtí.

Martin mimoděk spustil ruku k boku, kde měl v pouzdru svůj revolver Colt ráže 11 mm, model 1872. Šlo o spolehlivou zbraň, i když se obtížně nabíjela. Vojáci spolu často debatovali o tom, jak nejlépe by se člověk měl zabít. Nikdo nepochyboval, že sebevražda je nejvhodnějším řešením, pokud bezprostředně hrozí padnutí do zajetí rudochům. Stačilo vidět některá z těl, jako je viděl Martin, a všichni dávali přednost rychlé kuli do hlavy. Měl u sebe dvacet čtyři nábojů do revolveru a šest z nich už odpočítal do válce.

Přes klín držel položenou pušku Springfield Carbine, model 1873, což byla standardní zbraň celého regimentu. Šlo o jednorannou pušku nabíjenou zezadu. Martin pro ni měl dvacet čtyři nábojů uložených v látkových komůrkách pásu přehozeného přes rameno a dalších sedmdesát šest ve větším vaku u sedla. S puškou nebyl nijak spokojený – střílela sice s dostatečnou přesností, ale byla příliš pomalá. U některých zvěďů ve Fort Lincoln viděl opakovací pušky henryovky a přemítal, proč je nenakoupila armáda. Další potíž s jeho springfieldkou spočívala v tom, že se nábojnice občas po výstřelu roztrhla a nešla vyhodit z nábojové komory, když se voják pokoušel znovu nabít. V takovém případě bylo nutné uvolnit vzpříčenou nábojnici nožem, což nebylo uprostřed bitvy nic příjemného.

Polnici měl pověšenou na zádech a od okamžiku, kdy na Ash Creeku s její pomocí svolával důstojníky, ji zatím nepoužil. Na severozápadě viděl líně stoupat do vzduchu kouř z mnoha ohnišť a byl rád, že nemusí troubit.

Custer mu pokynul, ať ho následuje, a oba spolu s průzkumníky se oddělili od kolony, aby vystoupali na blízký kopec na západ od nich. Když dorazili na vrchol, Martin prudce přitáhl koni otěže a cítil, jak se mu divoce rozbušilo srdce.

Nebylo pochyb, že indiánská vesnice je přímo pod nimi. Na sever se po druhém břehu řeky táhla dlouhá řada stanů a

vigvamů. Martin se pokřižoval a spěšně se pomodlil k panence Marii.

„Tentokrát je máme!“ vykřikl Custer, když se rozhlédl po tábořišti.

Martin sledoval Custerův pohled doleva. Po Renovi ještě nebylo ani vidu, ani slechu, i když se na jihu údolí zvedal oblak zvířeného prachu. Také k nim občas dolehla ozvěna výstřelu, ale ten mohli vypálit také jen lovci.

Custer stál ve třmenech a díval se do všech směrů. Martin využil příležitosti, aby se také rozhlédl. Útesy blokovaly podstatnou část výhledu na řeku i k severu, takže se přesná podoba terénu dala jen těžko odhadnout. Jedna věc však byla jistá: z tohoto místa se k indiánské vesnici nedostanou. Vraním průzkumníkům se podle všeho vůbec nelíbilo, co pod sebou viděli.

Zazněly další výstřely a poprvé spatřili, jak se na plochem dně údolí západně od řeky objevily drobné postavy v modrých kabátech. Renova jednotka byla napadena.

„Výborně!“ Custer udeřil pěstí do dlaně druhé ruky.

Martin se zamračil. Ve vesnici se pohybovalo tolik snědých válečníků, až to připomínalo roj včel, do kterého někdo šťouchl tyčí.

Custer si sundal klobouk a zamával, i když ho podle Martina nikdo z údolí nemohl vidět. Pak generál uchopil uzdu a všichni se vydali zpátky ke koloně.

Custer dojel ke svému bratrovi a vyštěkl rozkazy. Přikázal mu, aby vyslal k nákladní koloně posla. „Ať McDougall zamíří s nákladem přímo tímhle směrem, přes vyvýšeninu. Jestli se přetrhne nějaký popruh a náklad se uvolní, ať se nezdržují spravováním. Nejdůležitější je rychlost. Povězte mu, že tu je velké indiánské tábořiště.“

Custerův bratr přikývl a odjel vybrat jednoho ze svých mužů, aby doručil vzkaz. Custer mávl rukou a jednotka zrychlila do trysku. Pohled na probíhající bitvu jim zakrývaly vysoké skály lemující tok řeky.

Martin sáhl k sedlu a ujistil se, že je tu stále přivázaný ten podivný balíček, který mu svěřil onen poloviční indián mezi zvědy. Slíbil mu, že za zlatou desetidolarovou minci ten balíček na jeden den nechá u sebe a nebude se dívat dovnitř. Jednalo se o zvláštní prosbu, ale Martin považoval všechny rudochy za divné a tenhle chlápek Bouyer byl zpola jedním z nich.

Popohnal svého koně a následoval Custeru k severu.

Scollen

Desátník Henry Scollen jel ve druhé řadě jezdců setniny M, která postupovala v čele Renovy jednotky. Za ní následovala setnina A a kolonu uzavírala setnina G. Scollena zneklidňoval jeho kůň. Původní zvíře zchromlo těsně před odjezdem z Fort Lincolnu a nově přidělený kůň představoval nekonečný zdroj problémů. Jen s krajními obtížemi ho udržoval v řadě, zatímco kolona postupovala přes otevřenou pláň na východ od Little Big Hornu.

Na Scollena ještě nikdy nikdo nestřílel, takže si jen s velkým překvapením uvědomil, že ten hvízdavý zvuk vydávají kulky, které létají kolem něj. V dálce se míhali indiáni, kteří se objevovali na terénních vlnách a zase mezi ně mizeli. Kus cesty před sebou viděl vršky stanů. Nervózně přejel rukou po koženém vaku, který si přivázel k sedlu. Předmět uvnitř byl na omak tvrdý a o něco větší než ešus. Také vyzařoval teplo, což Scollenovi připadalo zvláštní. Zlatá desetidolarová mince. Přesně to mu Bouyer zaplatil, aby si ten balíček nechal pro dnešek u sebe. Proč? Scollen netušil, ani se na nic neptal, a dychtivě převzal svou odměnu.

„McHargy!“ vykřikl Reno a Scollen sledoval, jak se k majorovi blíží oslovený voják. Byl dostatečně blízko, takže slyšel majorovy pokyny. „Jed'te najít Custeru. Povězte mu, že mám vesnici před sebou a že nepřítel je po čertech silný. Jed'te, člověče, jed'te!“

„Kde je, pane?“ zeptal se McHargy.

Reno ukázal na východ. „V těch horách.“

McHargy pobídl svého koně a zamířil tryskem k východu. Reno pak začal křičet další rozkazy – setniny A a M postavil vedle sebe, zatímco setnina G představovala zálohu. Široké říční údolí se táhlo přibližně tři kilometry vpřed a poté je přehrazovala řada stromů, za nimiž se rozkládala vlastní vesnice.

Jednotka zrychlila a unavení koně ze sebe vydávali všechno. Scollena bolely paže od toho, jak musel neustále usilovně držet svoje zvíře v řadě s ostatními. Viděl, že indiánští bojovníci jsou podstatně blíž. Zdálo se, že jsou nazí a těla mají pomalovaná válečnými barvami. Někteří měli střelné zbraně, z nichž pálili na postupující vojáky. Jiní byli vyzbrojeni luky a oštěpy. Všichni ale ustupovali před valícím se vojskem. *Třeba všichni utečou*, pomyslel si Scollen. *Třeba boj skončí co nevidět*.

Reno se neustále ohlížel přes rameno k jihovýchodu. Scollen dobře chápal majorovy starosti. Slyšel rozkazy, které Reno dostal od Custer. Kde je Custer? Jestli opravdu postupuje po druhém břehu Little Big Hornu, za těmi útesy, nemůže jim poskytnout žádnou okamžitou podporu, přestože ji sliboval.

Údolí se rozšířilo a Reno už nemohl držet poslední setninu v záloze. I setnina G se tak dostala do jedné řady s ostatními. Průzkumníci jeli zcela vlevo. Před nimi přibývali další a další indiáni, jejichž počet několikanásobně převyšoval blížící se vojsko. Okraj vesnice už nebyl daleko.

Před postupující linií vojáků se táhl svažitý pruh země a Reno zastavil jednotku zvednutou paží. „Vyrovnat do řady!“ vykřikl.

Scollen zatáhl za uzdu, ale kůň se vzepjal a uzda vypadla desátníkovi z prstů. Kůň vyrazil kupředu, vyděšený pachem střelného prachu, který se vznášel ve vzduchu.

„Scollene, vraťte se!“ zaječel na něj první seržant setniny M.

Scollen zoufale chňapl po uzdě, ale kůň mezitím utekl příliš daleko. Prchal tryskem přes otevřené prostranství od Renovy stojící jednotky k indiánské vesnici.

Scollen pustil uzdu a popadl pušku, ale v hrůze ji pustil, když kůň přeskočil syslí noru a do ruky ho udeřila sedlová brašna. Vpravo a vzápětí i vlevo od něj se mihla pomalovaná postava.

Cítil, jak se mu něco otřelo o rameno – oštěp, který ho jen těsně minul.

„Kristepane!“ vykřikl, když ho ze všech stran obklíčili nepřátelé. Sáhл pro pistoli, když k jeho koni přiskočil jakýsi troufalý mladík a pokusil se ho chytit za uzdu. Kůň ho odkopl stranou a indián zavřeštěl bolestí.

Scollen sevřel v ruce pažbu koltu v okamžiku, kdy hrud' jeho koně proklál šíp. Pak další a ještě jeden. Vyřítil se proti nim mohutný mladík s oštěpem. Scollen pozvedl pistoli a vypálil. Indián se stále blížil. Scollen vypálil znovu, ale zřejmě opět minul, protože mladík pokračoval v běhu.

Kůň se zhroutil, jakmile mu indián vrazil oštěp do prsou. Scollen spadl, překulil se a zvedl se na kolena. Měl prázdné ruce. V panice sáhл na zem vedle sebe, aby se pokusil nahmatat pistoli, ale očima omámeně sledoval půl tuctu mladých válečníků, kteří se k němu blížili s připravenými zbraněmi.

„Prosím!“ vykřikl Scollen a zvedl obě ruce nad hlavu na znamení, že se vzdává.

Něco ho udeřilo do zad. Připomínalo to kopnutí koně a Scollen užasle vytrěstil oči, když se mu z hrudi vynořila špička oštěpu potřísněná rudou krví. Vzhlédl a s úlekem spatřil ženskou bojovnici, která stála těsně před ním a pozorně si ho prohlížela.

Překvapilo ho, že necítí žádnou bolest. Toto překvapení však zmizelo, když mu další indián zasekl sekyru do boku a pod jejím ostřím povolila kůže, svaly i kosti. Scollen vykřikl, s rukama stále zvednutýma nad hlavou. Pořád ještě ječel, když ho jiný indián začal skalpovat. Teprve když mu někdo zasadil ránu kyjem do hlavy, křik ustal a pohltila ho požehnaná černota.

Na Siouxy, kteří Scollena zabili, udělala jeho statečnost, s níž proti nim vyrazil zcela sám, velký dojem. Jednalo se o čin hodný velkého válečníka. Přesto mu sekyrami rozřízli břicho, usekli mu hlavu a strčili ji do rozpárané tělní dutiny.

Žena cesty bizoního telete, hrdinka bitvy na Rosebudu, známé mezi jejím lidem jako Bitva, v níž zachránila sestra svého bratra, se držela od zohaveného těla stranou.

Přešla k vojákovu koni a všimla si koženého vaku přivázaného k sedlu. Zvedla balíček a nevšímala si bojovníků, kteří trhali mužovu mrtvolu na kusy. Cítila pod prsty teplo. Nahlédla dovnitř a zalapala po dechu. Mocná kouzla.

Vzala křišťálovou lebku ukrytou v koženém obalu a vydala se do bitvy.

Gall

Gall se vracel od návštěvy příbuzných uprostřed rozlehlého tábořiště, když uslyšel první výstřely. Zastavil se a doufal, že se jen vracejí lovci. Když ale palba neutichala, uvědomil si, že boj proběhne už dnes.

Podle zvuku střelby se zdálo, že se zatím bojuje v údolí na jihu, což Gallovi působilo jisté starosti, protože tam na kraji vesnice tábořili jeho lidé. Přemítal, proč nikdo nespustil poplach, když se blížili vojáci, ale předpokládal, že s tím nikdo nepočítal. Nevěřili, že by modrokabátníci zaútočili na tábor za plného denního světla, když byla vidět síla celého siouxského národa i ostatních kmenů.

Víra nám moc nepomohla, pomyslel si Gall a pokoušel se postupovat náhlým zmatkem v táboře. Ženy křičely a snažily se najít svoje děti. Psi štěkali a bojovníci spěšně sahali po zbraních, aby mohli zasáhnout tam, odkud se ozývala střelba.

Když se Gall přiblížil ke svému stanu, jeho starosti se ještě prohloubily. Kolem létaly kulky, většinou sice vysoko, ale svědčily o blízkosti nepřítele. Kolem proběhla jedna z jeho manželek a hnala před sebou několik malých dětí. Nepodívala se mu do očí, ani se nezastavila, aby odpověděla na jeho hlasitě položenou otázku, a Gall cítil, jak se mu hrud' svírá pod nečekanou tíhou.

Před jeho stanem ležela těla. Jeho nejstarší manželka, jeho nejmladší dcera, která ho ještě dnes ráno naplnila takovou radostí, a jeden z jeho synů. Zasáhly je kulky modrých kabátů. Gall si

klekl a zvedl tělo své dcery. Pohlédl do jejích mrtvých očí, zatlačil jí víčka a pomalu ji opět položil.

Slyšel, že střelba zesílila. Bolestné řičení koní. Křik mužů v jejich rodných jazycích. Kolem běželi nebo jeli bojovníci. Gall si stoupl a odhrnul vchodovou plachtu do stanu. Jeho sekyra s lesklým ocelovým ostřím ležela na dosah. Zvedl ji a potěžkal ji v dlani. Zároveň zvedl i vak s křišťálovou lebkou a hodil si ho přes rameno. Poté se otočil a vydal se do bitvy.

24. kapitola

Moskva: současnost

Radioaktivní oblak dospěl k jihovýchodním předměstím Moskvy a vplížil se dovnitř. Stal se nejúspěšnějším nájezdníkem od chánovy Zlaté hordy před mnoha staletími. Půda mezi Moskvou a Černobylem byla zcela spálená a mrtvá – něčeho takového nedosáhli ani mongolští útočníci.

Evropou na východě se šířila panika. Lidé bedlivě sledovali údaje o proudění vzduchu, zaznamenávali sebenepatrnější změny a navzdory realistickým vědeckým hodnocením doufali, že něco zastaví oponu smrti, jež se na ně valila.

Prostor mezi světy

Dane se vznášel těsně nad koulí Stínu, pomalu se otáčel kolem své osy a rozhlížel se po moři. Earhartová byla po jeho boku. „Nic,“ ohlásil Dane.

Earhartová místo odpovědi otevřela svůj oblek a sestoupila na povrch koule. Opatrně došla k černé vodní hladině a klekla si.

„Dávejte pozor,“ varoval ji Dane.

„Něco se blíží,“ řekla Earhartová.

„Co?“

„To uvidíme, až se to sem dostane.“

Země, časová osa IV

Z posádky sto osmnácti mužů se dobrovolně přihlásilo devadesát šest. Z nich pak Anderson vzhledem k povaze úkolu vybral dva odborníky na reaktor. Oba muži si navlékli objemné

ochranné oděvy a nyní stáli před velkým uzávěrem v první ochranné stěně mezi přední a zadní částí ponorky. Jeden z nich nesl lebku obalenou měděným drátem, druhý obrovský francouzský klíč k otevření uzávěru. Jakmile oba vstoupili dovnitř, uzávěr se za nimi opět zavřel. Vydali se krátkou chodbou a otevřeli druhý uzávěr, prošli jím a opět ho za sebou zavřeli. Ocitli se v nouzovém řídicím centru reaktoru. Oba tu už byli, když prováděli běžnou kontrolu a údržbu. V obleku tu bylo možné bezpečně pracovat třicet minut.

Přešli ke stěně s dalším uzávěrem, tentokrát označeným výstražnými červenými nápisy. Muž s francouzským klíčem jej otevřel a ten s křišťálovou lebkou vstoupil dovnitř. Počkal na svého společníka, který opět nejprve uzávěr zavřel, než se přesunul k poklopu taktéž pokrytému varovnými nápisy.

Před poslední otočkou francouzského klíče se muž zarazil a podíval se na svého druha. Několik vteřin si přes průzory obleků němě hleděli do očí. Dobře věděli, co pro ně bude znamenat další postup. Nikdo nepromluvil. Muž se obrátil k poklopu a otevřel ho. Nedošlo k žádné viditelné změně, ale oba námořníci se přesto podvědomě přikrčili, jako kdyby jim to mohlo nějak pomoci. Věděli, že se právě koupají v záření z jádra reaktoru, ale šlo o instinktivní reakci. Vešli a položili lebku přesně na místo, které Frost označil.

Oba uskočili, když je zalila jasně modrá záře, která vycházela z lebky. Její intenzita byla tak silná, že do ní nemohli hledět ani vteřinu a museli odvrátit oči.

Z intercomu se ozval kapitánův hlas. „Jste v pořádku? Právě jsme zaznamenali padesátiprocentní pokles výkonu reaktoru.“

Oba muži zírali na lebku, v níž nyní tepalo modré silové pole, a uvědomili se, že nějakým způsobem v mžiku odčerpala z reaktoru ohromné množství energie. Zároveň jim bylo jasné, že pokud předmět obsahuje tolik energie, jistě z něj sálá radiace, jakou jejich obleky nemají šanci odstínit. Jeden z nich se podíval na obdélníkový detektor připojený k vnější straně obleku. Svítil jasně červeně, což znamenalo, že v jediném okamžiku dostali smrtelnou dávku záření.

„Máme problém, kapitáne,“ zvolal jeden z nich.

„Jaký?“ zazněl v jádru reaktoru kapitánův hlas.

„Ta lebka je teď vysoce radioaktivní. Když ji vyjmeme z jádra a vyneseme ji mimo stíněnou oblast, zamoříme zbytek plavidla. Smrtící dávkou.“

Anderson se v řídicí místnosti otočil k Frostovi a čekal.

Frost seděl s rozčuchanými šedými vlasy na odřené kovové židli. „Lebka obsahuje energii k otevření dostatečně velké brány, aby ponorka mohla proplout na druhou stranu.“

„Kam?“

„Tam, kam se musíme dostat.“

„A co pak?“

„Tak daleko do budoucnosti nevidím.“

„To není moc přesvědčivé.“

„Nic z toho nezní přesvědčivě, ale kdybyste mě neposlechli, už byste byli všichni po smrti jako ostatní.“

„Moc života nám stejně nezbyvá.“

Frost počkal, až se Anderson uklidní. Pak kapitán vzdychl. „No dobře.“ Stiskl tlačítko intercomu a vydal rozkaz. Všichni muži na palubě ho slyšeli a věděli, co znamená.

Jakmile intercom ztichl, námořník, který nesl lebku, přešel ke stěně a uchopil kovové kleště. Vrátil se k jádru reaktoru a zvedl jimi lebku. „Uvolněte cestu!“ zvolal a jeho výkřik roznesly reproduktory po celé ponorce. Všichni se vzdálili z trasy od reaktoru, přestože je ocelové stěny stejně nemohly ochránit před smrtícími paprsky vyzařovanými lebku. Oba muži se rychle vrátili stejnou cestou zpátky a pečlivě za sebou zavřeli všechny uzávěry. Po několika měsících života ve stísněných prostorách plavidla jim připadalo zvláštní, že jsou najednou sami. Dospěli k hlavnímu poklopu na věž ponorky a zjistili, že je otevřený. Bez váhání vystoupili ven. Do ochranných obleků jim narážely sněhové vločky – právě zuřila bouře. Ani se neohlédli, když se za nimi poklop se zaduněním zavřel.

Vydali se před *Nautilus* a postoupili zhruba o sto metrů, na místo, odkud už přes chumelenici vůbec neviděli svoje plavidlo. Oba se zastavili. Ten, který nesl lebku, zaváhal, ale poté ji položil na led. Očekával, že horký předmět propadne ledovým krunýřem a zmizí v hlubinách.

To se však nestalo.

Lebka se místo toho vznesla do vzduchu a zastavila se přibližně metr nad ledem, kde se i přes zuřící vichřici ani nepohnula.

Vyrazily z ní modré blesky, které se zakously do vířícího sněhu. Vzduch přímo před oběma námořníky praskal a jiskřil. Oba mimoděk ustoupili, když se před nimi objevil černý ovál o výšce dvou a širce jednoho metru. Vzápětí ale začal růst.

Na okamžik jejich pozornost rozptýlil tříštivý zvuk, který se jim ozval přímo pod nohama. Z ledu se vynořila velká před' *Nautilu*. Na palubě kdosi stál a mával na ně. Oba se vydali blíž k lodi. Kus rozlomeného ledu je vynesl výš. Zapotáceli se, ale udrželi se na nohou.

Námořník na palubě jim hodil smyčku lana. První muž zvedl paže, chytil se provazu a nechal se vyzvednout na palubu. Druhý následoval v okamžiku, kdy se *Nautilus* přídí dotkl černého kruhu. Všichni tři muži se rýsovali proti černému pozadí jako modré siluety.

Ponorka zrychlila, jako kdyby ji něco táhlo kupředu, a zmizela. Nad pustou ledovou plání ještě chvíli dozníval bolestný jek muže, který zachránil dva své druhy v ochranných oblecích.

Prostor mezi světy

Earhartová vyskočila, když se ke kouli vyřítila vlna černé vody. Podjely jí nohy, ale Dane ji chytil za paži a držel. Zpola očekával útok krakenových chapadel. Zamrkal, když se necelých padesát metrů od nich vynořila na hladinu tupá šedá před' ponorky typu, jaký dosud neviděl. Mířila přímo ke kouli, a Dane pomohl Earhartové na samotný vrchol.

Ponorka narazila do koule s tlumeným zaduněním a zastavila se. Na palubě byly tři postavy, dvě v bachratých žlutých oděvech s černými pruhy, jako kdyby prošly ohněm. Třetí postava ležela na zádech a nehýbala se. Z její kůže i uniformy zbýval spečený škvarek. Další oběť války. Dane si uvědomil, že necítí skoro žádnou lítost – ne, to není úplná pravda, uvědomil si v další chvíli. Spíše si na mrtvého nemůže dovolit myslet, nemůže si dovolit k němu nic cítit. Smrt se stala pouhým drobným zdržením na cestě.

Přečetl si nápis na plavidle: *Nautilus*.

„Myslím, že se co nevidět setkáme s panem Frostem,“ řekl Earhartové.

Na věži ponorky se otevřel poklop a z plavidla se vyhnulo několik mužů, kteří pokročili kupředu. Jako první kráčel stařec s bílými vlasy. Dane s Earhartovou sestoupili po kouli k vyvýšené přídi *Nautilu*.

„Pan Frost?“ zeptal se Dane.

Frost přikývl. „Jak to víte?“

„Měl jsem vidění, ve kterém jste byl vy i tahle ponorka.“

„Pak tedy víte, co se bude dít dál?“ otázal se Frost.

„Ještě ne,“ odpověděl Dane, „ale musíme dopravit tohle...“ – ukázal na kouli, na které stál, „na jinou časovou osu Země, abychom mohli něco nabrat ze vzduchu a vrátit se s tím do mé časové osy.“

Frost na něj hleděl a zjevně chápal jen málo z toho, co Dane právě řekl. Viděl, jak se námořníci sklánějí nad svým mrtvým druhem.

„Pořád nemáme energii,“ ozvala se Earhartová.

Dane se k ní otočil. Připadal si starý a nekonečně unavený. „Myslím, že možná máme dostatek energie, abychom mohli učinit první krok.“

„Kde?“

Dane kývl k *Nautilu*. „Tady.“

„V reaktoru?“

„V posádce.“

25. kapitola

Reno

„Mám dojem, že jsem viděl támhle nahoře vojáky!“ vykřikl Girard a ukázal k útesům na východní straně řeky.

Reno se podíval naznačeným směrem, ale nic nespapřil. A jestli je Custer tam nahoře, bylo Renovi jasné, že se ocitl v nezáviděníhodné situaci. Jeho palebnou sílu o jednu čtvrtinu snižovala už ta skutečnost, že každý čtvrtý muž musel držet koně svých tří spolubojovníků. Zbývající tři tvořili bitevní linii, která se táhla od řeky k průzkumníkům u nízké skály daleko vlevo.

„Mitchelli!“ zavolal Reno. Přiběhl k němu jeho kuchař. Krčil se jako mnozí další vojáci, aby poskytovali hvízdajícím indiánským střelám menší cíl.

„Jděte vyřidit Custerovi, že bojujeme se stovkami – ne, s tisíci nepřátel. Potřebujeme okamžitě jeho podporu!“

Mitchell se ustrašeně rozhlédl. „Kam mám jít, pane?“

Reno ukázal k vysokým útesům. „Je za nimi. Najděte ho! Povězte mu, že tu už dlouho nevydržíme.“

„Ano, pane.“ Mitchell doběhl ke svému koni a tryskem odjel.

Reno přepadly chvilkové pochybnosti. Nezastavil příliš brzy? Nemohl dojet až do vesnice? Pak se ale podíval před sebe a pochyby zmizely. Bude mít velké štěstí, jestli udrží aspoň tuto linii, natož aby útočil dál.

Viděl, že muži zatím drží svoje pozice. Přihlížel, jak se jeden voják s překvapeným výrazem odpotácel dozadu, jako kdyby dostal ránu pěstí, držel si břicho a mezi prsty mu vytékala krev.

Zatím ale nezačal žádný soustředěný útok Siouxů. Musí jich být tisíce, odhadoval Reno, když se díval na dlouhou řadu stanů,

které se táhly tak daleko, kam až přes kouř vznášející se nad bitevním polem viděl.

Střelba zesilovala. *Bože*, pomyslel si Reno, *brzy nám dojde munice*. Držel v ruce pistoli, ze které vypálil na dva válečníky, již vyjeli z mlžného oparu střelného prachu k linii vojáků.

Indiáni se otočili a vrátili se zpátky do dýmu, kde zmizeli. Reno zamrkal. Něco se mihotalo ve vzduchu. V další chvíli si uvědomil, o co se jedná – z nebe se snášely šípy vystřelené vysoko do vzduchu. Většina jich minula, ale tu a tam některý zasáhl cíl a zabodl se do živé tkáně. Reno se podvědomě nahrbil a očekával zásah šípem z oblohy. Viděl, jak jeden z mužů držících koně ztratil kontrolu nad zvířaty a koně poplašeně odběhli zpátky ve směru, odkud přišli.

Někdo se k němu řítíl podél linie vojáků a Reno na postavu namířil pistoli. Na poslední chvíli se zarazil, když poznal poručíka Varnuma. Jeho kůň měl penu u huby. „Indiáni pronikají podél stromů u řeky!“ vykřikl.

Reno se podíval kolem Varnuma k řece. Jestli je odříznou od vody, bude po všem. Jednotka bude obklíčena. Pohlédl do údolí za sebou, kde zrovna čtyři koně mizeli do prachu zvířeného během útoku.

„Levé křídlo visí ve vzduchu!“ pokračoval Varnum. „Průzkumníci se nemají kde krýt. Snadno je můžou převálcovat!“

„Kde je Custer?“ zeptal se Reno.

„Nevím, ale nepřátelé se nám podél řeky dostávají do týla!“

„Zůstaňte tady!“ přikázal Reno. Nasedl na koně a projel dozadu oblakem kouře ze střelného prachu, dokud se výhled nepročistil. Nic. Reno zavřel oči, zhluboka se nadechl, otočil koně a vrátil se dýmem k přední linii.

„Udržujte řadu,“ volal cestou na své muže. „Vybírejte si cíle. Neplýtvajte kulkami, pokud jsou nepřátelé mimo dostřel.“

„Pane!“ vykřikl na něj kapitán Moylan ze setniny A. „Naše linie je příliš slabá. Jestli se na nás vrhnou, prorazí ji!“

„Cože?“ Reno sebou trhl, když z úst raněného vojáka zazněl hrozivý skřek. Muž oběma rukama svíral šíp, který mu trčel z hrudi.

„Linie je příliš slabá, pane!“ opakoval Moylan. „Nechápu, proč ještě nezaútočili. Je jich na to dost.“

„Levé křídlo,“ řekl Varnum a ukázal. Vlevo se zvedal mnohem větší oblak dýmu než jinde. „Soustředí se tam. Proto ještě nezaútočili na náš střed.“

„Co mám dělat?“ zeptal se Reno.

Varnum se znechuceně ušklíbl, ale Moylan neměl na nic takového čas. „Stáhnout se mezi stromy, pane. Dostat koně do bezpečí. Tady o všechny přijdeme, a jestli se to stane, jsme mrtví.“

„Ano,“ přikývl Reno. „Ano. Udělejte to.“ Ten plán dával smysl. Přesunout se do bezpečí mezi stromy u řeky. Pak bude moci ukotvit své křídlo u vody.

Moylan už odběhl a uděloval rozkazy svým mužům. Reno se pokoušel udržovat určitý pořádek, zatímco se jednotka stahovala doprava mezi stromy.

Reno vděčně zajel se svým koněm do výmolu, kudy kdysi tekla řeka, než si vymlela své současné koryto. Na chvílku pocítil naději. Tohle by mohla být dobrá obranná pozice. Když ale seskočil z koně, viděl, že kolem panuje zmatek, který se ještě zhoršoval. Mezi stromy byla nižší viditelnost než na otevřeném prostranství. Indiáni postupně pronikali za nimi podél řeky. Dým ze střelného prachu houstl. Jednotka byla rozptýlená a dala se jen obtížně ovládat.

Pak se objevil další kouř, tentokrát černý. Reno se rozkašlal. Ti divoši podpalují hájek. Otočil se. Viděl, jak třpytivá voda Little Big Hornu tančí na kamenech. Na protějším břehu řeky se tyčily skalní útesy, ale mezi nimi byla příkrá soutěska vedoucí vzhůru.

Obrátil se zpátky. Viděl kapitána Moylana. Přiběhl k němu Krvavý nůž a zasignalizoval. *Ano, ano*, odpověděl mu Reno. Nepřátelé byli za nimi i všude okolo. Krvavý nůž zase zmizel zpátky do první linie. Všude panoval nepopsatelný chaos.

„Musíme se stáhnout!“ vykřikl Reno na Moylana.

Moylan po něm vrhl užaslý pohled. „Kam?“

Reno ukázal na soutěsku.

„To nikdy nezvládneme,“ namítl Moylan. „Při přechodu řeky nás pobijí.“

„Tady nás zase uškvaří!“ zaječel na něj Reno. „Jestli se dostaneme nahoru, můžeme se znovu připojit ke zbytku regimentu!“

„Nevíme ani, kde přesně Custer je,“ upozornil ho Moylan. „Třeba za námi postupuje údolím. Možná bychom se dokázali probojovat zpátky na jih,“ navrhl.

Reno prošel po obvodu bráněného území, aby si udělal obrázek o tom, jak si vedou jeho muži. Narazil na Bouyera, který nabíjel svou pušku a klidně střílel. Isaiah Dorman, ten černý zvěd, pálil nedaleko od něj. Byl tu i Krvavý nůž, který zrovna pečlivě mířil.

Odkud přijde útok Siouxů? zeptal se ho Reno posunky.

Krvavý nůž spustil ruku s puškou a na okamžik se zatvářil zamyšleně. Vtom mu explodovala hlava a Renovi dopadly na obličej kousky tkáně, mozku a kapky krve. Major si otřel krev z očí.

Od indiánů k němu dolehl hlasitý pokřik. Vzhlédl a zvedl se mu žaludek, když spatřil mohutný oddíl stovek válečníků, kteří se blížili od severovýchodu.

Reno vyzvracel obsah žaludku a odplivl si. „Všichni přes řeku! Stáhněte se přes řeku na vyvýšené území! Nasedněte a ujíždějte!“

Někteří ho slyšeli a pohnuli se. Většina nikoliv. Vojáka uprostřed první skupiny zasáhla střela a srazila ho z koně. Reno si najednou uvědomil, že indiáni jsou po obou březích Little Big Hornu, ale bylo příliš pozdě na to, aby odvolával svůj pokyn. Jednalo se o zoufalý úprk, ale jinou možnost neměli, a kdyby strávili ještě nějaký čas tady, došlo by jim střelivo. I kdyby Custer nebyl tam nahoře, musela tam někde být nákladní kolona. A oni naléhavě potřebují náboje.

„Jedťe!“ pobízel Reno svoje muže. Jeho rozkaz se šířil a jednotka se počala přesunovat k řece. Objevili se indiánští jezdcí, kteří se přimíchali k ustupujícím vojákům a vypukl zoufalý boj

muže proti muži z bezprostřední blízkosti. Vojáci se museli bránit i holýma rukama, když je nepřátelé strhávali z koní.

Průsmyk na protějším břehu ale přitahoval Renovy muže jako magnet. Tamější terén se zvedal. Jinam jít nemohli. Řeka tu nebyla široká, měřila možná nějakých sedm metrů, a byla mělká.

Reno se otočil, když uslyšel výkřik poručíka McIntoshe. Poručík se zapotácel a padl. Reno se chtěl otočit, aby se pro něj vrátil, ale vlna utíkajících vojáků ho unášela k řece. Netušil, kolik mrtvých a raněných tu nechává. Podle toho, co viděl, jejich počet odhadoval na dvacet pět, možná víc.

Nebyl ovšem čas hloubat nad drtivou porážkou, kterou právě utrpěl. Jeho kůň skočil ze břehu do vody a Reno ho pobízel k protějšmu břehu. Spatřil, jak nepřátelé zasáhli poručíka Hodgsona, který se zřítíl do řeky. Přiblížil se k němu jeden voják a hodil mu třmen, aby se ho poručík mohl chytit. Hodgson třmen popadl a kůň ho i se svým jezdcem táhl přes řeku, ale příliš pomalu. Kolem dopadaly další šípy i kulky a některé z nich si našly bezmocný cíl. Hodgsonova mrtvá ruka se pustila třmenu těsně předtím, než se kůň vyhrabal na břeh. Poručíkovo tělo se skulilo zpátky do vody.

Reno pálil, dokud nezjistil, že mu došly náboje. Se slzami v očích se otočil a vyrazil průsmykem vzhůru.

Mezi stromy objevil Dva měsíce, náčelník Čejenů, koně Krvavého nože. Spatřil kožený vak a sáhl pro něj, ale musel překvapeně ucuknout, protože předmět uvnitř byl palčivě horký. Strhl košili jednomu z mrtvých vojáků a obalil jí podivný předmět, který vzápětí odnesl s sebou.

Splašený kůň

Jeho hřebec zrovna pil v Little Big Hornu, když Splašený kůň zaslechl první výstřely. Zvíře zastříhalo ušima a zvedlo hlavu, zatímco Splašený kůň zůstával nehybně sedět. Tam, kde byl, panovalo až na vzdálené výkřiky ticho. Boj začal asi kilometr a půl od něj, od nejsevernějšího konce vesnice. Musel jet tak

daleko, aby našel brod, kde mohl snadno překročit řeku a vystoupat na vysoké východní útesy. Urazil několik kilometrů a všiml si, jak holý, nehostinný terén se na východě rozkládá, i když je zároveň výrazně zvlněný a plný stružek i průsmyků. Tudy se mohla i velká jednotka poměrně snadno a nepozorovaně připlížit až k vesnici a zahájit z vyvýšeného místa ničující útok.

Splašený kůň si uložil do paměti, že sem musí večer rozmístit hlídky ze svého kmene. Když zaslechl, jak střelba zesiluje, uvědomil si, že nepřítel už je tu a že přichází z jihu.

Vyjel s koněm z řečiště a tryskem zamířil ke svému stanu na severním konci vesnice. Věděl, že hlavní nápor útoku ponesou na svých bedrech válečníci z jižního okraje tábora. Začal křičet na bojovníky svého kmene a na Čejeny, kteří také tábořili nedaleko, aby se připravili k boji.

Mezitím k němu neustále doléhaly zvuky bitvy: střelba, řev raněných mužů i koní a válečný ryk indiánských bojovníků. Kolem jeho stanu utíkaly ženy s dětmi co nejdál od probíhající bitvy. Některé dokonce začaly strhávat stany, aby úplně odešly. Čas sice byl zásadně důležitý, ale Splašený kůň ani na vteřinu nezavažoval o tom, že by přípravy nedokončil – k čemu by mu byl vizionářský sen, kdyby nevykonat to, co mu nakazoval?

Každý bojovník se připravoval svým způsobem, a když byl Splašený kůň hotov, měl k dispozici docela velký počet válečníků, kteří čekali na jeho velení. S více než třemi stovkami mužů na koních se spěšně vydal k jihu tábora. Cestou se mu naskýtal hrozivý pohled: obrovská síla bojovníků, pomalovaných válečnými barvami a s rukama plnými smrtících zbraní: pušek, mušket, oštěpů, luků, kyjů i sekýr.

U jižního konce tábora ale potkávali jásající indiány, kteří na ně volali zprávy o velkém vítězství nad modrými kabáty. Splašený kůň se zastavil a zeptal se jednoho mladíka s krvavým skalpem v ruce: „Co se stalo?“

„Zaútočilo mnoho modrých kabátů. Plno jsme jich zabili a ostatní utekli přes řeku.“ Mladý válečník ukázal k jihovýchodu. „Je to velké vítězství!“

Splašený kůň se podíval naznačeným směrem. Viděl, jak Siouxové překračují řeku a stoupají vzhůru k hřebenu útesů, nad kterým se objevovaly obláčky dýmu od pokračující palby.

Poté pohlédl na dno údolí na této straně řeky. Viděl, jak se k tělům mrtvých vojáků blíží indiánské ženy. V rychlosti napočítal nejméně patnáct mrtvých bělochů.

Přesto, pomyslel si, tady něco nesedí. Běloši jsou sice blázni, ale takhle velcí ne. Tohle nebyl vhodný směr pro útok na tábor. Zbylí vojáci byli samozřejmě nyní na vyvýšeném území, což by jim pomohlo při případném opětovném útoku, ale podle všeho to vypadalo, že tihle běloši jsou poraženi.

Splašený kůň ovšem věděl, že tu mohou být ještě další. Vnímal, že jeho bojovníci dychtí po tom, aby se zapojili do bitvy, která se přesunula za řeku. Jenže vesnici pořád mohou napadnout další vojáci a zdálo se, že tady už je dostatek bojovníků. Splašený kůň dospěl k rozhodnutí. Vydal pokyn a jeho bojovníci ho neochotně následovali, když vyrazil k západu. Měl v úmyslu objet vesnici a ujistit se, že se neblíží další nepřátelé z jiného směru.

Benteen

Před dvaceti minutami přešli Custerovu stopu severně od Ash Creeku – právě včas, aby se setkali s pomalou nákladní kolonou. Poté minuli osamělý stan, z něhož dosud stoupal dým. Benteen si sice dělal starosti, ale nijak zvlášť nespíchal. Podle rozkazů měl stále mířit k jižním hřebenům hor a teď musel vážít, jestli má dělat to, o čem věděl, že je z vojenského hlediska správné, a riskovat přitom, že bude přistižen při neuposlechnutí Custerových pokynů. Kromě toho mu hlavou stále vrtal ten podivný Bouyerův talisman.

Nyní už byli kilometr a půl za spáleným stanem a Little Big Horn měli kousek před sebou. Nějakou dobu se ozývala vzdálená střelba, ale Benteen netušil, co znamená. Bojuje Custer s indiány?

A pokud ano, kde? Nebo se Reno střetl s nepřáteli v údolí? Benteen rozkázal své jednotce zrychlit.

Vtom se objevil seržant Kanipe s Custerovým rozkazem nákladní koloně, aby ho následovala na východ od řeky.

„Na východ?“ zeptal se Benteen. „A co Reno?“

„Ten je přímo v kotli, pane,“ řekl Kanipe. „Když jsem se vracel, viděl jsem je, jak bojují v údolí.“

„Copak ho Custer nechce podpořit?“

Kanipe byl jen seržant, a tak pokrčil rameny. „Nevím, pane. Když jsem generála viděl naposled, postupoval na sever.“ Víc se Kanipe nezdržoval a pokračoval k nákladní koloně, která jela za Benteenem.

„Poklusem kupředu!“ rozkázal Benteen a pobízel jednotku k maximální možné rychlosti. Palba nyní zněla mnohem hlasitěji a svou zuřivostí se téměř vyrovnala bitvám, jichž se Benteen účastnil během občanské války. Chybělo tu jen dunění děl.

26. kapitola

Prostor mezi světy

„Námořníci na ponorkách se v námořnictvu dobrovolně hlásili k té nejnebezpečnější službě,“ řekl kapitán Anderson. „Během druhé světové války zahynulo na palubách německých ponorek víc než devadesát procent mužů.“

Dane vnímal, že Frosta Andersonova pýcha na taková otřesná čísla šokuje. Sám sloužil u Zelených baretů ve Vietnamu, a tak dobře věděl, jakou zvrácenou hrdost muži cítí na to, že jsou mezi elitou.

Anderson si vzdychl a podíval se z Earhartové na Danea. Seděli v těsné důstojnické jídelně na palubě *Nautilusu*. Zdálo se, že si samotný kapitán uvědomuje slabinu vlastních slov. „Naše Země – naše časová osa, jak to nazýváte – je mrtvá. My jsme poslední, kteří přežili. Někteří z mužů si teď myslí, že bychom mohli žít na jiné časové ose...“, zvedl ruku, aby zarazil Earhartovou, která se chystala něco namítnout, „ale já tomu nevěřím. Jestli je daná časová osa životaschopná, znamená to, že naše loď splnila svůj úkol a vrátila se domů, takže v té jiné časové ose jsme pořád i my. Já nevím. To by určitě nemohlo fungovat.“

„Ne, to by nemohlo,“ přikývla Earhartová. „Já už jsem tady v Prostoru mezi světy dlouhou dobu. Hned na počátku jsem se smířila s tím, že se nemůžu vrátit zpátky, ani do jiných světů.“

Dane se pohnul. „Proč?“

Earhartová se k němu překvapeně otočila. „Cože?“

„Proč jste se smířila s tím, že se nemůžete vrátit do vlastní časové osy ani do nějaké jiné?“ zeptal se Dane.

„Kvůli portálům,“ odpověděla Earhartová. „Někteří se jimi pokoušeli projít, ale dopadli jako ten člen posádky na palubě ponorky.“

„Jenže teď máte oblek Valkýry,“ upozornil ji Dane.

„Ale nevím, kterým portálem bych měla jít,“ namítla Earhartová.

„Kterýmkoliv,“ řekl Dane.

Anderson s Frostem se pokoušeli sledovat jejich rozhovor, ale nedařilo se jim to.

„V obleku můžete projít libovolným portálem,“ pokračoval Dane, „a nic se vám nestane. Můžete je postupně prozkoumat a třeba i najít svět, kde byste mohla žít místo...“ mávl rukou kolem sebe, aby obsáhl tu podivnou oblast kolem ponorky.

Earhartová na něj upřeně hleděla. „Hlasy mi řekly, abych zůstala tady.“

Dane konečně kývl hlavou. „Dobře. Hlavně že jsme si to ujasnili. Všichni jsme tu...,“ podíval se na Frosta a Earhartovou, „protože věříme, že jsme součástí nějakého většího plánu. Plánu na poražení Stínu. Je to tak?“

Oba souhlasně přikýkli.

„Nenamlouvejme si, že máme na výběr,“ dodal Dane.

„Proč je to tak podstatné?“ zeptala se Earhartová.

Dane pokrčil rameny. „Protože víme velký kulový. Pořád věřím, že je třeba následovat Ty Dřívější a bojovat se Stínem, ale nevím, do jakého konce všechno vyústí. A myslím, že někdy před koncem téhle války se budeme muset rozhodnout sami.“

„To je všechno krásné,“ ozval se kapitán Anderson, „ale na začátku jste říkal, že budete potřebovat moji posádku jako dobrovolníky na misi, při které určitě zemřou.“

„Nejen to,“ opravil ho Dane. „Na misi, při které zemřou hroznou smrtí.“

Anderson si přejel rukama po obličeji. „Kolik mužů?“

„Nevím,“ připustil Dane. Spočítal sice počet lůžek v řídicí místnosti té koule, ale netušil, kolik energie budou potřebovat k vykonání všeho potřebného. „V kouli je sto míst.“

Anderson se překvapivě zasmál. Sundal si malý obdélník připevněný ke kapse košile a podal ho Daneovi.

„Co to je?“ zeptal se Dane.

„Měřič radioaktivity,“ vysvětlil Anderson. „Portál, kterým jsme se dostali sem, jsme otevřeli křišťálovou lebkou nabitou v jádru reaktoru. Při přenosu lebky lodí jsme...“ Strhl ochranný obal měřiče a objevil se jasně červený proužek.

„Hrozná smrt na nás čeká tak jako tak,“ dodal Anderson. „Tak můžeme aspoň zemřít pro nějakou dobrou věc.“

Nikdo několik chvil nepromluvil. Jako první porušila ticho Earhartová. „Co tedy podnikneme dál?“

„Najdeme svět, který má pořád ozon, ale nejsou na něm žádní lidé,“ odpověděl Dane.

„A jak to provedeme?“ zajímala se Earhartová.

Dane vstal. „To zjistíme, jakmile budeme mít dost energie pro řízení stroje Stínu.“

„Proč myslíte?“ zarazila se Earhartová.

„Kvůli té zlaté kouli,“ řekl Dane. „Myslím, že neslouží jen k usměrňování energie, ale je to také mapa portálů.“

27. kapitola

Osamělý Charlie Reynolds

Všichni slyšeli ze západu střelbu. Nic neviděli, protože celá jednotka postupovala roklí vedoucí k severu. Urazili šest kilometrů od vrcholu útesu, z něhož obhlíželi situaci, a vyslali seržanta Kanipea, aby za nimi přivedl muly se zásobami. Poručík Cooke jel hned za Custerem a celá kolona vojáků klusala kupředu. Osamělý Charlie Reynolds se držel také v generálově blízkosti.

„Výborně,“ poznamenal Custer ke Cookeovi. „Reno je zadrží na místě. Nevědí, že přicházíme – tyhle skály jsou dokonalé krytí.“

Reynolds zcela nesdílel Custerův optimismus, ale nic neříkal. Koně i muži byli nervózní ze zvuků bitvy na západě a z toho, že se blížili k veliké indiánské vesnici.

Dva průzkumníci z kmene Vran, kteří postupovali před jednotkou, nyní seděli stranou u rokle. Custer se zastavil a podíval se na ně. Nezdálo se, že by hodlali pokračovat. Custer si je k sobě přivolal pokynem prstu. Posunkovou řečí jim oznámil, že je uvolňuje ze služby.

Zvědové přikývli, vyskočili na koně a vyrazili zpátky k jihu. Custer si odplivl. „Všichni jsou to zbabělci. Takové nechci mít s sebou do boje.“

Reynolds se domníval, že průzkumníci jsou nejchytřejší lidé široko daleko.

Custerova slova přerušila nit jeho myšlenek. „Jak se dostaneme tam dolů?“

Reynolds ukázal před sebe a doleva, kde půda klesala o něco příkřeji. „To je strouha Medicine Tail, která se vlévá do Little Big Hornu.“

„Můžeme dole překročit řeku?“ zeptal se Custer.

„Předpokládám, že ano,“ odpověděl Reynolds bezvýrazně.

„Byl jsem u Little Big Hornu při výpravě ve čtyřiasedmdesátém,“ řekl Custer. „Není to hluboká řeka. Určitě ji budeme moci překročit. Sjedeme dolů a rozdrtíme je o Renovu blokující jednotku.“

Pokud si Reynolds vzpomínal, Renovi muži neměli sloužit jako blokující síla. Měli zaútočit na vesnici. Neviděl ale jediný důvod, proč by měl Custerovi připomínat jeho vlastní rozkazy. Generálovy oči svítily vnitřním ohněm, jaký Reynolds už viděl: ohněm bitvy. Custeru teď nemohlo nic zadržet.

„Trubač!“ zavolal Custer.

Martin zastavil u generálova boku. „Jed'te k Benteenovi,“ pokynul mu Custer. „Ať se připojí k nákladní koloně a co nejrychleji ji přivede sem.“

Poručík Cooke vytrhl list ze zápisníku, načmáral na něj generálovy pokyny a podal ho trubači. „Jed'te!“ pobídl Martina, který bez váhání vyrazil podél linie vojáků. Cooke jeho odjezd sledoval smutným pohledem.

Custer se obrátil čelem ke klesajícímu korytu potoka. „Rychle kupředu!“

Koryto se cestou dolů zužovalo, takže vojáci byli nuceni projíždět místo čtveřic po dvojicích. Reynolds postupoval nedaleko za Custerem, který celou jednotku vedl. Zvěd náhodou stočil oči k nebi a všiml si orla, který kroužil vysoko nad nimi, nadnášený vzestupnými proudy teplého vzduchu. „Kéž bych byl tebou,“ zašeptal.

Kráčí sám

Vidění nelhalo. Vojáci sestupovali ze skal a blížili se k táboru. Ostatní ho ale neposlouchali, protože je přilákal zvuk bitvy na

jihu. Kráčí sám tu zůstal, i když nejen kvůli svému vidění. Bylo mu teprve dvanáct a podle pokynů se měl v případě napadení vesnice držet vzadu. Měl s pomocí své pušky bránit stany svého kmene spolu s několika dalšími chlapci a starci. Kráčí sám se musel hodně přemáhat, aby i přes zvuky střelby a křik mužů zůstal na místě.

Nyní se však poslušnost rozkazům vyplatila. Před chvílí upozorovali další modré kabáty, jak sjíždějí korytem Medicine Tail k řece. Kráčí sám a několik ozbrojených chlapců i starců opustilo tábor a odspěchali k břehu přímo naproti ústí koryta Medicine Tail, kde zaujali pozice a sledovali postup modrokabátníků. Kromě toho také vyslali posla bojovníkům na jihu, aby jim předal varování ohledně této nové hrozby.

Kráčí sám si opřel hlaveň pušky o kmen stromu. Na západní straně brodu byli jen starci a hrstka bojovníků, proti kterým stála drtivá přesila – modrá řada po dvojicích se táhla korytem vzhůru, kam až oko dohlédlo. V čele jel štíhlý běloch ve světlém semišovém oblečení a následoval ho voják s vlajkou, na které byly zobrazeny zkřížené šavle.

Potok Medicine Tail ústil z jihovýchodu do řeky v místě travnaté zátočiny. Zhruba deset metrů odtamtud mířila severovýchodním směrem příkřejší a hlubší rokle, oddělená od koryta, jímž sestupovaly modré kabáty, vysokým skalním hřebenem.

První vojáci se zastavovali na břehu řeky a čekali, až budou mít dostatečnou sílu k útoku. Běloch v semišové vestě uděloval pokyny a křičel něco v řeči bělochů. Přitom ukazoval k místu, kde se ukrýval Kráčí sám, a k vesnici za ním.

Kráčí sám nyní věděl, že není zbabělec. Kdyby vyběhl za zvuky střelby k jihu, nebyl by tady, aby se stal svědkem naplnění vidění Sedícího býka. Teď už věděl, proč ho ty skály tak přitahovaly.

Kopyta koně, na kterém seděl ten voják v semiši, se dotkla vody jako první. Kráčí sám stiskl spoušť, překvapený zpětným rázem pušky, který ho kopl do ramene. Voják v semiši se v sedle zhroutil a na tváři se mu rozhostil šokovaný výraz. Nespádl jen

díky tomu, že k němu bleskurychle přiskočil se svým koněm druhý voják a zachytil ho.

Kráčí sám vyhodil z komory prázdnou nábojnici a chvějícími se prsty vložil další náboj. Věděl, že je vojáci smetou. Hrstka válečníků je nikdy nemohla zadržet. Ale zůstane tu a splní svou povinnost. Vzhlédl a překvapeně zjistil, že vojáci neútočí, ale zmateně se hemží kolem zraněného velitele. Kolona vojáků v korytu se kvůli nastalému zmatku zarazila. Vojáci se zatím neřítily na vesnici.

Kráčí sám zacílil na dalšího modrokačátníka a znovu stiskl spoušť.

28. kapitola

Prostor mezi světy

Dane se ze všech sil snažil nedívat na stovku mužů připoutaných k lůžkům po obvodu místnosti. Stál u zlaté koule, zatímco Earhartová zaujala místo pilota. Natáhli mezi oběma místnostmi vedení, aby spolu mohli komunikovat. Dane měl na uších sluchátka a před ústy mikrofon.

„Jste připravená?“ zeptal se.

„Ano.“

Dane položil dlaně na zlatou kouli. Byla chladná a mrtvá. Přestával vnímat vnější svět a soustředil se pouze na předmět pod svými rukama. Už jednou držel „mapu“ portálů a vzpomínal si, jaké v něm vyvolávala pocity. Tyto pocity nyní nasměroval dlaněmi do koule. Pocítil jemné šimrání a rostoucí teplo. Oči nechával zavřené a nepřestával se soustředit.

„Něco mám,“ hlásila Earhartová.

Povrch zlaté koule začal Daneovi tepat pod rukama. Mapa portálů, s níž se už setkal, mu na dotyk připomínala klubko hadů a jednotlivé spojnice mezi portály se svíjely energií.

„Probouzí se to tu k životu,“ řekla Earhartová. „Objevují se výhledy na bezprostřední okolí stroje.“

Dane vnímal, jak z něj koule vysává sílu. Mozkem mu projela ostrá bolest, od čelního k týlnímu laloku a poté dolů po páteři. Nebyl si jistý, jak dlouho ještě vydrží být zdrojem energie.

„Ach,“ ozvala se Earhartová zvláštním hlasem.

„Copak?“ zeptal se Dane a pokoušel se udržet soustředění.

„Už vím, jak odebírat energii z...,“ zaváhala, „z paliva.“

„Tak do toho.“ Dane neotevřel oči. Nechtěl vidět muže, jejichž osud právě zpečetil. Bezprostřední osud, připomněl si –

stejně už umírali na následky ozáření, a právě tak by dopadly miliony lidí na jeho planetě, kdyby neuspěl. Jednalo se o kruté, ale realistické počty.

Jeho soustředěním pronikly zvuky. Sténání. Syčení a trýznivé nádechy. Dane cítil, jak k němu ze všech stran proudí energie. Bolest v jeho hlavě polevila. Povrch zlaté koule se rozpadal do jednotlivých spojnic mezi portály a Daneovy prsty pronikaly mezi ně. Viděl obrazy toho, co se nachází na jednotlivých koncích portálů – stačilo, aby po nich přešel konečky prstů.

Země se sežehnutým povrchem od jaderných explozí. Pustina. Všechno zmizelo. To není schůdná možnost, uvědomil si Dane, a přesunul se k dalšímu portálu.

Země, kde nad Bílým domem vlál prapor s kladivem a srpem. Také nepoužitelné, protože prostředí vypadalo uspokojivé a žili tu lidé, bez ohledu na to, kdo vládl Americe.

Země, nějaké velké město, které Dane nedokázal přesně zařadit, s liduprázdnými ulicemi. Dane sevřel portál silněji a snažil se udržet svoje vidění. Modrá obloha. Žádné zjevné poškození. Jen tu nebyli lidé. Sklouzl rukama na oba konce této spojnice. Levou rukou dospěl k portálu a silně se soustředil. Spatřil sloup, jasný, mihotavý, nikoliv černý.

„Mám to!“ vykřikl Dane příliš hlasitě, až Earhartovou zabořily uši. Udolávaly ho však skřeky mužů kolem něj. Nechtěl vědět, co s nimi stroj Stínu provádí, aby produkovali potřebnou duševní energii, kterou kolem sebe cítil.

„Vidím to místo nad mořem,“ potvrdila Earhartová. „Ale portál není aktivní.“

„Bude,“ zašeptal Dane. Soustředil se na uzlík pod levou rukou a zaměřil do něj emocionální energii námořníků z *Nautilu*. Cítil, jak se celá ohromná koule dala do pohybu, a věděl, že Earhartová dělá přesně to, co slíbila: letí s obrovským strojem Prostorem mezi světy.

„Portál černá,“ oznámila Earhartová. „Jak to sakra děláte?“

Dane neodpověděl. Sevřel ruku ještě pevněji a vnímal, jak teplo roste do oslepující bolesti, ale přesto nepouštěl.

Koule zrychlila a Dane se zapotácel. Mapa portálů mu málem vyklouzla.

„Vidím to. Už tam budeme!“ zvolala Earhartová vzrušeně.
„Vstupujeme dovnitř.“

Koule sebou trhla a Daneovou levou rukou projela tak intenzivní bolest, že uvolnil sevření. Odvrávorál o několik kroků zpátky.

„Jsme na druhé straně!“ vykřikla Earhartová.

Dane se rozhlédl. Na lůžkách po obvodu místnosti stále ležela stovka mužů. Odhadoval, že více než polovina je po smrti. Jejich hlavy se změnily v pevnou, našedlou hmotu a ostatní také nevypadali příliš dobře.

29. kapitola

Osamělý Charlie Reynolds

„Generál byl postřelen! Generál byl postřelen!“

Osamělý Charlie Reynolds nepotřeboval ječivé výkřiky vojáka, který nesl generálovu standartu, aby pochopil, čeho se právě stal očitým svědkem. Spolu s několika muži vyjel ke generálově boku. Custer měl otevřené oči a zdálo se, že je spíše překvapen než cokoliv jiného.

„Střelili mě!“ vyhrkl generál a zvedl od boku ruku se zkrvavenou rukavicí. „Necítím nohy.“

„Klid, Georgi, klid.“ Boston Custer přispěchal ke svému bratrovi. Jednotka se zastavila. Palba z druhého břehu řeky pokračovala, ale nebyla nijak silná. Reynolds sklouzl z koně a klekl si. Jednou rukou nadále třímal uzdu a druhou namířil pušku k protějšimu břehu. Vypálil.

Reynolds byl stejně jako Bouyer poloviční indián a viděl všechna znamení. Tito dva muži si spolu promluvili a Bouyer mu svěřil velice zvláštní věc: průhlednou lebku zabalenou do koženého vaku. Reynolds ji měl neustále držet v Custerově blízkosti. Sice by raději odjel pryč spolu s indiánskými průzkumníky, ale věděl, že jeho místo je zde.

Poznal kruh, který sloužil k tanci slunce, když jím minulý den projížděli, a z toho i z Bouyerových slov pochopil, že se ocitl v centru zásadních událostí. Reynolds absolvoval tanec slunce ve věku patnácti let, když ještě žil s lidem své matky. Nepochyboval o tom, že na světě existují věci, které přesahují lidské znalosti a jsou daleko mocnější. Osud každého člověka určoval hned při narození Velký duch a lidé nemohli dělat nic jiného, než se snažit žít svůj osud co nejlépe.

Reynolds znovu nabil a rozhlédl se. První polovina setniny F kapitána Yatese už byla u řeky. Setnina E zůstávala uvězněná v korytě Medicine Tail vojáky před sebou. Opodál od řeky začínala další strž, která podle všeho vedla k severovýchodu. Indiánská palba nebyla nijak silná. Kromě Custeru zasáhla pouze dva další vojáky. Oba byli zraněni. Útokem by se jednotka snadno dostala přes řeku. Reynolds na opačném břehu viděl stany. Vesnice je hned za vodou a odhodlaný nájezd by ji jistě smetl.

Yates ale zůstával u generála a jeho bratra. Dohadovali se, jestli mají Custeru sundat z koně. V tu chvíli jednoho z vojáků setniny F zasáhl šíp přímo do krku.

Reynolds nasedl na koně. Několik mužů střílelo na neviditelného nepřítele, ale většina jen bezcílně popojížděla kolem. Neměli žádné rozkazy. Celá armáda se zastavila zásahem jediné kulky. Reynolds věděl, že bez generála tu není nikdo, kdo by dokázal vést celý regiment, dokonce ani Benteen, kdyby tu byl. A střelba z druhého břehu každou minutou sílila.

Gall

Gall kráčel mezi mrtvými těly a z ostří sekyry mu kapala krev. Z protějšího břehu řeky slyšel střelbu. Válečníci pronásledovali vojáky nahoru na útesy. Tábor byl v bezpečí a o indiánském vítězství jasně svědčil počet těl v modrých kabátech, která ležela po údolí, i zmatený úprk bělochů.

Uslyšel výkřik a prudce se otočil. Kus od něj běžel muž s černou pletí a s puškou v ruce. Neměl koně a zřejmě byl odříznut od ostatních, když vojáci ustupovali. Gall už toho muže viděl a znal ho. Jmenoval se Isaiah Dorman a dělal Custerovi zvěda. Měl za manželku indiánku, ale zradil její lid a nyní sloužil bílým.

Dorman vypálil přes rameno na skupinku Siouxů, kteří se hnali za ním. Minul. Gall už vyběhl, aby se připojil k honičce, když jeden z indiánů vystřelil z brokovnice a zasáhl Dormana broky do nohou. Černoch se zřítíl k zemi a snažil se co

nejrychleji znovu nabít zbraň, ale jeho protivník mu vyrazil oštěpem pušku z ruky.

Další bojovník vstřelil Dormanovi z bezprostřední blízkosti do těla šíp, který proklál mužovu hrud' a přišpendlil ho k pahorku psouna prérijního za ním. Gall se zastavil a přihlížel. Ke znehybněnému muži přiběhly ženy s kamennými paličkami, kterými obvykle drtily zrna obilí a kukuřice. Teď jimi ale lámaly kosti v černochových pažích, zatímco se jim Dorman marně snažil bránit.

Gall k němu necítil žádnou lítost. Jakýsi válečník vzal nůž a otevřel jím ránu na Dormanově boku. Poté k ní přiložil plechový hrnek, který měl černocho zavěšený na opasku s náboji, a čekal, až se naplní vytékající krví.

Jedna z žen, která právě ztratila manžela, pozvedla ruce s kovovou jehlicí, již zřejmě sebrala z postroje nějakého mrtvého koně, a vši silou s ní bodla mezi Dormanovy nohy. Přišpendlila ho tak k zemi v druhém bodě: za varlata. Černochovi se z hrdla vydral hrůzný jekot.

Poté se ženy přesunuly k dalším tělům. Gall ale viděl, že Dorman je stále naživu a krvácí ze svých zranění. Kolem proběhla skupinka chlapců s luky a šípy a Gall je zastavil velitelským výkřikem. Ukázal na umírajícího černocho a dal jim pokyn. Chlapci napjali tětiny a prokláli Dormanovo tělo několika šípy. Dorman konečně zemřel.

Z útesů na východě už se ozývala jen sporadická střelba. Běloši přišli v údolí o mnoho koní. Nikam se hned tak nedostanou a bude čas vypořádat se s nimi později.

Gall zkoumavě přehlédł bitevní pole a zamračil se. Proč vojáci zahájili útok a pak se tak rychle zastavili? Navíc tato bitva neodpovídala vidění Sedícího býka. Vojáci se nesnesli na vesnici z vyvýšeného místa, ale napadli ji z rovného dna údolí. A kde je Dlouhý vlas, Custer? Gall si všiml vlajky, kterou nesl jeden z vojáků. Ti muži sice patřili ke Custerovi, ale nebylo jich tolik. Ani modré kabáty nejsou tak hloupé, aby zaútočily na celý siouxský lid s hrstkou vojáků, nebo ano? Kde jsou ostatní?

Gall zaslechl výstřely, které se k němu nesly ze severu. Podíval se po proudu řeky, ale přes stromy lemuující břehy nic neviděl. Cit válečníka ho však jasně varoval, že boj začal nanovo. Chytil nejbližšího koně a vyhoupl se do sedla. Se sekyrou v ruce vyjel vesnicí k severu a cestou křičel na okolní válečníky, aby se k němu připojili.

Bouyer

Bouyer nabral opěšalého vojáka – posadil si ho za sebe při překračování Little Big Hornu. Když dospěl k druhému břehu, svištěly kolem nich šípy i kulky z pušek. Kůň namáhavě stoupal do svahu a nesl váhu dvou mužů. V polovině cesty se zhroutil a shodil Bouyera i druhého muže na zem. Bouyer už se začal kutálet dolů, ale naštěstí se zarazil o keř. Voják pokračoval v pádu a Bouyer si všiml tří šípů, které mu trčely ze zad – šípy, které by měl v zádech on sám, kdyby se tomu muži nesnažil pomoci.

Little Big Horn pod ním zrudl krví. V mělké vodě leželo nehybně přibližně deset modrokabátníků a další se pokoušeli o únik. Nalevo od sebe viděl Rena, jak se škrábe po všech čtyřech k vrcholu útesu. Nejednalo se o žádný organizovaný ústup, ale o zoufalý, překotný úprk do bezpečí. Bouyer se zaklením vstal a vyběhl nahoru, dokud nedospěl k vrcholu útesu, přibližně padesát metrů nad řekou. Už tu byly asi dva tucty vojáků, většinou šokovaných posledními událostmi, a jen tak polehávali kolem. Skálu porůstala tráva do výšky kolen a nabízel se odtud velkolepý výhled na všechny strany.

Bouyer se podíval k severu. Slyšel střelbu, ačkoliv se dalo jen těžko odhadnout, z kterého směru a z jaké dálky přichází, protože ji překrývaly zvuky palby bezprostředně pod ním. Neviděl nic – nikde žádná známka po Custerovi ani druhé polovině Sedmé kavalerie.

Boj neprobíhal tak, jak Bouyer očekával. Domníval se, že proběhne jedna velká bitva mezi Sedmou kavalerií a

sjednocenými indiánskými kmeny. Zamrkal, aby dostal štiplavý pot z očí, a přepadl ho pocit selhání. Věděl, že lebky jsou rozptýlené, a on je potřeboval svést dohromady. Odevzdal je lidem uvedeným na onom seznamu, ale netušil, kde jsou ti lidé nyní.

Spatřil, že se na vrchol útesu konečně vyškrábal i Reno, který okamžitě vyčerpaně padl k zemi. Bouyer k němu přistoupil. „Pane!“

Reno měl zakalené oči člověka, který viděl věci, jaké si nikdy vidět nepřál. Bouyer mu uštědřil tvrdý políček. „Pane. Musíte zorganizovat svoje muže. Siouxové se nezastaví. Přijdou sem nahoru, jestli do nich nenapumpujete nějaké horké olovo.“

Reno mrkal, jako kdyby Bouyer mluvil nějakým cizím jazykem. *K čertu*, pomyslel si Bouyer, *Reno nemusí jen zorganizovat obranu, ale také vyslat útočnou skupinu, která by našla Custeru*. Už tu bylo nejméně padesát mužů a každou minutou se sem plazili další. Bouyer popadl Rena za košili a pomalu, ale naléhavě ho oslovil: „Majore, musíte se ujmout velení. Hned!“

30. kapitola

Země, časová osa XVI

Earhartová ještě nikdy nezažila takový let. Pilotní místo jí poskytovalo výhled do všech stran kolem stroje. Mohla se podívat, kamkoliv chtěla, a také mohla řídit kouli prostým stisknutím jednoho ze čtyř svítících tlačítek na pultu, který ji obklopoval ve výši pasu. Stín dosáhl v ovládání svého stroje maximální jednoduchosti.

Přímo pod nimi se nacházelo nějaké město s několika plážemi na východě a na jihu. Nad městem se tyčil vysoký kopec s velkou sochou. Rio de Janeiro. Earhartová tudy už jednou letěla. Jsou nad Jižní Amerikou.

„Dokážete rozložit ty panely?“ vytrhl ji ze zamyšlení Daneův hlas.

Earhartová se podívala na řídicí pult. S obnovenou dodávkou energie celý ožil a ona se nejprve soustředila na vyhledání ovládacích prvků nutných k manévrování. Ovládání panelů ale také nebylo nijak složité: napravo od sebe spatřila malý symbol připomínající vzdáleně akordeon. Stiskla příslušné tlačítko a kouli rozechvělo hlasité burácení. Přímo před ní, na vnitřní ploše pilotovy kabiny, se objevilo malé okénko zobrazující velký nákladní prostor koule, jejíž vršek se začal otevírat. Škvíra se zvětšovala, dokud se nerozšířila přes celou horní polovinu koule, a do obou stran se začaly rozkládat panely.

Dane sice sňal ruce z portálové mapy, ale energie jím nadále proudila do podstavce, na němž byla umístěna. Už ne sice tak mocně jako při průchodu portálem, ale pořád znatelně. Nechával zavřené oči, ale nemohl nijak odstúinit mnohonásobné sténání, jež se rozléhalo místností. Modlil se, aby Stín nebyl jen Zemí na

další časové ose, protože civilizace, která vyvinula a používala takový druh energie, si ve zlu nezačala s nacistickým Německem.

Toto přirovnání Danea na okamžik zarazilo. Vzpomněl si na vlajku s kladivem a srpem, která vlála nad Bílým domem. Nemohla...

Earhartová mu přetrhla nit myšlenek. „Pohybujeme se atmosférou. Zdá se, že panely fungují. Něco nasáváme.“

„Kam?“ zeptal se Dane.

Po chvilkové odmlce Earhartová odpověděla: „Do panelů a nákladního prostoru. Zobrazují se mi tu nějaké údaje. Sedmdesát procent. Předpokládám, že jde o skladovací kapacitu stroje.“

„Bude to stačit?“

„Nemám zdání, ale nemůžeme odvézt víc, než se sem vejde. Budeme muset doufat, že je to dost.“

Dane otevřel oči. Většina námořníků po obvodu místnosti byla mrtvá. Jeden z dosud živých se na něj díval pohledem, v němž se zračila nezměrná bolest. Vedení, kterého si Dane všiml už dřív, měl muž v těle a s největší pravděpodobností se aktivovalo, když Dane získal přístup k mapě portálů.

„Jak dlouho ještě?“ zeptal se Dane, který nedokázal odtrhnout oči od mužova obviňujícího pohledu.

„Už moc dlouho ne.“ Následovalo několikavteřinové ticho. „Jsme nad jižním Atlantikem a přesunujeme se ze západu na východ. Vynořili jsme se nad Riem. Nikdo tam nebyl. Celé město bylo opuštěné. Neviděla jsem jedinou známku přítomnosti lidí.“

„To už jsme věděli,“ řekl Dane. „Máte nějakou představu, co se s nimi stalo?“

„Vůbec ne. Devadesát procent. Vracím se k portálu.“

Dane odtrhl oči od námořníka a rychle si přepočítal zbývající muže. Nežilo jich už ani patnáct. Hlavy všech ostatních ztuhly v matnou, šedou hmotu. Podíval se na mapu před sebou. Připomínala mu klubko svíjejících se zlatých hadů. Vložil do ní ruce a cítil na nich vyzařované teplo.

Myslí mu probíhaly výjevy z ostatních časových os, ale Dane se soustředil na nalezení právě této. Zahlédl liduprázdné město, v němž nyní poznal Rio de Janeiro, a chytil příslušný portál.

„Jsme na stu procentech kapacity,“ hlásila Earhartová. „Vidím portál.“

Dane sebou trhl, když mu dlaní projelo palčivé horko.

„Podržte ho otevřený, Eriku!“

Slyšel v jejím hlase paniku. Zaskřípal zuby a zpevnil sevření, nedbaje na intenzivní bolest. Měl pocit, jako kdyby vložil dlaně do ohně. Dokonce cítil, jak se mu loupe kůže. Bolest se nořila stále hlouběji a hlouběji, až do morku kostí.

„Ještě chvíličku.“ Earhartová téměř šeptala, jako kdyby se obávala, že jakýkoliv hlasitější zvuk naruší jeho koncentraci. „Vydržte, Eriku, vydržte.“

Koule Stínu sebou škubla.

„Jsme v Prostoru mezi světy. Ted' musíme na Zemi ve vaší časové ose.“

Dane odtáhl ruce od portálové mapy a překvapeně zjistil, že vypadají úplně normálně. Rozhlédl se.

„To nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Všichni jsou mrtví.“

31. kapitola

Osamělý Charlie Reynolds

„Musíme na druhý břeh!“ vykřikl Reynolds na kapitána Yatese. Celá jednotka stála na místě. Někteří z Yatesových mužů leželi na zemi a ostřelovali protější stranu řeky odvetnou palbou, ale většina jich zůstávala uvězněná v korytě potoka a nemohla se pohnout ani dopředu, ani dozadu, protože se na ně shora tlačil zbytek kolony. Střelba z indiánské strany sílila.

Yates stál vedle Torna Custer, který ošetřoval svého bratra. Boston Custer čekal vedle s mladým Autiem. *Rodinná sešlost*, pomyslel si Reynolds, *jenže sešlost, která nechala regiment bez vedení.*

Když se Yates neměl k činu, Reynolds pochopil, že tíha odpovědnosti leží na něm. Obrátil koně k řece a vřít se do vody. Stačil by jediný dostatečně silný nájezd a měli by vesnici jako na dlani. Netušil, co by se stalo pak, ale vnímal to jako jejich jedinou šanci. Kdyby zajali nějaké ženy a děti, třeba by se jim podařilo vyjednat ústup do bezpečí.

Kolem koňských kopyt šplouchala voda, do níž se zakusovaly kulky z pušek. Reynolds se zastavil uprostřed řeky a vypálil ze své zbraně. Ohlédl se přes rameno. Následoval ho oddíl vojáků. *My to dokážeme*, pomyslel si, ale náhle se jeho kůň vzepjal předními nohama do vzduchu. Když Reynolds sjížděl do vody, spatřil, jak zvířeti trčí z hrudi šíp. V další chvíli se kůň překulil na něj a znehybněl. Byl mrtvý. Reynolds slyšel, jak mu padající váha koně přelomila kosti, ale kupodivu nic necítil. Konečně se mu podařilo nadechnout do plic trochu kyslíku. Spodní polovinu těla mu omývaly vody Little Big Hornu a horní polovinou se opíral o tělo padlého koně.

Reynolds sklopil zrak. Viděl, jak z vody ční kus bílé kosti připomínající palivové dříví. Byla to kost z jeho nohy. Uvažoval, proč nic necítí, ale když se pokusil pohnout a nemohl, pochopil. Má zlomenou páteř.

Otočil hlavu a podíval se ve směru, odkud přijel. Oddíl vojáků na něj zíral a kapitán Yates vydával rozkazy, aby se obrátili po proudu a vydali se vzhůru vedlejším korytem. Custer opět seděl v sedle, obklopený příbuznými, kteří ho přidržovali na koni, a odjížděl pryč.

Reynolds zvedl paži na znamení, že potřebuje pomoc. Jeho posunek vidělo jen málo lidí. Byl však mezi nimi i Autie Custer. Mladík zaváhal, jestli má zůstat u svého bratra, nebo se má vydat k znehybnělému zvědovi, ale nakonec se vrhl do vody.

„Vezměte si tohle.“ Reynolds mu podal vak obsahující lebku.

Autie ji převzal. „Ale co...“ Jeho slova utál šíp, který ho škrábl na levé tváři a otevřel na ní širokou ránu.

„Jedťte!“ vykřikl Reynolds. Autie se otočil a vyrazil i s lebkou z řeky. Reynolds hleděl za ním a pozoroval vývoj událostí.

Zbytek Yatesovy jednotky sestoupil korytem Medicine Tail, obrátil se o devadesát stupňů doprava a pokračoval k sousední rokli. Setniny C a E následovaly Yatese, ale poslední setniny, Calhounova a Keoghova, L a I, mohly fungovat jako pravé křídlo a vystoupat z koryta Medicine Tail v místě, kde stěny strže nebyly tak příkré.

Opouštěli ho. Reynolds se obrátil k západu. Na břehu tam postávali indiánští bojovníci a pálili za ustupujícími vojáky. Viděl, jak každou vteřinou přijíždějí na koních další. Puška mu odletěla při pádu do řeky. Sáhl pod hladinu k opasku a vytáhl svoji pistoli, ale věděl, že náboje budou nasáklé vodou a nevystřelí. Pustil zbraň z ruky. Dva válečníci už byli jen kousek od něj, brodili se řekou, jeden s ocelovou sekyrou, druhý s mušketou připravenou k výstřelu.

Reynolds na ně zasignalizoval. *Zabijte mě.*

Pozvedl oči k nebi, kde pořád ještě kroužil onen orel, vysoko nad šilenstvím, jež rozpoutali lidé tady na zemi. Přes oblohu mezi

Reynoldsem a orlem se mihl záblesk oceli a v další chvíli už průzkumník upadl do černoty.

Benteen

Při postupu kupředu nechali nákladní kolonu za sebou, protože muly nemohly v žádném případě postupovat dostatečnou rychlostí. Benteen si nebyl jistý, jak má rozumět vzkazu seržanta Kanipea, protože byl určen veliteli nákladní kolony, kterým přísně vzato byl MacDougall a ne on. Sledovali stopu vojáků, ačkoliv Benteen nevěděl, jestli patří Custerovi nebo Renovi.

Ze západu jim naproti vyjela další postava a zamířila přímo k čelu kolony. Benteen zastavil koně a čekal. Poznal trubače Martina a viděl, že cestou nijak svého koně nešetřil. Zvíře mělo dokonce na boku krev.

Martin dojel až k němu a beze slova mu podal přeložený list ze zápisníku.

Benteene, přijed'te za námi, velká vesnice, postupujte rychle, přiveďte zásoby. P.S. Zásoby! COOKE

„Kde je ta vesnice?“ zeptal se Benteen Martina.

„V údolí,“ odpověděl trubač krátce.

„A bitva?“

Martin zavrtěl hlavou. „Berou roha.“

Benteen neslyšel žádnou střelbu. Jestli indiáni prchají, možná nebude čas přivést nákladní kolonu. Kromě toho postupují, jak nejrychleji mohou, uvažoval Benteen. Pokud jeho jednotka zůstane u mul se zásobami, nijak jejich pochod neuspíší, ale může výrazně pomoci, pokud Custer a Reno donutí indiány k útěku.

Zatímco Benteen rozmlouval s Martinem, přijel k němu kapitán Weir ze setniny D. Benteen mu beze slova podal písemnou zprávu. Weir si ji přečetl.

„Pojedeme dál k řece,“ řekl Benteen.

Weir mlčky přikývl a vrátil se ke svým mužům.

Benteen se rychle vydal s jednotkou kupředu a po třech kilometrech dorazili k Little Big Hornu, kde podle stopy jedna ze

dvou skupin kavalerie překročila řeku. Benteen při pohledu k severu spatřil nějaký probíhající boj a nyní slyšel i střelbu. Zdálo se, že se vojáci stahují doprava, na sever od jeho momentální polohy.

„Kam jel Custer?“ zeptal se Martina.

Trubač jednoduše ukázal k severu na východní straně řeky. Benteen se zamračil. Bylo zjevné, že Renovi muži bojují a že si nevedou nejlépe. Kromě hrstky vojáků viděl v údolí na opačné straně řeky stovky indiánských válečníků.

Pohlédl doprava a ke svému úleku spatřil necelého půl kilometru od sebe malou skupinku čtyř indiánů. Jestli jsou nepřátelé mezi ním a Custerem a Reno se v údolí stahuje, pak... zarazil se, jakmile indiány poznal. Jednalo se o příslušníky kmene Vran, o průzkumníky Custerovy jednotky.

Benteen jim vyjel naproti. Na první pohled poznal, že jsou rozrušení na nejvyšší míru.

„Mnoho, mnoho Siouxů!“ vykřikl jeden z nich.

„Velký boj, velký boj!“ opakoval druhý.

Benteen se podíval za ně na vrchol útesu, kde něco přes kilometr od svého místa spatřil hloučky modrých kabátů. Dospěl k rozhodnutí. Spěšně zformoval svoje setniny a vyrazil tímto směrem. Těsně před vrcholem narazil na majora Rena, který slepě zíral k severozápadu.

Benteen zastavil koně a díval se, jak se k němu blíží nadřízený důstojník. Reno neměl klobouk a jeho kabát byl pokrytý krvavými skvrnami. V očích se mu usadil výraz, který Benteen už viděl v nejedné bitvě: šok, hrozící přerůst v paniku.

„Tvrdil, že mě podpoří!“ vykřikl Reno, než Benteen stačil říct jediné slovo. „Tvrdil, že mě podpoří silou celé jednotky!“

„Kde je Custer?“ zeptal se Benteen.

„Nepomohl mi. Všichni jsou mrtví. Hodgson, Macintosh, Krvavý nůž. Všichni jsou mrtví.“

Benteen se podíval za rozrušeného majora. Na vrcholu skály viděl několik desítek vojáků. Někteří stříleli ve směru, odkud přišli. Čas od času se objevil někdo další, tu a tam na koni, ale

většina se sem drápala pěšky. Všichni zpanikařili. Bezesporu utrpěli drtivou porážku.

„Podívejte,“ řekl Benteen a podal Renovi rozkaz, který obdržel.

Reno si vzkaz přečetl a hystericky se rozesmál. „Velká vesnice. Ach ano, je velká. Jsou jich tisíce, Benteene. Tisíce. Chápete?“

„Chápu,“ odpověděl Benteen, předklonil se a položil dlaň Renovi na rameno. Po celou dobu usilovně přemýšlel. Jestliže indiáni smetli Renovu jednotku, jeho muži přišli o koně a museli ustoupit na tuto stranu řeky, pak bylo ze všeho nejdůležitější zabezpečit nákladní kolonu. Budou potřebovat munici, aby nahradili ztráty ponechané při bezhlavém úprku na koních v údolí a aby mohli zbudovat životaschopnou obrannou linii. Benteen vyštěkl rozkazy a přesunul své tři setniny na vrchol útesu ke zbytku Renovy jednotky. Pak se otočil k jednomu poručíkovi a vyslal menší oddíl, aby sem přivedl co nejrychleji muly se zásobami.

Věděl, že se Custer v jedné věci nemýlil. Dnes proběhne boj. Spatřil Bouyera, jak stojí poblíž severního srázu skály, a rozjel se k němu.

„Kde je Custer?“

Bouyer ukázal k severu na oblak prachu. Doléhala k nim vzdálená ozvěna palby. „Tam.“

„Na téhle straně řeky?“

Bouyer přikývl. „Z nějakého důvodu se nedostal do vesnice.“

Benteen si ustaraně promnul bradu.

„Musíme se vydat za ním,“ řekl Bouyer.

Benteena jeho slova ohromila. „Cože?“

„Musíme se vydat za Custerem, abychom mu pomohli.“

„Pomoci Custerovi?“ Benteen se hořce zasmál. „Budeme mít co dělat, abychom sami přežili.“

Přispěchal k nim kapitán Weir. „Pane, má setnina je připravena vyrazit.“

„Kam chcete vyrazit, kapitáne?“

Weir ukázal stejným směrem jako Bouyer. „Za zvukem střelby, pane.“

Benteen si uvědomil, že Weirovi ve West Pointu vstúpili příliš napoleonské uvažování.

„Indiáni se shromažďují pod námi,“ řekl. „Jestli sem brzy nedorazí zásobní kolona, nebude pro ně problém dobýt naše pozice.“

„Na tom nesejde,“ ozval se Bouyer a nasedl na koně. „Já jedu za Custerem.“

Natáhl ruku k Benteenovi. „Ten vak.“

Benteen sňal kožený balíček ze sedla a málem ho upustil. Cítil, jak se kůže pálí. Ať už se uvnitř skrývalo cokoliv, bylo to velice, převelice horké. Bouyer předmět převzal a zavěsil ho za hrušku svého sedla. Druhý si jednoduše vzal od Rena, protože pochopil, že důstojník je příliš otřesený, než aby mu jakkoliv pomohl.

Vzápětí odjel. Weir se podíval na Benteena a očekával rozkazy. Benteen stál před nelehkou volbou. Pokud Weirovi přikáže zůstat, udělá Custerovi totéž, co Custer učinil před tolika lety u Washity Elliottovi. Ale pokud mu přikáže vyrazit, sníží sílu své jednotky o pětinu, možná dokonce o víc vzhledem k tomu, v jakém stavu byla většina Renových mužů.

Weir pochopil ticho jako souhlas, vykřikl rozkazy a jeho setnina se vydala za Bouyerem směrem, odkud bylo slyšet střelbu.

32. kapitola

Prostor mezi světy

„Nezbyla žádná energie,“ řekl Dane. Ustoupil od zlaté mapy portálu a zdráhavě se rozhlédl po místnosti. Všichni byli mrtví. Posádka *Nautilu* zašla při plnění povinností podstatně dál, než vyžadovala přísaha, dál, než si kterýkoliv z nich mohl vůbec kdy představit.

„Máme ozon!“ křičela Earhartová, takže si Dane byl nucen sejmut sluchátka z uší. „Musíme do vaší časové osy.“

„Nemáme pohon.“ Dane vstoupil do Valkýřina obleku a vydal se vzhůru. V řídicí místnosti už na něj čekala Earhartová, rovněž v obleku. Následovala ho do horní poloviny koule. Panely byly složené uvnitř a i v obleku Dane cítil, jak je celý prostor nabit elektřinou. Pokračoval k vrcholu koule, kde z příslušného otvoru stále trčela hůl s Nagou. Otočil jí a v plášti koule se objevila štěrbina. Dane se jí protáhl, jakmile byla dostatečně široká, a zastavil se těsně nad koulí. Splývali na hladině, nad kterou vyčnívala pouhá šestina stroje.

„Co teď?“ zeptala se Earhartová. „Ozon máme.“

„Budeme čekat,“ řekl Dane.

„Na co?“

„Prostě čekat. Musíme věřit, že další odvedou svůj díl.“

33. kapitola

Custer

Generál George Armstrong Custer nevěřicně civěl na svoje zkrvavené ruce. Necítil žádnou bolest a byl velice unavený. Uvědomoval si, že někdo kráčí vedle jeho koně a přidržuje ho v sedle. Podíval se dolů a spatřil Autieho, který vedl koně za uzdu. Všude kolem postupovali vojáci, většina na koních, někteří pěšky, a všichni mířili strží k vyvýšenému území.

To je dobře, pomyslel si Custer. *Vyvýšené stanoviště je vždycky nejlepší.*

Slyšel střelbu a křik, ale zdálo se, že přichází z velké dálky. Kde je vesnice? Prchají indiáni? Po pravé straně kousek před sebou viděl Torna. Pokusil se na něj zavolat, ale nevypravil ze sebe ani slovo. Vynořili se z rokle a před nimi se objevil kopec. Tom rozmísťoval vojáky do obranné linie obrácené dolů.

Obranné? pomyslel si Custer. *To je špatně. Měli by útočit. Vždycky útočit.* Autie mu pomohl z koně. Custer se pokusil zůstat stát, ale nohy měl tak slabé, že klesl na zem. Překvapilo ho, když Autie přiložil pistoli k hlavě jeho koně a stiskl spoušť – to byl jeho oblíbený kůň. *Proč to udělal?* uvažoval Custer, když se zvíře zhroutilo vedle něj. Autie pomohl Custerovi do sedu a opřel ho zády o mrtvého koně. Vytáhl Custerovi pistoli z opasku a vložil mu ji do ruky. Custer ji sotva udržel. Snažil se Autieho zeptat, co se děje, proč se brání místo toho, aby útočili, ale pořád nedokázal promluvit a jeho synovec obrátil svou pozornost za obrannou linii. Na tváři měl krev. Jak se to stalo?

Vtom Custer zahlédl, co přimělo jeho jednotky k ústupu. Řítily se na ně stovky indiánů, kteří se hnali roklí jako vlci za strženým bizoním mládětem. Pálili z pušek a luků. Přes jednoho

prchajícího vojáka se převalila vlna nepřátel a pohltila ho. *To nemůže být pravda, pomyslel si Custer. Tohle se prostě nemůže dít. Ne mému regimentu. Ne Sedmé kavalerii.*

Bouyer

Bouyer a Weir dospěli k vrcholu útesu, z něhož měli výhled k severu. Setnina D čekala za nimi. „Ach, můj bože,“ vydechl Weir.

Asi kilometr a půl od nich se bránila malá skupinka vojáků na vršku kopce soustředěnému náporu indiánského moře – indiáni byli všude kolem. Je jich nejméně tisíc, odhadoval Bouyer. Neútočili, drželi se zpátky a neustále vojáky ostřelovali olovem i šípy.

„Nemůžeme...,“ Weir ani nedokončil to, co bylo zjevné.

Bouyer mu rozuměl, ale zároveň věděl, že se mu nedostává toho přepychu, aby si mohl zvolit. Měl u sebe tři lebky. Musel kožené vaky zabalit ještě do deky, aby nepopálil koně.

Pobídl zvíře a vyrazil kupředu.

Weir naopak svého koně otočil a ukázal směrem, odkud přišli. Jeho muži nepotřebovali přesvědčovat a setnina D se spěšně vydala k útesu se zbytkem Renových mužů.

Splašený kůň

Splašený kůň se třemi sty bojovníků na koních jel po levé straně bojiště. Zprava slyšel střelbu. Znal zdejší terén a věděl přesně, kde probíhá bitva. Také věděl, že jiné kmeny zahájí frontální útok.

Ujížděl se svými muži strží mimo dohled. Cítil u svých mužů úzkost a touhu vyrazit přímo za hřmotem palby a připojit se k boji. Všichni ale plnili jeho rozkazy.

Gall

Gall přecházel sem a tam podél předního okraje indiánské linie a zadržoval válečníky, aby se slepě nevrhli přímo proti zbraním bělochů. Bylo to těžké, ale díky své mohutné postavě je zatím přiměl k neochotné poslušnosti. Leželi v trávě, jež stojícímu muži sahala do pasu, podél roklí kolem vrcholu, na kterém běloši zorganizovali obranu.

Gall přesunul do první řady bojovníky s puškami, zatímco lučištníky poslal dozadu a přikázal jim, ať pálí vysoko do vzduchu, aby jejich šípy bombardovaly bílé vojáky shora. Sám držel v jedné ruce sekyru a ve druhé vak, který obdržel při Tanci slunce.

Custer

Autie něco položil Custerovi do klína. Kožený vak s něčím horkým uvnitř. To Custeru vzbudilo z omámení způsobeného ztrátou krve. Zamrkal a rozhlédl se kolem. K zemi se snášely šípy, téměř tak hustě jako proudy deště při letním lijáku. Někteří muži si zakryli záda sedly a vleže pálili na nepřítele. Ze země trčelo tolik šípů, až připomínaly tuhá stébla prérijní trávy.

Custer viděl, jak se ty zatracené springfieldky zasekávají. Náboje se jim rozpínaly v horkých komorách a zbraně se stávaly bezcennými. Jeden voják, patnáct metrů před hlavní obrannou linií, se pokoušel nožem uvolnit uvíznutou nábojnici. Několik indiánských mladíků si toho všimlo a vyřítilo se proti němu. Muž uchopil pušku za hlaveň a oháněl se s ní jako šílenec. Podařilo se mu srazit dva indiány k zemi, než ho ostatní přemohli.

Custer se pokoušel zvednout ruku s pistolí, ale nemohl. Kde je Tom? A Autie? A Boston? A Calhoun? Jeho rodina? Někdo přiběhl zleva a Custer otočil hlavu. Tom. Krvácející z rány na hrudi.

„Georgi...“ Ať už se chystal říct cokoliv, jeho slova přerušil šíp, který mu proklál hrdlo, a jeho špička se s proudem krve

vynořila na opačné straně krku. Tom po šípu hrábl rukama a pokoušel se zastavit tepenné krvácení. Jeho další snahu zmařila kulka, která ho zasáhla z boku do hlavy a ohodila jeho bratra tkání z Tomova mozku.

Custer mohl jen v hrůze přihlížet.

Bouyer

Proti Bouyerovi zběsile vyjel jakýsi voják, který se nakláněl na svém koni co nejvíc dopředu. Bouyerovi trvalo vteřinu, než pochopil, proč ten muž jede v tak nezvyklé a nepohodlné poloze: snažil se poskytnout tuctu indiánů, kteří ho pronásledovali, co možná nejmenší cíl.

Bouyer zatáhl za uzdu a zastavil se. Když voják projížděl okolo, zasáhla ho kulka do ramene a shodila ho z koně. Muž se vyhrabal na nohy a divoce se rozhlížel. Všiml si Bouyera a prosebně k němu vztáhl ruce.

Bouyer se přinutil k tomu, aby zůstal nehybně sedět v sedle, zatímco se přihnali indiáni a seskočili z koní. Jeden z nich roztříštil vojákovův týl kamenným kyjem. Ostatní obklíčili Bouyera s výhrůžně pozvednutými zbraněmi. Bouyer vytáhl jednu lebku z koženého obalu. Zářila jasně modrým světlem a byla tak horká, že cítil, jak se mu škvaří kůže, ale přesto ji zvedl nad hlavu.

Válečníci ustoupili, dokonce i ti dva, kteří právě skalpovali mrtvého vojáka. Vylekalo je, když se na západním svahu objevila druhá lebka – a ruka, která ji držela, patřila Sedícímu býkovi.

„Mocná kouzla!“ vykřikl Sedící býk lakotsky.

„Ano,“ souhlasil Bouyer.

Sedící býk se otočil doleva. Hned za následující skálou se nacházelo bitevní pole. Slyšeli, že palba pomaličku utichá. Bouyer věděl, že se blíží konec.

„Půjdeme?“ Sedící býk trhl hlavou k útesu.

Bouyer přikývl a pobídl koně. Oba vyjeli s lebkami v ruce do svahu.

Custer

Do levého stehna se mu zabodl šíp a přišpendlil mu nohu k zemi. Necítil žádnou bolest. Necítil ani palčivé horko vycházející z vaku, který mu Autie vložil do klína. Jeho mysl zcela zaplňovala nevíra a šok z toho, co se kolem něj odehrává.

Gall

Gall spatřil, jak se na jihu objevuje Sedící býk a ten zvláštní míšenec, který za nimi přijel na místo Slunečního tance. Oba drželi v rukou křišťálové lebky. Gall dal svým mužům znamení, aby neútočili na toho polovičního bělocha, sáhl do vaku a uchopil lebku. Nad bolestí se téměř zasmál. Tanec slunce ho dobře připravil na takové věci. Vytáhl lebku z vaku a vykročil kupředu.

Žena cesty bizoního telete

Žena cesty bizoního telete vrazila mrtvému vojákově šídlo nejprve do levého a poté i do pravého ucha. Proděravěla mu bubínek, aby na onom světě neslyšel, protože neslyšel jasně ani na tomto. Přeslechl varování Velkého ducha, aby běloši nechali její lid na pokoji.

Vzhlédla a spatřila mohutného Galla, jak kráčí kupředu se zářícím modrým předmětem v ruce. Otevřela vak, který vzala od toho modrokabátníka, zamrkala nad modrou září, která se k ní linula, a poté oběma rukama předmět zvedla. I ona se vydala stejným směrem jako Gall.

Kráčí sám

Kráčí sám viděl Galla i Ženu cesty bizoního telete. *Kde je Splašený kůň?* pomyslel si, když vytahoval lebku, kterou mu

velký válečník svěřil. Vstal, aniž by dbal na varování okolních bojovníků. Na kopci pořád ještě žilo několik vojáků, kteří nepřestávali pálit. Kráčí sám však věděl, že ho žádný nezasáhne. Vydal se do svahu.

Dva měsíce

Dva měsíce napjal tětivu luku a vypustil šíp vysoko k obloze. Vystřelil další, ještě než první opsal celou dráhu letu. Zarazil se, když si všiml, jak kupředu jde několik lidí s křišťálovými lebkami. Odložil luk a otevřel vak, který si vzal od Krvavého nože. Vyňal z něj lebku, zalapal po dechu, jak páčila, a vykročil.

Splašený kůň

Splašený kůň se otočil k jihu, směrem k probíhajícímu boji. Jeho muži se roztáhli po obou stranách. Už je nemohl zadržovat. Pomstychtivost vůči těm, kteří vpadli na jejich území, zabíjeli jejich rodiny a rozsévali mezi nimi nemoci a smrt, se nedala zastavit.

Splašený kůň sáhl do vaku a vytáhl talisman od svého „bratra“. Pobídl koně do klusu a vyrazil k posledním bránícím se vojákům.

Sedící býk

Sedící býk se zastavil padesát metrů od hrstky zbývajících bělochů. Viděl, že Syn jitřní hvězdy ještě žije, ale je těžce zraněn a opírá se o sedlo mrtvého koně.

Bouyer si Custeru všiml také. Zastavil se vedle Sedícího býka a vzápětí se k nim přidala i Žena cesty bizoního telete s Kráčí sám. Vypadalo to, že lebky navzájem cítí svou přítomnost, protože jejich záře ještě zesílila do oslnivé intenzity.

Poté se zpoza kopce za modrými kabáty vynořil Splašený kůň se svými třemi stovkami bojovníků a vrhl se kupředu.

34. kapitola

Prostor mezi světy

Ráchel vyskočila nad hladinu a dopadla s mohutným šplouchnutím před Danea a Earhartovou.

„Pojďme,“ řekl Dane. Nečekal na odpověď a vydal se ve Valkýřině obleku tři metry nad vodou za Rachelinou hřbetní ploutví. Delfínice se na chvíli zastavila, ohlédla se, aby se přesvědčila, že ji následují, a pak ihned pokračovala v cestě.

Dane už viděl jejich cíl: úzký portál s červenými pruhy, který neustále poblikával mezi temně černou a šedou barvou.

„To není zrovna stabilní portál,“ poznamenala Earhartová.

Dane neodpověděl. Pohnul se kupředu, dospěl k portálu a zmizel.

Earhartová ho následovala.

35. kapitola

Custer

„Andělé,“ zašeptal Custer. „Přicházejí mě zachránit.“ Pustil pistoli, z níž stejně nemohl vypálit, a obě ruce vztáhl k bílým postavám, jež se právě vynořily těsně před ním.

Dane viděl všude kolem sebe probíhající masakr. Přes zbytky Custerových mužů se právě přehnala vlna indiánských bojovníků. Všichni ale ustoupili před podivným zjevením, které se jim naskytlo. Dane a Earhartová se ve Valkýřiných oblecích vznášeli ve vzduchu kousek od Custera se zářící lebkou na klíně.

Dane se pomalu otočil a spatřil, jak se k nim blíží přibližně deset lidí, z nichž každý měl v rukách kříšťálovou lebku. Pozvedl na uvítanou paže a roztáhl kovovou síť, kterou si přinesl z koule Stínu.

V uších mu doznívaly poslední výkřiky umírajících vojáků. Nechtěl ani věřit, že tak otupěl vůči smrti. Chtěl si myslet, že tato bitva by nevyhnutelně proběhla tak jako tak a že on se jen snaží, aby ze zbytečných jatek vzešlo něco dobrého.

Přistoupil k němu Sedící býk a vložil zářící lebku do sítě. Následovala Žena cesty bizoního telete. Kráčí sám. Splašený kuň. Gall. Dva měsíce. A poté Mitch Bouyer se dvěma lebkami.

Osm.

„Eriku.“

Dane málem zapomněl, že je tu s ním Earhartová. Otočil se k ní.

George Armstrong Custer na něj hleděl. Měl bledou tvář a byl na několika místech vážně zraněn.

„Devátá,“ řekla Earhartová. Custer zbýval jako poslední člen své jednotky. Na klíně mu spočívala devátá lebka.

Dane vnímal Custerův šok a zmatek. „Vezměte ji,“ pokynul své společnosti.

Earhartová sáhla paží s drápy Custerovi do klína a zvedla lebku. Dane chtěl lidem shromážděným okolo něco sdělit, ale věděl, že portál možná nevydrží dlouho. Obrátil se k němu, vstoupil do černoty a zmizel.

Earhartová za ním zaváhala. V mysli jí vířily protichůdné pocity a myšlenky. Viděla rysy Bouyerovy tváře. Byl to její syn, a přece ne tak docela. Stál na svahu pokrytém mrtvolami. Poloviční běloch, poloviční indián. *Co se s ním stane?* uvažovala. Ani netušil, kdo je ona.

Portál zablikal a Earhartová do něj spěšně vstoupila.

Dane i s lebkami zamířil rovnou do spodní místnosti koule.

Earhartová zaujala své místo u ovládacích prvků. Nemuseli se domlouvat na tom, co udělají dál.

Dane zůstal v obleku Valkýry, vytáhl ze sítě devět lebek a rozmístil je do výklenků, jež byly ve stejné úrovni s mapou portálu. Jakmile byl hotový, přesunul se do středu místnosti a vystoupil z obleku. Z lebek sálala mocná energie, daleko silnější, než jakou vnímal od posádky *Nautilusu*. Vsunul ruce mezi spojnice portálů a nechal se přitáhnout tím, který vedl k jeho časové ose.

Sevřel ruce kolem spojnice, která mu z nějakého důvodu připadala povědomá. Poté si uvědomil, že se jí už jednou dotkl, když zavíral portál, kterým Stín odčerpával energii z jeho světa a kterým prošel ten obrovský stroj Stínu.

„Máme energii,“ oznámila Earhartová. „Vidím portál. Je dost velký. Víte jistě, že vede na vaši časovou osu?“

„Nejsem si jistý ničím,“ odpověděl Dane. „Ale ano, je to on.“

Koule dorazila k portálu, otřásla se a zhoupla. Dane málem spadl ze stupínku, jak se stroj naklonil prudce doprava.

„Jejda!“ zvolala Earhartová. „Už je to dobré.“ Podlaha se vyrovnala. „Vysunuji panely a uvolňuji ozon.“

Jako první dostal zprávy o tom, že se znovu objevila ona koule, Foreman na palubě FLIPU. Tucet vojenských a výzkumných letounů z různých zemí, které se nacházely v doletové vzdálenosti, okamžitě odstartovaly a zamířily k ní.

„Co uděláme s radioaktivitou?“ zeptal se Dane.

„Míříme k severu,“ hlásila Earhartová. „Hlavně se starejte o přísun energie. Já se postarám o zbytek. Už jsme vypustili všechen ozon, který jsme nabrali. A udržujte otevřený ten portál.“

Na stanici McMurdo nedokázali přežívající vědci uvěřit datům, která jim ukazovaly jejich přístroje. Nešlo jen o nějaký dočasný výkyv, ale o úplnou obnovu ozonové vrstvy, ničené několik posledních desetiletí.

Z Moskvy bylo město duchů. Miliony obyvatel uprchly před nevyhnutelnou vlnou radioaktivity, kterou k nim unášely větry. Přední okraj mračna už se přelil předměstími a ohrožoval vlastní město. Několik obětavých vojáků tu zůstávalo na svých místech, aby obsluhovali řídicí centrum jaderných zbraní, radary protivzdušné obrany a další klíčová zařízení vybavená ochranou před jaderným, chemickým či biologickým útokem. Hodlali tu zůstat tak dlouho, dokud jim vydrží zásoby a dokud se udrží naživu.

Radary protivzdušné obrany zaznamenaly obrovskou kouli blížící se od jihu jako první. Velikost stroje byla tak ohromná, že velící generál vůbec netušil, co by měl udělat.

Earhartová se s koulí s rozloženými panely snesla co nejnižší, aniž by narazili do nejvyšších staveb. „Jak jsme na tom s palivem?“

Dane se podíval na devět lebek. Pět už pohaslo a čtyři dosud zářily. „Zbývá necelých padesát procent.“

„Sakra.“ Earhartové nedělalo řízení stroje problémy. Nechtěla se o tom bavit s Danem, protože si nebyla jistá, kolik toho sama

ví. Netušila, jestli do ní tyto znalosti nějakým způsobem vložili Ti Dřívější, nebo – což byla podstatně temnější možnost – ji už někdy v minulosti pilotovala, aniž by si to pamatovala. Stiskla tlačítko úplně nalevo.

Panely zapraskaly energií a začaly k sobě přitahovat radiaci ze vzduchu. Koule i s panely se přesunovala nad Ruskem po klikaté trajektorii, čistila vzduch od radioaktivity a mířila směrem k Černobyli.

„V nákladovém prostoru začíná být pořádné horko,“ hlásila Earhartová Daneovi.

„Už nezbývá moc energie,“ odpověděl Dane. „Kolik času ještě potřebujeme?“

„Myslím, že máme všechno,“ řekla Earhartová s pohledem upřeným na monitory kolem sebe. „Nebo aspoň většinu. Vyrážím k portálu a zatahuji panely, abychom mohli postupovat rychleji.“

Panely se počaly skládat a koule zrychlila.

V osmi lebkách už nezbývalo nic z energie, jež do nich byla za takovou cenu vložena. Zářila poslední. Dane ji hypnotizoval očima, jako kdyby z ní pouhou vůlí dokázal vyždímat více energie. Náhle si uvědomil, že přesně to by možná opravdu dokázal. Je přece jeden z vyvolených. Má tu možnost, chce-li podstoupit příslušnou oběť.

Zatím pořád požadoval oběti po jiných.

„Eriku.“

Zvedl ruku z portálové mapy a natáhl ji k lince modré energie, která proudila z lebký do mapy.

„K čertu, Dane, už jsme skoro tam. Co to děláte?“

Vložil ruku do paprsku. Prudce zaklonil hlavu, jako kdyby ho střelili do čela. Od pádu ho uchránilo jen to, že se druhou rukou nadále držel portálu k Zemi v jeho časové ose.

Koule vstoupila do portálu se záchráněm, který Danea strhl ke straně. Ruka mu vyklouzla z paprsku energie a on v bezvědomí pustil portálovou mapu a zhroutil se na podlahu.

„Dokázali jsme to,“ zněl uvnitř Valkýřina obleku hlas Earhartové. „Dane? Eriku, jste tam?“

36. kapitola

Sedící býk

Stále se ozývala střelba z jihu, kde se Renovy a Benteenovy jednotky bránily na vrcholu útesu. Neměli přístup k vodě a Sedící býk věděl, že je jen záležitostí několika dní obléhání, než budou vojáci nuceni k zoufalým činům.

Momentálně ho ale nezajímali. Rozhlédl se po bitevním poli posetém mrtvými modrokašáky. Stálo tu mnoho lidí z jeho národa, kteří se shromáždili kolem něj a vzhlíželi k němu. Oba duchové právě zmizeli i se zářícími lebkami do černého oválu. Nic takového ještě nikdo neviděl a všichni věděli, že se právě stali svědky mocných kouzel.

Sedícímu býku poprvé v životě došla slova. Viděl Splašeného koně a toho podivného míšence, který jim donesl ty lebky, jak si spolu šeptají.

„Můj lide...“, začal Sedící býk, ale pořád nemohl nalézt slova, která k němu obvykle přicházela tak snadno. Proto udělal místo Splašenému koni, jenž jinak nikdy nemluvil před větší skupinou lidí a nechal za sebe raději promlouvat činy, ale nyní kupodivu postoupil kupředu.

Splašený kůň se postavil vedle Sedícího býka a rozhlédl se po tisíci tvářích, které mu pohled oplácely. Válečníci, ženy, děti. Mnozí potřísněni krví bělochů. I on slyšel střelbu z jihu, kde jiní válečníci dosud obléhali zbytek armádních sil. Vskutku se jednalo o velkolepé vítězství, ale – ano, už i Splašený kůň konečně připustil, že tu je ono *ale* – zničili jen polovinu Sedmé kavalerie. Ze severu se blížila další kolona modrých kašátů, ještě s větším počtem mužů, než kolik měl Custer. A na východě čekal celý oceán bělochů, připravený zaplavit zdejší kraj.

„O tom, co se dnes stalo,“ promluvil Splašený kůň a jeho silný hlas se bez potíží nesl nad shromážděným davem, „o kouzlech, která jste viděli, nesmíte nikdy hovořit. Ani mezi sebou. A bylo by moudré, kdybyste o této bitvě vůbec nemluvili s bělochy. Oni totiž přijdou plni odhodlání pomstít Syna jitřní hvězdy a ostatní, kteří tu leží.“ Polkl, podíval se na svého „bratra“, který na něj upřeně hleděl, a pokračoval: „Musíme odejít. Rozdělit se a vydat se každý po své cestě. A uzavřít mír s bělochy, až nám ho nabídnou.“ Neozvaly se žádné nesouhlasné výkřiky. Kouzla, jichž se stali svědky, byla příliš mocná a plná zlých znamení. „Budeme-li pokračovat v boji, všichni zahyneme. Vymřeme stejně jako velký bizon. Dříve jsme jich viděli na prériích ohromná stáda, která sahala až k obzoru a mýjela naše tábory po celé dny. Nyní musíme dlouze a usilovně pátrat, abychom objevili alespoň malé stádečko. Budeme-li pokračovat v boji, dopadneme stejně.“

Mávl rukou k západu. „Jděte. Rozdělte se. Schovejte se před bělochy. A až vám nabídnou mír, přijměte jej. Není to dobrá věc. Nic takového já ani vy nechceme. Ale právě to se stane.“

Splašený kůň prošel kolem koně, o něhož se opírala Custerova mrtvola, a zastavil se před svým „bratrem“. „Odejdi v míru. Promluv si s bílými náčelníky. Pověz jim, že je po všem.“

Prostor mezi světy

Earhartová sestoupila do spodní místnosti koule, kterou osvětlovala jen matná záře portálové mapy. Spatřila, že Dane nehybně leží u podstavce. „Eriku?“

Dane pomalu otevřel oči. „Jste v pořádku?“

Dane vstal a zašklebil se bolestí. „Musíme přenést boj na stranu Stínu.“

„Jak?“

„Nejdřív najdeme Ty Dřívější.“ Než mohla Earhartová položit tutéž otázku, pokračoval: „V portálu jsem něco cítil. Myslím, že se k nim dokážeme dostat.“

„A pak?“

„Zjistíme pravdu o této válce. A ukončíme ji.“